

JORNADES DE REFLEXIÓ SOBRE «FAMÍLIA I VALORS HUMANS I CRISTIANS»

Família, proposta vàlida

CARDENAL ENNIO
ANTONELLI

«La família no és
només un ideal, sinó
que és una realitat
possible»

Agustí Codinach

Seguint el camí de la VI Trobada Mundial de les Famílies celebrada al gener a Mèxic, la Delegació diocesana de Pastoral Familiar de Barcelona va convocar del 7 al 10 de maig les I Jornades de Reflexió

Família i valors humans i cristians. La inauguració va anar a càrrec del cardenal Ennio Antonelli, flamant president del Pontifici Consell per a la Família. També van intervenir en les Jornades, a més del

cardenal Lluís Martínez Sistach, l'expressident de la Generalitat, Jordi Pujol, el periodista Lluís Foix, i l'experta en conciliació laboral Nuria Chinchilla.

Pàg. 3, 4 i 5

Projecte documental sobre el Gaudí de la fe

El sacerdot i director de cinema italià Massimo Manservigi, en estreta col·laboració amb el Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona, treballa des de fa uns quants mesos en un documental sobre la figura d'Antoni Gaudí a la llum de la seva experiència de fe. «L'objectiu —explica el sacerdot italià— és reflectir amb claredat que l'obra de Gaudí no es pot comprendre sense la seva dimensió espiritual. Ell és, abans que res, un home de fe i només des de la vivència a fons d'aquesta fe es pot comprendre tota la seva obra.»

Pàg. 30

El Papa clama per la pau a Terra Santa

MONS. JOAN ENRIC VIVES:

«El Papa ha posat al centre d'atenció mundial el conflicte d'aquell territori»

La visita al camp de refugiats Aida, al nord de Betlem, situat al costat del mur de separació construït per Israel, va fer que el Papa fos encara més conscient de la necessitat d'afavorir una pau justa i duradora. Per això, en la seva peregrinació a Terra Santa va clamar per la reconciliació entre israelians i palestins, va donar suport a la creació d'un estat palestí, va demanar als joves que no caiguessin en l'espiral del terrorisme i la violència, i també va condemnar, una vegada més, qualsevol manifestació d'antisemitisme. El Pontífex va tenir un record especial per a la població de Gaza i va exhortar la comunitat internacional a incrementar els esforços per solucionar el conflicte.

Pàg. 7 i 8

Presentada la col·lecció Clàssics Cristians del Segle XX

El Seminari Conciliar de Barcelona va acollir, el 12 de maig, la presentació de la col·lecció Clàssics Cristians del Segle XX, que és una continuació de Clàssics del Cristianisme. Preparada per la Facultat de Teologia de Catalunya i publicada per l'Editorial Pòrtic, del Grup 62, compta amb el suport de la Conferència Episcopal Tarraconense. «Aquesta rellevant col·lecció, de dimensió ecumènica, fa palesa les arrels cristianes d'Europa», va dir el cardenal Lluís Martínez Sistach.

Agustí Codinach

Pàg. 29

El còmic manga arriba a la Bíblia

L'editorial Panini distribueix a Espanya una adaptació de les Sagrades Escripures a l'estil japonès

Pàg. 21

Sumari

Pàg. 10 L'Església presenta la Campanya de la Renda 2009

Pàg. 17 Pelegrinatge de la Mare de Déu de Bonaire a Barcelona

Pàg. 24 Urgell: actes d'homenatge a sant Josep Manyanet

Pàg. 28 Reflexió sobre la grip A, pel Dr. Ferran A. Tognetta

Pàg. 33 Restauració del Rosari Monumental de Montserrat

Editorial

Internet commociona la relació metge-malalt

En una ocasió, un pacient estava en desacord amb el seu psicòleg. Li deia: «Tu no et creus que tinc una depressió.» El psicòleg sostenia que no. Li deia que patia un estat depressiu, però no pròpiament una depressió. Un dia el pacient li va portar un grapat de fulls trets d'internet i els va llançar al psicòleg dient-li: «Té, i a veure si et convences que tinc una depressió!» «No em convenceran —li digué el psicòleg— perquè aquests fulls em parlen de la depressió, però no em parlen de tu.» Aquesta anècdota, real, és expressiva de fins a quin punt les noves tecnologies poden arribar a desvirtuar una atenció personalitzada.

A les pàgines web, els llocs mèdics tenen un èxit molt gran. Es calcula que a internet hi ha uns 128 milions de pàgines que tracten de salut. Internet proposa una profusió d'informacions sobre les malalties, els tractaments, el que és pitjor i el que és millor en cada cas. Els agents sanitaris no poden ignorar que aquests mitjans s'interposen cada vegada més entre el pacient i el metge. Segons l'Associació per la qualitat de la salut a internet, a França, les recerques a la web són esmentades en el 30% de les consultes, quan la major part de pàgines web no estan datades i les informacions que aporten poden ser errònies o completament falses. De fet, les plataformes modernes amplifiquen enormement una temptació sovintejada: l'autodiagnòstic. Fa nou anys es va encunyar la paraula *cibercondria*, una afecció causada per internet. Farmacèutics, metges de família i especialistes d'hospital, observen des de fa temps com els seus pacients s'adrecen a la xarxa tot buscant un sentit per als seus símptomes o contrastar el diagnòstic

que ja han rebut. L'any passat Microsoft va publicar el primer estudi sobre la hipocondria cibernètica que arriba a la mateixa conclusió a la qual ja havien arribat molts professionals: qui navega per internet per autodiagnosticar-se sovint dona per bona la pitjor hipòtesi, la pitjor malaltia.

Molts metges se senten agredits per malalts cada vegada més reivindicatius. El diari *La Croix* aporta el testimoni del Dr. Olivier-Koehret, president del sindicat de metges generalistes de França, «després que internet intervingui dins la relació terapèutica, estem obligats a fer uns grans esforços de pedagogia i de paciència. És normal que els pacients s'informin, però tot és una qüestió de dosificació. Certs pacients internautes ens demanen que confirmem diagnòstics de vegades completament estrafolaris (...) L'apreciació d'un individu es fa cara a cara, mirant la seva globalitat. La manera com s'enuncia un diagnòstic sempre és delicada, i suposa tenir un cert grau d'humanitat.» Convé recomanar als internautes davant d'aquest autodiagnòstic de plantejar-se tres qüestions: qui ha escrit el contingut de la pàgina web? Quines són les seves competències? Quines les seves motivacions?

La relació metge-malalt apareix sovint al l'evangel·li. Jesús era taumaturg, guaridor. Però guaria els malalts d'un en un, dedicant-los una atenció personalitzada: el cec de naixement, la dona que patia pèrdues de sang, els paralítics, els deu leprosos, eren interlocutors vàlids que reberen del Senyor molt més que la guarició física, la seva salvació integral. Les modernes xarxes poden ser útils per informar-se, però mai no poden substituir la relació personal, serena i propera que el pacient espera del metge i el facultatiu del malalt.

CATALUNYA+ CRISTIANA

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mònica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; David Codina, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, M. José Camps, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Peio Sánchez, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Òscar Corominas

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcal, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 111,30 €

Gibraltar i Portugal: 111,30 €

Resta d'Europa: 181,70 €

Amèrica i Àfrica: 217,06 €

Àsia i Oceania: 290,38 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«L'orgull divideix els homes; la humilitat, els uneix»

(Jean Baptiste Henri Lacordaire. Orador i predicador francès. 1802-1861)

Humilitat no és sinònim d'apocament, beateria i submissió humiliant sense badar boca. La persona humil és conscient de les seves limitacions, però això no li impedeix de comportar-se com és: educadament i atentament, posant llum on hi ha tenebra, intel·lecció on hi ha tossuderia i incomprensió i concòrdia on hi ha ressentiment, i ho fa «amb simpatia i amb empatia». L'escriptor francès François duc de La

Roche foucauld (1613-1680) va dir: «La humilitat constitueix la veritable prova de les virtuts cristianes; sense ella, conservem tots els nostres defectes, si bé només els encobreix amb orgull, que els amaga a la vista dels altres i, molts cops, de nosaltres mateixos.» Per això, la persona humil coneix i practica l'art sublim de «pacificar, unir, alegrar i remeiar», i és l'antídot de l'orgull, que incordia, enfronta i desuneix.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

La família, santuari de la vida

■ La Delegació diocesana de Pastoral Familiar de Barcelona organitza les Jornades de Reflexió sobre «Família i valors humans i cristians»

El cardenal juntament amb Mn. Mora i Mn. Claret.

Lluís Foix i Jordi Pujol durant la seva intervenció.

Mònica García / Barcelona
Fotos: Agustí Codinach

El 7 de maig passat començaven al Seminari Conciliar de Barcelona les Jornades de Reflexió sobre *Família i valors humans i cristians*, organitzades per la Delegació diocesana de Pastoral Familiar de l'arquebisbat de Barcelona. L'encarregat d'obrir aquestes jornades va ser el president del Pontifici Consell per a la Família, el cardenal Ennio Antonelli, que va oferir una reflexió sobre *La família i la seva missió educativa*. «La família —va afirmar Antonelli— és la via ordinària a través de la qual es desenvolupa la vocació de tot home a l'amor. (...) És el lloc on els homes no cerquen únicament el benefici propi, sinó que estimen els altres com a béns en ells mateixos, especialment els que són més febles: infants, malalts, minusvàlids, ancians...»

Les jornades van comptar, a més, amb la participació d'altres personalitats com ara l'expresident de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, o la professora de l'IESE Nuria Chinchilla. La cloenda es va celebrar el diumenge 10 de maig amb una missa de les famílies a la basílica de Santa Maria del Mar, on van tenir un paper destacat els matrimonis que enguany celebren les noces d'argent, or i diamant.

Com explicava a *Catalunya Cristiana* Mn. Manuel Claret, delegat de Pastoral Familiar, aquestes jornades seguien el camí de la VI Trobada Mundial de les Famílies, celebrada el gener d'enguany a Mèxic, on també es va reflexionar sobre la família i els valors humans i cristians. «La família cristiana —va recordar— pot aportar un ideal d'estabilitat, amor i procreació responsable al món d'avui.» Aquestes jornades, a més, han estat una nova mostra de les diverses iniciatives que promou l'arquebisbat de Barcelona a favor de la família. Precisament, un dels objectius del pla pastoral (2006-2009) centra els esforços en l'atenció pastoral al matrimoni i a la família.

Felicitaçió als matrimonis en les seves noces d'or.

Ecologia humana

Amb la voluntat d'aprofundir en les relacions de la família amb altres realitats humanes —treball, mitjans de comunicació i política— la segona sessió de les Jornades de Reflexió es va centrar sobretot en l'aspecte testimonial. L'experta en conciliació laboral, Nuria Chinchilla, fundadora i directora del Centre Internacional Treball i Família de l'IESE, va aportar algunes claus per entendre la importància de conciliar la vida familiar i la laboral: «Hem d'integrar la maternitat i la paternitat dins de les empreses perquè si no és així, només seran negocis financers, i no pas empreses. Més hores de feina no significa necessàriament un compromís i una eficàcia més grans.» I va afegir: «És evident que les empreses avui són contaminants de l'ecologia humana ja que no afavoreixen gens el benestar familiar.» Més que conciliar, Chinchilla aposta per «integrar» i fer que família i treball estiguin sempre al servei i a la mesura de l'home. «Un altre repte important —va afirmar— és que el temps de família sigui

JORDI PUJOL:

«La família és sens dubte la gran infraestructura d'un país»

realment de qualitat i això vol dir estar per la persona que és al nostre costat.»

Pel que fa a la relació de la família amb els mitjans de comunicació, el periodista Lluís Foix, exdirector de *La Vanguardia*, va emmarcar la crisi actual de la família en el context d'una societat de l'impacte i la immediatesa. «L'entorn és complicat —va dir— però com deia sant Agustí, nosaltres som el temps. Ara hi ha noves oportunitats. I més important que parlar de valors és transmetre'ls a través de les nostres conductes i actituds.»

El punt culminant de la jornada va ser protagonitzat per Jordi Pujol, expresident de la Generalitat, casat des de fa més de 50 anys amb Marta Ferrusola i pare de set fills. L'expresident, afable com sempre, va explicar que, per a ell, «la família, a

més de l'aspecte religiós, és sens dubte la gran infraestructura d'un país». «Les famílies —va continuar dient amb convicció— donen cohesió, elements de convivència, són factors de transmissió de valors, són un lloc on es practica la solidaritat de debò... Per això estic convençut que el potencial d'un país es desenvolupa sobretot gràcies a les famílies.»

Eucaristia en defensa de la vida

La cloenda a les Jornades de Reflexió *Família i valors humans i cristians* va tenir lloc el diumenge 10 de maig a la basílica de Santa Maria del Mar amb la celebració solemne de l'Eucaristia presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach. Durant la seva homília el cardenal va felicitar especialment els matrimonis que aquest any celebren els 60, els 50 i els 25 anys de vida matrimonial. L'arquebisbe de Barcelona va recordar, citant el Concili Vaticà II, que el matrimoni i la família aporten uns valors necessaris per al bé de les persones, de la societat i de la mateixa Església. «El matrimoni és un santuari de la vida —va afirmar— i cal que defensem la vida humana amb tots els mitjans possibles. Les autoritats civils han de protegir la vida humana des del primer moment de la seva concepció perquè el dret del no nascut és un dret fonamental primari, i han d'ajudar les futures mares, que passen per moments d'especials dificultats, perquè no hagin de recórrer a l'avortament i puguin portar a bon terme la vida que han concebut en el seu interior.»

Durant la missa, en el moment de l'ofertori, els matrimonis que participaven en la celebració van renovar els seus compromisos matrimonials i van presentar unes ofrenes al cardenal. Acabada la celebració, el cardenal va saludar personalment tots els matrimonis que celebren aquest any les noces de diamant, d'or i de plata, als quals va lliurar un objecte religiós demanant-los que el tinguessin a la seva llar com a record del seu compromís per sempre.

Els valors «secrets» de la família

■ Testimoni de matrimonis que celebren enguany les noces d'argent, or i diamant

Testimonis recollits per Mónica García

Fotos: Agustí Codinach

ROSER SERRA I LLUÍS VIÑAS, 60 anys de casats

«La pregària en comú ens ha ajudat a mirar l'altre amb una mirada d'amor»

«Pertanyem als Equips de la Mare de Déu i al nostre matrimoni sempre hem donat molta importància a la pregària. Al llarg de tants anys de vida en comú hem fet moltes xerrades prematrimonials i sempre hem destacat la importància dels valors cristians per viure feliços el nostre matrimoni. El secret és ser conseqüent amb el que penses i amb el que creus. L'amor i la fidelitat, entre nosaltres i cap a Déu, són els dos eixos principals que sostenen la nostra relació, així com la procreació. També és molt important el coneixement mutu. Per estimar-nos, abans cal conèixer-nos, incloent-hi virtuts i defectes. Tots tenim moltes qualitats i algun defecte i, per tant, cal molta comprensió. La pregària en comú ens ha ajudat a mirar l'altre amb una mirada d'amor i a acceptar-lo tal com és.»

ALBERTO ANDOLZ I MERCEDES LA ROCA, 50 anys de casats

«Hem viscut l'aventura del matrimoni sempre acompanyats per Déu»

«Per a nosaltres no ha estat especialment difícil arribar als 50 anys de casats. Ho vivim amb una gran alegria. La fórmula màgica del nostre matrimoni ha estat una barreja d'estimació, respecte, paciència, confiança, molta sinceritat... i, sobretot, molt d'amor, no només entre nosaltres, sinó també cap als fills i els nets. Realment hem gaudit molt del nostre matrimoni, i seguim gaudint-ne. Tant de bo que els nostres fills puguin ser almenys tan feliços com ho hem estat nosaltres. També ha tingut un paper molt important per a nosaltres la fe en Déu. Ens ha

ajutat moltíssim a compenetrar-nos. Som molt cristians i això ens ha permès viure tota aquesta aventura del matrimoni acompanyats per Déu. En els moments problemàtics i difícils, que també els hem tingut, la fe ha estat un gran suport.»

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH:

«El vostre matrimoni és fecund, és el santuari de la vida. Als vostres fills els heu donat la vida com a persones humanes, però també els heu comunicat la fe i la vida com a fills i filles de Déu. Us convido a donar gràcies a Déu pel do de la fe i per tot el bé que per mitjà de vosaltres Déu ha fet als vostres fills, a la nostra societat, a l'Església i a totes les institucions i realitats en les quals sou presents»

NURIA CHINCHILLA I FELIPE FERRER, 25 anys de casats

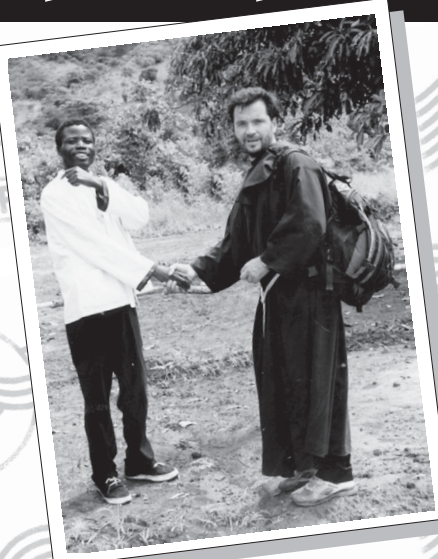
«La clau del nostre matrimoni ha estat tenir Déu com a eix principal de la vida»

«La clau del nostre matrimoni ha estat tenir Déu com a eix principal de la vida i voler sempre continuar estimant-nos. Ha estat molt important el fet de compartir els mateixos valors, sobretot la mateixa fe i la mateixa esperança que Déu és entre nosaltres i ens ajuda sempre. Al llarg de 25 anys, hi ha pujades i baixades, moments alegres i d'altres que no ho són tant, però sempre cal tirar endavant, confiats en la força que ens ve de Déu i en la voluntat personal. És molt important perdonar i demanar perdó, així com «voler estimar», cosa que sembla que avui no està de moda. Actualment es funciona molt a partir del sentiment, que és fantàstic, però no és el principal. També ens ha ajudat molt el fet de conèixer volent fer feliç l'altre. Aquesta és la regla d'or: et cases no només per ser feliç tu mateix, sinó per fer feliç l'altre. Cercant-se un mateix ens tanquem i aquest egoisme

impedeix que la relació floreixi i doni fruit. Avui dia, tot el que ens envolta sembla que intenta treure valor al matrimoni i al sentit del «per sempre». I realment el matrimoni catòlic ens dona la estabilitat i una seguretat que estem construint el futur i que podem comptar amb l'altre per sempre. Això dona una gran pau. Per això és tan important no només casar-se amb el cor, sinó amb el cap. El més important són els valors compartits, a partir dels quals es pot fonamentar una relació que duri per sempre. Si el gran valor és, a més, Crist, l'estabilitat és encara més gran.»

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una «x» les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 217,06 €** ☐
Àsia i Oceania: 290,38 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA

Comtes de Bell-lloc, 67—69, 08014 Barcelona — Tel. 934 092 810 — Fax 934 092 820

L'ENTREVISTA

Cardenal Ennio Antonelli, president del Pontifici Consell per a la Família

Rosa Maria Jané Chueca

El cardenal Ennio Antonelli és el president del Pontifici Consell per a la Família des de l'any 2008. Reconeix que la família viu una situació paradoxal: d'una banda, és una de les institucions més valorades, mentre que de l'altra, no deixa d'estar greument amenaçada. D'una manera cordial i molt propera, el president del Pontifici Consell per a la Família va transmetre un missatge d'esperança davant dels desafiaments importants que ha d'afrontar la família cristiana.

—Quina és la proposta que fa la família cristiana a la nostra societat?

—La família cristiana té molt a oferir a la societat. Ha d'oferir valors, conviccions fortes, començant per la fe en Déu, en Jesucrist, l'amoralisme, la dignitat de la persona, el sentit de la responsabilitat, de la solidaritat, del servei, del diàleg, de la col·laboració... tota una sèrie de virtuts personals i socials que són indispensables per a una societat sana, fins i tot des del punt de vista econòmic.

En diversos països s'han realitzat estudis sociològics que mostren com les famílies veritables, formades pel matrimoni entre un home i una dona, progenitors amb fills, famílies estables, aporten multitud d'avantatges i beneficis a la societat que no aporten, per exemple, les mares solteres que, d'altra banda, són heroïques, encara que formen una família incompleta. Aquests estudis posen en relleu que les famílies sanes produeixen molts béns socials i que les famílies malaltes provoquen molts mals. Les famílies sanes contribueixen en gran mesura a crear béns relacionals i benestar econòmic, a promoure la cohesió i el desenvolupament de la seva nació, mentre que les famílies incompletes i desintegrades provoquen degradació ètica i social.

—Per què part de la societat és tan refractària al model que proposa l'Església?

—Crec que hi ha molts prejudicis en aquest sentit. Però estic convençut que una família veritable, autèntica, sempre té una gran capacitat d'atracció, sobretot en els joves. Hi ha moltes investigacions que mostren que els mateixos joves somien, com a primer objectiu de la seva vida, una família estable, una família veritable, almenys com a ideal, encara que després, a l'hora de viure-ho, no s'aconsegueixi per diversos motius i condicionants, ja siguin econòmics, culturals o d'un altre tipus. Però no hi ha dubte que resta com a ideal. Hi ha moltes famílies cristianes, sanes, que mostren que la família no és només un ideal, sinó que es tracta d'una realitat possible amb sacrifici, amb conviccions, amb tenacitat i, al mateix temps, és una provocació positiva per a moltes persones.

—Falta capacitat de sacrifici, de generositat, de lliurament...?

Agustí Codinach

—Crec que és molt necessari educar els infants, els adolescents, els joves, en l'amor. Es parla sovint d'«educació sexual», una expressió que no m'agrada gaire perquè prefereixo parlar d'«educació en l'amor», en l'amor veritable, entès com a capacitat d'escolta, de servei, d'acollida, de donació cap a l'altre, de col·laboració, de diàleg, d'amistat... encara que amb sacrifici. No hi ha amor veritable sense control d'un mateix, sense domini d'un mateix, sense capacitat de sacrifici. Cal dir que l'alegria més duradora, més límpida, més veritable ve de la capacitat d'estimar i de ser estimat.

—Crec que ha d'ajudar a exercitar-se concretament en l'amor, de manera pràctica.

—Caldria canviar la formació que s'ofereix a les parelles que es preparen per al matrimoni?

—Jo defenso que l'itinerari en la preparació al matrimoni no ha de reduir-se a una sèrie de conferències o discussions, sinó que ha de ser un itinerari de vida cristiana durant tot el nuviatge, encara que sé que és difícil. Es tracta de treballar per transformar gradualment els cursos de preparació al matrimoni en itineraris. Es començaria amb un col·loqui inicial amb el sacerdot, trobades periòdiques en un petit grup animat per un matrimoni cristià preparat, amb una certa pedagogia i experiència, reflexió i confrontació amb una sèrie de fitxes, exercici pràctic d'aspectes concrets de la vida cristiana i familiar com ara la pregària, el diàleg de parella o l'esperit de sacrifici. D'aquesta manera les parelles formarien part d'una xarxa d'amistats valuoses entre famílies i en la comunitat parroquial. La idea és exercitar-se concretament en

«La preparació al matrimoni ha de ser un itinerari de vida»

diversos aspectes de la vida familiar, de la vida cristiana, de manera que esdevingui un camí de conversió progressiu i que s'arribi al matrimoni almenys amb una certa força i una certa capacitat per viure-ho.

Sé que és un repte i que pot ser difícil trobar parelles d'esposos disposades a acompanyar i que estiguin disponibles per esdevenir guies, però cal anar en aquesta direcció. No es tracta tant de conferències amb el metge, amb el teòleg o amb el jurista, encara que també són necessàries,

sinó que la veritable preparació és una maduració en la fe, en la vida cristiana, en la qual s'integra la sexualitat, les relacions familiars, tot és elevat per la presència del Senyor.

—La paraula «amor» s'ha devaluat molt, com cal entendre-la?

—Jo entenc l'amor com fer el bé veritable a un mateix i als altres. Fas a l'altre el que tu vols per a tu mateix. És la manera de viure la comunió amb una altra persona, no buscar la pròpia autorealització sense l'altre o, pitjor encara, contra un mateix. Es tracta de buscar la pròpia felicitat juntament amb l'altre. Tal com m'estimo a mi mateix, he d'estimar l'altre concretament. Això és, en definitiva, l'amor. Però l'amor també exigeix sacrificis, no tot són flors i violes ni facilitats. Acollir la creu exigeix una energia espiritual que només el Senyor pot donar.

—Com es pot ajudar les famílies?

—Crec que és molt necessari ajudar les famílies a trobar-se, a estar junts, a crear una xarxa d'amistat, de formació, d'espiritualitat, d'ajuda concreta en petits grups de famílies cristianes a les parròquies. Crec que també cal valorar molt més les

associacions familiars i convidar les famílies a adherir-se en massa a les associacions i fòrums que proclamen una cultura i també una proposta política a favor de la vida. La família, avui més que mai, necessita ser ajudada. Les famílies han d'ajudar-se mútuament, però han de tenir ajudes econòmiques, per exemple, una ajuda en l'àmbit laboral per incentivar les empreses que afavoreixin l'harmonia entre el temps de treball i el temps de família; més suport a les famílies nombroses, etc.

Des del Pontifici Consell per a la Família i com a continuació de la VI Trobada Mundial de les Famílies, celebrada a Mèxic, estem estudiant dues iniciatives. La primera correspon a l'àmbit eclesial: identificar i assenyalar les experiències pastorals més significatives i reeixides perquè siguin estímul i una inspiració per a noves experiències, sempre tenint present el servei a la comunió. La segona s'emmarca en l'àmbit civil: volem promoure a diversos països, juntament amb les conferències episcopals, investigacions sociològiques que posin en relleu els beneficis socials produïts per les famílies sanes i els danys socials produïts per les famílies desintegrades. Volem sensibilitzar l'opinió pública i la política de la necessitat d'ajudar la família.

—Quin paper han de tenir les associacions familiars?

—El desig seria que les associacions familiars fossin organismes forts, amb pes, i que poguessin ser interlocutors dels mitjans de comunicació, dels polítics... com ho són els sindicats, per exemple. Les associacions i moviments valoren molt les famílies, i n'hi ha que són específicament familiars. El meu eslògan és que avui cal fer una pastoral no només amb la família, a favor de la família com a objecte d'evangelització, sinó una pastoral amb la família, valorant el màxim possible la família, convertint-la en subjecte d'evangelització.

—Una família amb un espai en la vida pública també.

—La família cristiana no és una família tancada en ella mateixa. És una família oberta a les altres famílies, als seus amics, als seus parents... que busca crear una xarxa de relacions significatives. També resta oberta a la societat, als seus problemes... per ser eficaç, per tenir una influència, cal que s'adhereixi a les associacions familiars.

BALCLIS

BARCELONA

Compramos al contado
JOYAS ANTIGUAS, RELOJES, ORO-PLATA

Valoraciones gratuitas
Repartos de herencia
Visitas a domicilio

Rosselló, 227 Barcelona t 93 218 40 09 www.balclis.com

AJUDA L'ESGLÉSIA. SI POTS, VIATJA AMB NOSALTRES.
SI NO, FES-NE DIFUSIÓ

PETITS PELEGRINATGES

SANTA TERESA DE JESÚS AMB ESTADA A FÀTIMA

DEL 14 AL 20 DE SETEMBRE

SANT IGNASI DE LOIOLA I SANT FRANCESC XAVIER

DEL 7 A L'11 D'OCTUBRE

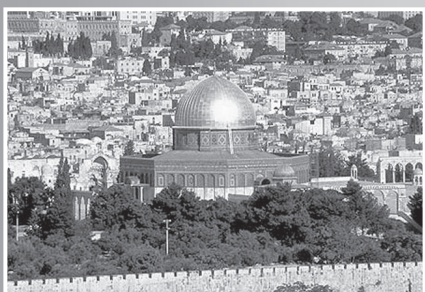
LOURDES

DEL 16 AL 18
D'OCTUBRE

GRANS PELEGRINATGES 2009

TERRA SANTA

DE L'1 AL 8
DE JUNY

DEL 24 AL 31
D'AGOST

ROMA, CLOENDA ANY SANT PAU

PRESIDIT PEL CARDENAL
LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH

DEL 24 DE JUNY A L'1 DE JULIOL

COMPARTIREM L'EUCARISTIA
AMB COMUNITATS CATÒLQUES

JAPÓ

DEL 10 AL 22 D'AGOST

CROÀCIA I MEDJUGORJE

DEL 28 DE SETEMBRE
AL 6 D'OCTUBRE

BULGÀRIA

2a QUINZENA
D'OCTUBRE

TERRA SANTA

DEL 28 DE DESEMBRE AL
4 DE GENER DEL 2010

PLACES LIMITADES.

PER A MÉS INFORMACIÓ

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

COMTES DE BELL-LLOC, 67-69 • 08014 BARCELONA,

TEL. 934 092 700 • FAX 934 092 775 • CORREU ELECTRÒNIC: AMICS@AMICSCC.CAT

Jordània

església en el món

El Papa reforça la relació entre cristians i musulmans

■ Inicia a Jordània la seva peregrinació a Terra Santa

Zenit / Ammán

A l'tancament d'aquesta edició, el papa Benet XVI es trobava en plena peregrinació per Terra Santa, que del 8 al 15 de maig el va portar a Jordània i Israel, passant per Palestina. Sota el lema «*Tu es Petrus. Tu ets Pere*», el Pontífex va desenvolupar la seva visita en quatre eixos pastorals: a Jordània, l'Església; a Betlem, la vida; a Jerusalem, la pau, i a Natzaret, la família.

El primer destí de la peregrinació papal va ser Jordània. Després de visitar la mesquita nacional jordana el Papa es va trobar amb els caps religiosos musulmans, el cos diplomàtic i els rectors de les universitats del país, als quals va comentar que la causa de la divisió en el món no és la religió, sinó la seva «manipulació ideològica, en ocasions amb objectius polítics», ja que quan la raó és purificada per una fe genuïna promou la concòrdia. El Bisbe de Roma va expressar la seva preocupació en constatar que cada cop més persones consideren la religió com a «causa de divisió al nostre món», «i per això afirmen que el millor és prestar la menor atenció possible a la religió en l'esfera pública». «Malauradament —va reconèixer—, no podem negar les tensions i divisions entre seguidors de diferents tradicions religioses.»

Per aquest motiu, va continuar dient, «musulmans i cristians, a causa del pes de la nostra història comuna tan sovint marcada per incomprendiments, s'han de comprometre per ser coneguts i reconeguts com a adoradors de Déu fidels a la pregària». De la mateixa manera, és una obligació per als fidels de les dues religions «comportar-se i viure segons les disposicions de l'Onnipotent, misericordiosos i compassius, coherents per donar testimoni de tot el que és just i bo, recordant sempre l'origen comú i la dignitat de cada persona humana, que constitueix el cim del disseny creador de Déu per al món i la història». Cristians i musulmans tenen, va assegurar, un mateix repte: «Conrear per al bé, en el context de la fe i de la veritat, el gran potencial de la raó humana.»

«Quan la raó humana consenteix humilment a ser purificada per la fe no s'afebleix; al contrari, es reforça en resistir a la presumpció d'anar més enllà dels propis límits. D'aquesta manera, la raó humana es reforça en l'obstinació de perseguir el seu noble objectiu de servir la humanitat, manifestant les nostres aspiracions comunes més íntimes, ampliant el debat públic, en lloc de manipular-lo i restringir-lo. Per tant, l'adhesió genuïna a la religió, en lloc de restringir les nostres ments, amplia els horitzons de la comprensió humana. Això protegeix la societat civil dels excessos d'un ego incontrolable, que tendeix a fer absolut el finit i a eclipsar l'infinit; d'aquesta manera, assegura que la llibertat s'exer-

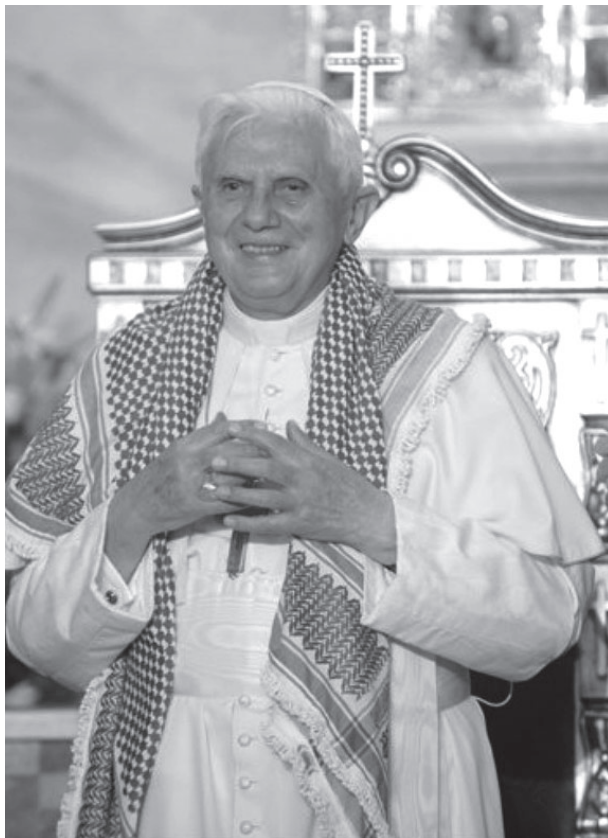
ceix en consonància amb la veritat i enriqueix la cultura amb el coneixement del que concerneix tot allò que és veritable, bo i bell.»

«Plegats, cristians i musulmans, estan cridats a buscar tot el que és just i recte —va subratllar—. Estem compromesos a superar els nostres interessos particulars i a encoratjar els altres a fer el mateix per experimentar la satisfacció profunda de servir el bé comú, fins i tot en detriment d'un mateix.» El Papa va acabar explicant que com que la «dignitat humana constitueix l'origen dels drets humans universals, aquests són vàlids per a tot home i dona, sense distinció de grups religiosos, socials o ètnics. Hem de subratllar que el dret a la llibertat religiosa va més enllà de la qüestió del culte i inclou el dret del just accés al mercat laboral i a les altres esferes de la vida civil.»

El Papa també va aprofitar l'ocasió per afirmar que la comunitat internacional ha de fer tots els esforços necessaris per assegurar als cristians iraquians el dret de ciutadania al seu país. Els refugiats iraquians de religió cristiana que es troben actualment a Jordània són uns 20.000.

Diàleg entre fe i ciència

Amb l'esperança que esdevingui un laboratori existencial del diàleg entre musulmans i catòlics, Benet XVI va beneir la primera pedra de la Universitat de Mada-

El Papa es va posar una kuffia àrab a l'església de la Mare de Déu de la Pau a Amman.

ba. És la primera universitat catòlica de Jordània i està sent construïda pel patriarcat llatí de Jerusalem. Comptarà amb facultats científiques i humanístiques obertes a cristians i musulmans. El Pontífex va aprofundir en la relació entre fe i ciència, i va subratllar que «la fe en Déu no exclou la recerca de la veritat, sinó que l'estimula. Òbviament, la religió es pot corrompre. La religió es desfigura quan se l'obliga a servir la ignorància i el prejudici, el menyspreu, la violència i l'abús». Adreçant-se als estudiants cristians, el Papa els va encoratjar a ser «constructors d'una societat justa i pacífica formada per persones

de diferent extracció religiosa i ètnica».

D'altra banda, Benet XVI va retre tribut a la contribució que ofereixen a l'Església universal i a la societat els cristians de tradició oriental que al Pròxim Orient constitueixen en general petites comunitats enmig de la majoria musulmana. La celebració de les vespres amb els preveres, religiosos, religioses, seminaristes i moviments eclesials a la catedral grecomelquita de Sant Jordi, va mostrar la bellesa d'un ritu, desconegut en bona part a occident, en què les pregàries es van elevar sobretot en àrab i grec. El Papa es va adreçar als joves per animar-los a seguir el camí del sacerdot o la vida religiosa, i els va dir: «No tingueu por de donar la vostra contribució sàvia, acompanyada i respectuosa a la vida pública del Regne. La veu autèntica de la fe sempre portarà integritat, justícia, compassió i pau!»

El 10 de maig Benet XVI va presidir a l'estadi internacional d'Amman una eucaristia que va esdevenir una festa històrica de fe per al catolicisme jordà. Hi eren presents més de 30.000 persones en un país en què els catòlics són 109.000. El Papa els va encoratjar a continuar a Terra Santa per donar testimoni de Jesús a la terra on va viure. El Pontífex va convidar els fidels a tenir una valentia particular: «La valentia per comprometre's en el diàleg i treballar freqüentment amb els altres cristians en el servei de l'Evangeli i en la solidaritat amb el pobre, el refugiat i les víctimes de profundes tragèdies humanes. La valentia de construir nous ponts per fer possible un encontre fecund de persones de diferents religions i cultures, i així enriquir el teixit de la societat.» La festa catòlica jordana va culminar quan uns dos mil infants van rebre la Primera Comunió.

Després de celebrar l'Eucaristia en privat a la nunciatura apostòlica d'Amman, el Papa es va adreçar a l'aeroport internacional Reina Alia, on va encoratjar els cristians i musulmans a «construir sobre fonaments sòlids la tolerància religiosa». Després d'agrair al rei Abdul·là II de Jordània la seva hospitalitat, va destacar que la vivència de la tolerància religiosa «permet als membres de les diferents comunitats viure junts en pau i respectant-se mútuament». Seguidament, va explicar que el rei «ha estat molt actiu en la promoció del diàleg interreligiós i el seu compromís en aquest sentit és molt apreciat. A més, agraeixo la particular consideració que mostra a la comunitat cristiana a Jordània». «Aquest esperit d'obertura no únicament ajuda els membres de les diverses comunitats ètniques en aquest país a viure plegats en pau i concòrdia, sinó que també ha contribuït a les iniciatives polítiques clarividents de Jordània per construir la pau a tot el Pròxim Orient.»

Les dones, «constructores de pau»

Benet XVI va retre homenatge a les dones com a «portadores d'amor, mestres de misericòrdia i constructores de pau» a l'estadi internacional d'Amman. El Papa va dedicar un passatge central de la seva homília a l'Any de la Família, que està vivint l'Església a Terra Santa, i en concret a «la particular dignitat, vocació i missió de les dones en el pla de Déu». «Si n'hi ha, de coses que deu l'Església en aquestes terres al testimoni de fe i d'amor d'innombrables mares cristianes, germanes, mestres i infermeres, a totes aquestes dones que de maneres diferents han dedicat la seva vida a construir la pau i a promoure l'amor!», va començar reconeixent el Pontífex. «Des de les primeres pàgines de la Bíblia, veiem com home i dona, creats a imatge de Déu, estan cridats a completar-se l'un amb l'altre com a administradors dels dons de Déu i com els seus col·laboradors a comunicar el do de la vida, sigui la física com l'espiritual, al nostre món», va continuar dient. Ara bé, va lamentar el Papa, «desafortunadament, aquesta dignitat i missió donades per Déu a les dones no sempre han estat prou compreses i estimades». El Papa va concloure assegurant que «amb el seu testimoni públic de respecte per les dones i amb la seva defensa de la connatural dignitat de cada persona humana, l'Església a Terra Santa pot donar una contribució important al desenvolupament d'una cultura de veritable humanitat i a la construcció d'una civilització de l'amor».

PALESTINA

Benet XVI dóna suport a la formació d'un estat palestí

■ Demana als joves que rebutgin el terrorisme

Zenit / Betlem

En visitar Betlem, Benet XVI va confirmar que el Vaticà dóna suport als «drets de la vostra població a una sobirana pàtria palestina a la terra dels vostres avantpassats, segura i en pau amb els seus veïns, a l'interior d'unes fronteres reconegudes internacionalment». El Papa va subratllar que «no pot haver-hi pau sense justícia i sense perdó». Per això va implorar «a totes les parts implicades en aquest llarg conflicte que apartin tota rancúnia i divisió que puguin quedar encara en el camí de la reconciliació i arribin a tothom de la mateixa manera, amb generositat, compassió i sense discriminació».

«Una coexistència pacífica entre les poblacions del Pròxim Orient només es pot aconseguir amb un esperit de cooperació i respecte mutu, en què els drets i la dignitat de tots siguin reconeguts i respectats», va considerar el Pontífex. A més, va demanar a la comunitat internacional «que utilitzi la seva influència a favor d'una solució» al conflicte entre palestins i israelians. «Crec i confio que, a través d'un honest i constant diàleg, amb tot el respecte a les peticions de justícia, podem aconseguir una pau duradora en aquestes terres.» Igualment, el Papa va adreçar una crida als joves palestins: «No permeteu que la pèrdua de vides humanes i la destrucció de què heu estat testimoni despertin ressentiment o amargor en els vostres cors. Tingueu el coratge de resistir qualsevol temptació que sentiu de recórrer als actes de violència o de terrorisme.»

A la jornada que va dedicar als territoris palestins en la seva peregrinació a Terra Santa, Benet XVI va manifestar la seva proximitat a la ciutat de Gaza. Les seves paraules de solidaritat van ressonar especialment durant la missa celebrada a Betlem, a la plaça del Pessebre, a tocar de la basílica de la Nativitat. «El meu cor s'adreça d'una manera especial als pelegrins procedents de la martiritzada Gaza», va dir el Papa al grup de catòlics que van arribar de la Franja. Dels 93 catòlics de Gaza que havien enviat a les autoritats israelianes la petició per rebre el permís per anar a Betlem, només 48 van aconseguir arribar a la ciutat cisjordana. «Us asseguro la meua solidaritat en la immensa obra de reconstrucció que ara

El Papa va visitar el memorial de les víctimes de l'Holocaust.

Terra Santa, al centre de l'atenció mundial

El bisbe de la Seu d'Urgell, Mons. Joan Enric Vives, peregrina des de fa uns anys a Terra Santa, juntament amb bisbes d'Europa i Amèrica, per buscar ponts de diàleg. En declaracions a Ràdio Principat, el bisbe va assenyalar que aquesta visita del Papa és una ocasió per posar al centre de l'atenció mundial el conflicte que es viu des de fa tants anys en aquella zona: «Gràcies a la seva peregrinació s'ha tornat a parlar de tots els problemes que hi continua havent: problemes de difícil solució entre l'Estat d'Israel i el possible estat palestí; de la relació entre jueus i musulmans, com a religió; però també la solució que es dóna en la reconstrucció de Gaza després dels terribles bombardejors de fa pocs mesos.» I afegia: «És un desig del Papa visitar els indrets de Pere i de Jesús. La primera gran crida de Jesús a l'apòstol Pere es fa en aquestes terres. Benet XVI és el successor de Pere, per tant, també ha estat per a ell un viatge molt emotiu a nivell personal. El Sant Pare ha viatjat a Terra Santa per portar-hi un missatge de pau i de reconciliació.»

Mons. Vives també va qualificar d'«inoportunes i injustes» les crítiques que es van abocar sobre el Papa durant la seva visita, al qual alguns sectors van acusar de formar part de les joventuts hitlerianes. El bisbe d'Urgell va subratllar que Benet XVI sempre ha condemnat el règim nazi i els mètodes de govern de Hitler.

heu d'afrontar i les meves oracions perquè s'aixequi aviat l'embargament.» Prèviament, en la cerimònia de benvinguda, el Papa va denunciar «els greus problemes que afecten la seguretat a Israel i els territoris palestins», exigint que siguin «aviat prou mitigats com per permetre una llibertat més gran de moviment, especialment

respecte dels contactes entre familiars i a l'accés als Llocs Sants».

El Papa també va visitar el camp Aida de refugiats, situat al nord de Betlem, on va dir que «en un món en què s'obren cada cop més fronteres és tràgic veure que es continuen aixecant murs», referint-se al mur aixecat per Israel. Pel camp de refugiats passa precisament el mur, que va ser pintat amb missatges de benvinguda al Pontífex en àrab i anglès. La pobresa dels seus habitants no els va impedir de donar al Papa una festa de benvinguda. Benet XVI va voler realitzar un gest de solidaritat concreta entregant als refugiats 50.000 euros, que seran utilitzats per construir tres noves aules de l'escola masculina.

«Com anhlen la pau les persones d'aquest camp, d'aquests territoris, i de tota la regió!», va exclamar el Bisbe de Roma. «Vosaltres ara viviu en condicions precàries i difícils, amb oportunitats limitades de feina. És comprensible que us senti amb freqüència frustrats. Les vostres legítimes aspiracions a una pàtria permanent, a un estat palestí independent, encara no queden acomplertes. I vosaltres, però, us sentiu atrapats en aquesta regió i en el món, en una espiral de violència, d'atacs i de contraatacs, de venjances i de destrucció contínua.»

Condemna de l'antisemitisme

Benet XVI va condemnar taxativament l'antisemitisme en el seu primer discurs en terra israeliana, durant la cerimònia de benvinguda a l'aeroport de Ben Gurion, a Tel Aviv, en presència del president Shimon Peres i del primer ministre Benjamin Netanyahu. El Papa va fer una defensa encesa de la llibertat religiosa i va afegir que «tràgicament, el poble jueu ha experimentat les terribles conseqüències d'ideologies que neguen la dignitat de tota persona humana». El Papa va admetre que «desafortunadament, l'antisemitisme continua aixecant el seu cap repugnant en moltes parts del món». Declarant que aquest fet és «totalment inacceptable», va exhortar a «fer tot esforç per combatre l'antisemitisme allí on es trobi».

D'altra banda, el Pontífex va exigir que mai no es negui ni s'oblidi el crit dels milions de víctimes de l'Holocaust en visitar el memorial «Yad Vashem» a Jerusalem. Al mateix temps, va demanar de fer tot el possible perquè no torni a repetir-se una tragèdia semblant. Benet XVI va escoltar amb atenció la narració de sis supervivents de la Shoah i va assegurar que l'Església catòlica «sent profunda compassió per les víctimes aquí recordades», i va confirmar «el compromís de l'Església de resar i actuar sense descans per assegurar que l'odi no regni mai més en el cor dels homes».

Una de les imatges més significatives d'aquesta peregrinació papal va ser la que va oferir el Pontífex davant del Mur de les Lamentacions a Jerusalem. Allí va introduir en una concavitat una invocació al Senyor escrita en un tros de paper, i després es va recollir en oració. En la seva súplica, el Papa s'adreçava «al Déu de tots els temps (...) per presentar les alegries, les esperances i les aspiracions, les angories, els patiments i les penes del teu poble escampat pel món. Escolta el crit dels afligits, dels atemorits i despullats; envia la teua pau sobre aquesta Terra Santa, sobre el Pròxim Orient, sobre tota la família humana; desperta el cor de tots els qui invoquen el teu nom, per caminar humilment per la senda de la justícia i la compassió».

Després, Benet XVI es va adreçar al centre Hechal Shlomo, seu del gran rabinat de Jerusalem, per fer una visita de cortesia als dos rabins en cap d'Israel. El Papa va mostrar la seva alegria per les passes que ha fet la comissió vaticana per a les relacions amb l'Església catòlica, creada després de la visita de Joan Pau II l'any 2000. El Pontífex va reconèixer els punts comuns entre els seguidors de totes dues religions i va destacar la preocupació mútua pel «relativisme moral i les ofenses que produeix contra la dignitat de la persona humana. En afrontar les qüestions ètiques més urgents dels nostres dies, les nostres dues comunitats es troben davant del repte de comprometre les persones de bona voluntat amb el nivell de la raó, presentant al mateix temps els fonaments religiosos que sostenen de la millor manera els valors morals perennes».

Un altre moment clau va ser la visita de la Cúpula de la Roca, a l'esplanada de les mesquites, el monument islàmic més antic de Terra Santa. Allí va ser rebut pel gran muftí considerat com l'autoritat jurídica suprema islàmica a Jerusalem. El Papa va recordar que «en un món tristament esquinçat per les divisions, aquest indret serveix com a estímul i també com a repte perquè els homes i dones de bona voluntat treballin per superar els malentesos i els conflictes del passat i emprenguin el camí d'un diàleg sincer encaminat a la construcció d'un món de justícia i pau per a la generacions futures».

«A aquests nens rebutjats, el que nosaltres fem primer és acollir-los»

■ Maria de la Santa Creu, germana de la família religiosa del Verb Encarnat

Fabrizio Assandri

Ben a prop de la basílica de la Nativitat de Betlem, a Terra Santa, trobem, a uns cent metres a mà dreta de l'església i baixant unes escales, un portal amb el rètol que indica la pertinença al patriarcat llatí de Jerusalem. Passant per un jardí ple de jocs per a nens, arribem a la casa «Llar del Nen Déu», que des del juny del 2005 acull nens discapacitats, abandonats o en greu necessitat. Aquí hi viuen i hi treballen quatre germanes de l'Institut Serventes del Senyor i de la Mare de Déu de Matará (branca femenina de la família religiosa del Verb Encarnat).

—Quina és la finalitat de les activitats que duu a terme?

—L'objectiu de la nostra congregació és l'evangelització de la cultura a través de les escoles, els hospitals, les cases per a nens orfes i malalts. Volem portar Crist a tothom i primer, hem d'inculturar-nos en la cultura local, en aquest cas la del Pròxim Orient, coneixent i valorant el que té de bo aquesta cultura. Les nostres monges van arribar a Terra Santa fa deu anys i s'estaven en un poble proper treballant en una casa per a ancians portada per ortodoxos. Vam arribar a Betlem fa quatre anys per treballar amb nens. Aquesta casa ens la va donar l'aleshores patriarca, Sa Beatitude Mons. Michel Sabbah.

—Feia falta una casa per a discapacitats a Betlem?

—Sí, perquè malauradament els infants discapacitats no són acceptats per la cultura musulmana i són marginats. Els consideren ben sovint com una cosa a amagar, una cosa que causa vergonya o, fins i tot, que és signe de venjança de Déu per alguna cosa dolenta que haurien fet els pares. Per això, a part d'acollir els nens, mirem de parlar amb els pares per convèncer-los que aquests fills no són cap càstig de Déu. Si Déu permet el mal i la malaltia, és pel pecat original i no per cap cosa concreta que hagin fet ells directament. Els nostres intents de parlar amb els pares són una forma més d'apostolat, amb l'esperança que un dia els nens puguin inserir-se altre cop a les famílies, si en tenen. Volem ajudar-los a acollir i estimar tots els fills, sans o malalts, com un do de Déu. A aquests nens rebutjats, el primer que fem és acceptar-los i ajudar-los com podem.

—Qui us ajuda amb els diners?

—No hi ha cap nen que pagui per ser aquí: l'obra és absolutament gratuïta. Primer ens ajuda la Divina Providència, perquè no tenim cap subsidi fix. Aquesta casa és del patriarcat i no en paguem cap mena de lloguer. Però sí que hem de pagar les despeses de la llum, l'aigua, el telèfon, l'escola dels nens, el menjar, els medica-

ments, els tractaments de rehabilitació, els transports especials, etc. Cada nen necessita uns 200 euros al mes per a les seves necessitats. Hi ha molts benefactors que ens hi ajuden, també des d'Itàlia i Espanya, a través de Càritas i de donacions individuals, i també gent d'aquí ens ajuda amb menjar i les despeses. També el patriarcat i la nostra congregació ens socorren.

—Com és un dia normal a la Llar?

—Ens llevem d'hora al matí, canviem els nens i els ajudem a rentar-se, els preparam perquè vagin a l'escola i, els que es queden, els cuidem nosaltres mateixes en tot el que faci falta. Ens hi ajuden dues laïques, una mestra de suport i una dona que ens ajuda en la neteja, a preparar el menjar, etc. A elles els paguem un sou perquè mirem de donar feina a gent d'aquí, que ben sovint voldrien fugir cap a altres països. I, sobretot, ens ajuden amb els nostres nens especials. En certs períodes de l'any intentem que els infants, que generalment es queden sempre amb nosaltres, tinguin vacances d'una setmana o més. Aleshores els que poden tornen a casa seva. També algunes famílies, les que són més a prop, vénen de vegades a visitar-los.

—Com us arriben aquests nens?

—De vegades ens truquen d'altres instituts i institucions quan els arriba algun nen que ells no poden tenir. Altres vegades ens truquen directament les famílies. Ara aquí hi viuen catorze nens, tots ells discapacitats. Per exemple, l'Amani té tres anys, té problemes de cor i de respiració, és de família beduïna i la seva mare no el pot tenir perquè té una altra filla més petita. En Wisan, també de tres anys, té un retard mental i no té família. Una altra noia que està amb nosaltres va tenir un fill del seu germà i no pot tornar a casa perquè els seus pares podrien arribar a matar-la.

—Teniu nens cristians i musulmans, com es viu aquesta diferència?

—Normalment els diumenges celebrem missa a casa. Els nens cristians vénen a missa amb nosaltres, mentre que

una altra germana es queda amb els nens musulmans que, evidentment, no portem a missa. Volem respectar el fet que ells tenen una altra religió. Però cada tardarem el Rosari tots plegats; a més, durant les festes involucrem tothom. Per Nadal, per exemple, van venir els seminaristes del patriarcat disfressats de Pare Noel amb regals per a tots. Ens proposem d'estimar tothom, ja siguin d'altres Esglésies germanes o musulmanes, i desenvolupar un veritable esperit ecumènic i interreligiós.

—Què vol dir viure la vocació en aquesta terra de conflictes?

—Gràcies a Déu les coses a Betlem estan tranquil·les. Però el conflicte que hi va haver a Gaza ha afectat molt la gent d'aquí, que viu sempre amb la por que la guerra pugui tornar en qualsevol mo-

ment. Hem resat per la gent de Gaza amb l'adoració perpètua per la pau, mirant de tranquil·litzar la gent. Amb els jueus no tenim relacions especials, perquè trebalem sobretot amb els musulmans. Betlem es troba sota jurisdicció palestina i per anar a Jerusalem hem d'ensenyar el nostre visat per passar el mur que separa Palestina d'Israel. Com que som estraneres ens deixen passar sense gaires problemes, però no podem emportar-nos als nens més grans, que no poden sortir d'aquí, com tots els palestins, si no tenen un permís especial. La primera vegada que vaig arribar a Terra Santa em vaig espantar una mica en veure el mur i els controls. Ara m'impresiona menys. Mirem de viure amb normalitat i sempre resem per la pau entre jueus i musulmans.

—Amb quin esperit viu la vocació?

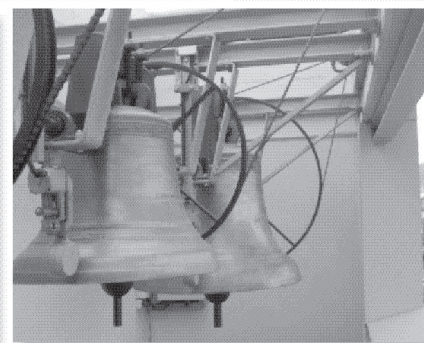
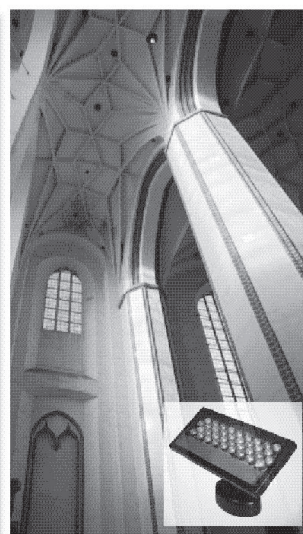
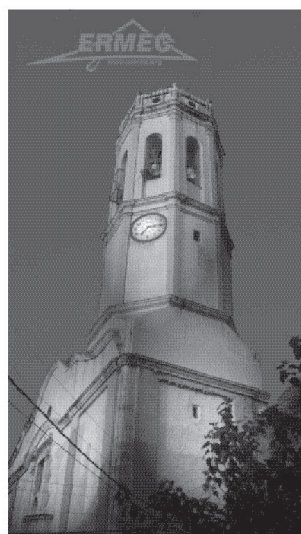
—Vull seguir Déu concretament, i Déu em parla a través d'aquests infants. Vivint en un país de majoria islàmica no podem donar un testimoni totalment obert de la nostra fe i hem de fer un apostolat «amagat». Ajudant aquests nens, i en tot el que fem, volem donar un testimoni de pau i, sobretot, fer visible que Déu existeix i que es troba enmig nostre.

AUTOMATIZACIÓN Y RESTAURACIÓN DE CAMPANAS Y CAMPANARIOS

ILUMINACIÓN LED INTERIOR Y EXTERIOR

RELOJERÍA MONUMENTAL

ESCULTURAS MUSICALES

ERMEC, S.L.
C/ Francesc Teixidó, 22
P. E. Granland, Badalona Sur
08918 Badalona
Barcelona (SPAIN)

Tel. (+34) 902 450 160
Fax (+34) 902 433 088
ermec@ermec.org
www.ermec.org

ERMEC, S.L. - MADRID
C/ Segura, 8, 1ª Planta
28004 Madrid
SPAIN

bilbao@ermec.org
portugal@ermec.org

ESPANYA

Un petit gest que no costa res

■ L'Església llença la Campanya de la Renda 2009

Rosa María Jané Chueca
Madrid

L'Església espanyola ha presentat la Campanya de la Renda 2009 per animar els catòlics i totes les persones que aprecien la tasca de l'Església a marcar la X en la Declaració d'enguany. La campanya d'aquest 2009 incideix en la continuïtat i en la consolidació respecte de la iniciativa de l'any passat. La marca «XTANTOS» torna a ser el referent que es fa present en els mitjans de comunicació del nostre país per donar a conèixer la feina que fa l'Església i sensibilitzar la societat per donar suport econòmic als serveis que presta.

Els nous anuncis publicitaris es poden veure a les principals cadenes de televisió (fins al 21 de juny), la premsa generalista (fins al 22 de juny), revistes especialitzades (durant els mesos de maig i juny), els mitjans digitals (fins al 23 de juny), ràdio (fins al 23 de juny) i també en tanques publicitàries (1.300 en 37 ciutats espanyoles, del 25 de maig al 7 de juny). A més, s'ha editat el diari *XTANTOS*, de 20 pàgines, que recull notícies, articles d'opinió, entrevistes i reportatges al voltant del sosteniment econòmic de l'Església.

Mons. Antonio Algora, bisbe de Ciudad Real i prelat responsable del Secretariat

per al Sosteniment de l'Església, i Fernando Barriocanal, vicesecretari per a Afers Econòmics de la Conferència Episcopal Espanyola, van presentar als mitjans de comunicació la campanya d'enguany. En primer lloc, Mons. Algora va voler donar les gràcies als «vuit milions i mig de persones que han posat la X en la seva Declaració de Renda i, especialment, als 475.000 contribuents nous que han marcat la creu».

El bisbe de Ciudad Real va subratllar que «en aquesta campanya mostrem una Església propera, que socorre la necessitat. La idea matriu pot ser aquesta: una Església que és descoberta en cada parròquia, en cada poble, en cada ciutat de la nostra geografia. En la dificultat, molts hi descobreixen i troben suport en l'Església». Com assenyalava Fernando Barriocanal, «la crisi no és únicament ajuda econòmica, també cal ajudar d'una altra manera: cal acompanyar, oferir alternatives, il·lusió per viure, una nova esperança... i això l'Església ho sap fer molt bé. Per això demanem que es marqui la casella».

En la seva compareixença davant dels periodistes, Mons. Algora va llençar un

Fernando Barriocanal i Mons. Algora durant la presentació.

prec: «Deixeu-me que parli com a home de fe i sàpiga dir que en Crist Jesús trobem els catòlics la força necessària per a la nostra generositat i la nostra entrega als altres, perquè Ell ens va dir: "Tenia gana i em vas donar menjar; tenia set i em vas donar beure."» I afegia: «Aquest és el patrimoni de l'Església i el suport que l'Església demana: amb la X a la Declaració de la Renda, sense pagar cap centim més d'impostos, podem sostenir una institució que està al servei de l'home, proper a l'home i que el socorre en la necessitat.»

En aquests moments de crisi, el prelat recordava que «l'Església, a través de múltiples institucions i parròquies, continua responenent a la nostra societat. La nostra Església continua batejant, continua casant, ensenyant catequesi, acompanyant tantes persones en els seus problemes i dificultats». En aquest sentit, Fernando Barriocanal subratllava que «no entenc aquest costum d'intentar separar l'Església en dos: l'Església que realitza realment una tasca social, que està amb els pobres,

amb els necessitats, i l'Església que és jeràrquica, de les estructures, la dels sous dels capellans... D'Església només n'hi ha una! I realitza tres activitats principals: anunciar la bona notícia de Jesucrist, viure la fe i donar-se als altres. I no es pot separar una activitat de l'altra, perquè això porta a la confusió. L'activitat que fa l'Església és plenament social perquè l'Església està al servei de la societat».

Mons. Algora no es va cansar de repetir que «tot el que l'Església rep es transforma en benefici social i personal, obert als altres». A més, va posar en relleu que «l'Església també està pagant la crisi. La gent que estem atenent representa uns diners que no es destinen a altres activitats que també són molt pròpies de l'Església, però es fa aquest sacrifici perquè és la resposta que cal donar a aquesta situació tan difícil». No obstant això, Barriocanal hi posava la nota positiva en afirmar amb rotunditat: «Estic convençut que quan les necessitats s'intensifiquen, la gent es torna més generosa i es rasca la butxaca perquè sap que hi ha moltes més necessitats per cobrir perquè ho veu al seu voltant.»

Des de l'any passat, el sosteniment de l'Església depèn exclusivament dels catòlics i d'aquelles persones que reconeixen la seva tasca. Per això la campanya ressalta la feina que es fa i la necessitat que cada cop més persones es comprometin a donar suport a l'Església perquè pugui continuar ajudant «tants» que ho necessiten.

Any Paulí

Agustí Borrell

Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

L'hoste interior

«No sabeu que sou temple de Déu?» (1 Corintis 3,16)

L'apòstol Pau entén que gràcies a Jesucrist ha començat un nou tipus de relació entre Déu i la humanitat, que va molt més enllà d'un pur acostament entre dues realitats que fins aleshores es mantenien llunyanes. No és simplement una reducció de la distància entre Déu i l'home; la nova situació es basa en una transformació real de la persona humana, que mor a la seva vida antiga i comença a participar ja ara en la nova vida de Crist ressuscitat. És a dir, té la vida mateixa de Déu en el seu interior.

Des d'aquesta perspectiva es comprèn la concepció dels creients com a temples de Déu (o de l'Esperit), que Pau repeteix en més d'una ocasió en les seves cartes. En el món jueu, el temple de Jerusalem tenia una funció cabdal, perquè era el lloc privilegiat, gairebé exclusiu, de presència de Déu a la terra. En el temple se celebrava el culte i totes les grans festes, perquè allà els israelites se sentien a prop de Déu.

A partir de Jesucrist, la noció de temple com a àmbit de residència de Déu no desapareix, però canvia radicalment de sentit, i es trasllada de l'edifici material del temple de Jerusalem a la comunitat creient que formen els batejats. La casa de Déu no és ara un edifici fet de pedres, sinó la persona humana que s'obre a l'acció divina en ella. Es produeix així el pas d'una relació amb Déu exterior, que necessita llocs físics, a una comunió interior, immediata, personal. La nova existència del cristià comporta la crida a una participació més plena en la vida trinitària.

Una de les conseqüències de tota aquesta argumentació de Pau és la dignitat incomparable de la persona humana, que ha estat convertida en lloc de residència de l'Esperit de Déu. Els creients són fets ni més ni menys que fills de Déu: «I sabem que som fills perquè Déu ha enviat als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que crida: "Abbà, Pare!"» (Gàlates 4,6).

L'arquebisbat compostel·là incrementa el pressupost per a despeses socials

SIC / Santiago de Compostel·la

L'arxidiòcesi de Santiago de Compostel·la augmenta un 5,31% el pressupost econòmic del 2009 dedicat a fins socials, cosa que implica un 26,5% de les despeses ordinàries. Per indicació de l'arquebisbe Mons. Julián Barrio, es destina directament el 0,7% del pressupost ordinari a Càritas diocesana, les Cuines Econòmiques de Santiago, la Corunya i Pontevedra

i l'Institut Padre Rubinos de la Corunya. L'econom diocesà, Dictino Maceira, ha indicat que el pressupost és auster i prudent, d'acord amb la situació econòmica que viu un gran nombre de famílies de la diòcesi. Davant de la crisi econòmica, l'arquebisbat de Santiago no únicament no rebaixa les seves despeses en activitats assistencials, sinó que les augmenta destacant d'aquesta forma el seu compromís amb els més necessitats.

ÀUSTRIA

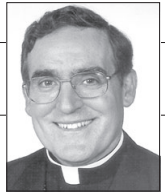
Trobada europea de Catecumenat

Redacció / Viena

Del 30 d'abril al 4 de maig es va celebrar a Viena la Trobada europea de Catecumenat sobre el tema de la integració. Hi van participar 22 delegacions procedents d'Europa occidental i oriental, catòliques i luteranes. Va ser significativa la nombrosa presència de països d'Europa oriental com Eslovàquia, Bielorússia, Lituània o Txèquia. La delegació espanyola va estar representada per Felip Juli

Rodríguez (Barcelona), Santiago Cañardo (Pamplona), Joan Amich (Girona), Enrique Santaya (Getafe) i Jordi d'Arquer (Sant Feliu de Llobregat). En el programa va haver-hi temps per conèixer la realitat de l'acció catecumenal en diferents parròquies i les experiències que es duen a terme sobre la integració dels creients i dels neòfits o nous batejats en les comunitats cristianes. La pròxima edició serà a Gant (Bèlgica) del 6 al 9 de maig del 2011.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
 Cardenal, arquebisbe de Barcelona

La «generació digital»

Per a la Jornada Mundial de les Comunicacions socials, que se celebra coincidint amb la festa de l'Ascensió del Senyor al cel, Benet XVI ha escollit el tema de les noves tecnologies com a font d'unes noves relacions. El lema diu textualment: «Noves tecnologies, noves relacions. Promoure una cultura de diàleg, de respecte i d'amistat.»

En el missatge publicat amb motiu d'aquesta jornada, que el Sant Pare fa públic cada any el 24 de gener, festa de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, Benet XVI reconeix que les noves tecnologies digitals estan provocant grans transformacions en els models de comunicació i en les relacions humanes.

Els destinataris del missatge són especialment els joves, perquè aquests canvis tenen més relleu entre la joventut, que ha crescut en estret contacte amb aquestes noves tècniques de comunicació i que, per tant, se sent a gust en el món digital. Són els membres de la que el Sant Pare anomena «la generació digital». Als seus 82 anys, Benet XVI reconeix que «el continent digital ens resulta menys familiar a molts de nosaltres, adults, que hem hagut de començar a entendre'l i apreciar les oportunitats que

ofereix per a la comunicació». És ben cert que el fàcil accés a telèfons mòbils i computadores, unit a la dimensió global i omnipresent d'internet, com diu Benet XVI, «han multiplicat els mitjans per enviar instantàniament paraules i imatges a grans distàncies i fins i tot als llocs més remots del món». D'aquesta nova cultura de comunicació se'n deriven molts beneficis: les famílies poden romandre en contacte encara que els seus membres estiguin molt lluny els uns dels altres; els estudiants i investigadors tenen un accés més fàcil i immediat a documents, fonts i descobriments científics, i poden així treballar en equip des de diversos llocs.

Els experts en comunicació valoren molt positivament un aspecte que no oblidia Benet XVI en el seu missatge: la naturalesa interactiva dels nous mitjans, que trenca la passivitat i permet formes més dinàmiques d'aprenentatge i formes més actives i crítiques de comunicació, trencant la passivitat dels usuaris d'alguns dels actuals mitjans de comunicació social.

Com és obvi, no podem oblidar la importància dels continguts en la comunicació digital. Aquí és on apareix

l'ambivalència moral d'aquests nous instruments, que poden ser utilitzats tant per al bé com per al mal. Aquesta és una responsabilitat dels qui treballen en el sector de la producció i difusió dels continguts, que sempre han de respectar la dignitat i el valor de la persona humana. Però també hi ha una responsabilitat dels usuaris, i per això, els qui utilitzen aquestes noves tecnologies —diu Benet XVI— «han d'evitar compartir paraules i imatges degradants per a l'ésser humà i excloure, per tant, tot allò que alimenta l'odi i la intolerància, envileix la bellesa i la intimitat de la sexualitat humana, o explota els febles i indefensos».

En aquest sentit, cal ser realistes i —com diu el Sant Pare— «no deixar-se enganyar pels qui només van a la recerca de consumidors en un mercat de possibilitats indiferenciades, on l'elecció mateixa es presenta com el bé, la novetat es confon amb la bellesa i l'experiència subjectiva suplanta la veritat». Em sembla que té una especial importància el problema de la veritat en les comunicacions per internet. Si es falta a la veritat, aquestes tecnologies no fomenten la comprensió, el respecte i l'amistat entre les persones i els pobles, sinó que aquestes comunicacions acaben alterant el dret de les persones i les institucions a l'honor i a la bona fama i degradant el medi ambient moral d'una societat o d'una col·lectivitat.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
 Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Noves tecnologies, noves relacions

El 17 de maig de 1967, d'acord amb el que establia el n. 18 del Decret sobre els mitjans de comunicació social *Inter mirifica* aprovat pel Concili Vaticà II el desembre de 1963, es va celebrar la I Jornada Mundial sobre aquesta matèria. D'aleshores ençà s'han anat succeint les diferents campanyes anuals amb l'intent de sensibilitzar i mobilitzar els cristians en la seva responsabilitat davant uns mitjans que tenen una influència tan gran en tota la societat humana. Un any més, per quaranta-dosena vegada, ens en fem ressò en aquest diumenge abans de la Pentecosta, festa de l'Ascensió del Senyor.

Com és habitual en aquesta i en altres jornades similars, ha estat el papa Benet XVI l'encarregat d'indicar quin havia de ser el punt central de la campanya: «Noves tecnologies, noves relacions. Promoure una cultura de respecte, de diàleg i d'amistat.» El Sant Pare ens recorda que «els qui s'ocupen del sector de la producció i difusió

de continguts dels nous mitjans, han de comprometre's a respectar la dignitat i el valor de la persona humana. Si les noves tecnologies han de servir per al bé dels individus i de la societat, els qui les utilitzen han d'evitar compartir paraules i imatges degradants per a l'ésser humà, i excloure, per tant, tot allò que alimenta l'odi i la intolerància, envileix la bellesa i la intimitat de la sexualitat humana, o explota els febles i indefensos».

Les noves tecnologies han obert també camins per al diàleg entre persones de diversos països, cultures i religions. El nou espai digital, anomenat ciberespai, permet trobar-se i conèixer els valors i tradicions d'altres. Això no obstant, perquè aquestes trobades donin fruit, es requereixen formes honestes i correctes d'expressió, a més d'una escolta atenta i respectuosa. Com diu el Papa, «el diàleg ha d'estar basat en una recerca sincera i recíproca de la veritat, per potenciar el desenvolupament

en la comprensió i la tolerància. La vida no és una simple successió de fets i experiències; és més aviat la recerca de la veritat, del bé, de la bellesa».

I per ajudar en aquesta recerca, tant a la nostra arxidiòcesi com a la Conferència Episcopal Tarraconense estem potenciant les publicacions, els espais radiofònics i televisius i els nostres webs, que us recomano de visitar perquè voldríem que fossin uns espais de referència. No oblideu aquestes dues adreces: <http://www.arquebisbattarragona.cat> i <http://www.tarraconense.cat>.

En un clima d'optimisme humà i sobrenatural, sense ignorar les dificultats, tots podem col·laborar a través dels mitjans de comunicació —cadascú segons les seves possibilitats— a difondre la bona doctrina, ara concretament donant suport a la tasca que fa el sant pare Benet XVI perquè moltes persones puguin beneficiar-se de les catequesis que tan incansablement desenvolupa.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA

opinió

Punt de vista

Josep M. Forcada Casanovas
Metge. President de l'Àmbit Maria Corral

Crisi econòmica i família

L'actual situació econòmica, tan generalitzada, produeix desconcert i un amarg dolor, especialment a aquells que en són víctimes directes, és a dir, aquells que no tenen un coixí de recursos.

Les crisis econòmiques, habitualment cícliques, amb períodes més o menys llargs, fan tremolar l'economia amb repercussions importants en el sector més feble de la societat. Tal vegada les crisis són provocades per grans i poderosos sectors del capital, de la banca, dels fons de recursos, de metalls preuats o fins i tot del petroli, que pressionen per recuperar els guanys que se'ls podrien reduir o que afebliria el seu poder econòmic, tan relacionat amb el polític.

És ben cert que les situacions de crisi són diferents en els diversos països, regions, ciutats, pobles, famílies o individus. La precarietat és dura d'assumir quan s'ha viscut l'abundor. Costa prescindir de coses que ja estaven incloses en l'habitual programa de vida. A més, sempre queden aquelles greus rèmores difícils de resoldre, com són els deutes, les hipoteques o els crèdits, que són l'amenaça que treu la son i que es troben en l'ull de l'huracà de l'economia. L'enginy i la creativitat acompanyen en les situacions difícils i sorgeixen solucions. I, quins camins immediats de solució pràctica hi ha?

En moltes cultures la família i els valors religiosos hi tenen un gran paper a fer. A l'hora de solucionar el dia a dia en el món familiar hi sol haver una solidaritat innata i espontània en la qual la família ajuda, els avis fan més d'avis, els pares, si poden, s'hi aboquen i també els mateixos germans hi col·laboren. No cal dir, però, que hi

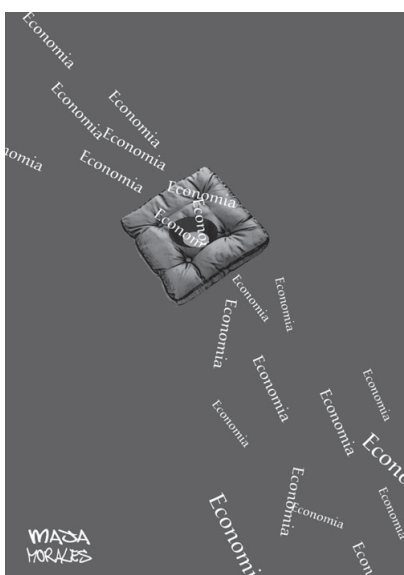
ha persones que no tenen el més elemental i que no disposen d'aquests recursos familiars, sigui pels motius que sigui; la vida per a ells és una difícil subsistència amb els mínims. En ocasions, davant d'aquests casos, les accions solidàries es posen en marxa i creixen grups sensibles al bé social amb una extraordinària generositat.

El fet tan freqüent que els fills no se'n vagin de casa no sempre respon a una suposada mandra i a una manera de

viure còmoda a compte de la família, sovint respon a unes situacions de manca de feina i de possibilitat d'assolir els recursos suficients per a independitzar-se. Sens dubte és una manera de fer front a les crisis econòmiques.

El món familiar, que potser passa també dificultats, té un paper decisiu per ajudar a resoldre la llacuna provocada per la crisi econòmicofinancera. Potser les situacions que s'estableixen ens presenten uns lligams de solidaritat nous que van més enllà d'un llunyà patriarcalisme. Aquest esclavitzava, mantenia els fills en una estranya inferioritat. Avui la comprensió per ambdues parts és més sòlida, no es basa només en els lligams de sang, sinó també en vincles afectius. Això contrasta amb els individualismes tan durs

que es donen en molts països, que fan que es pateixi més fortament la crisi econòmica. En moltes famílies s'està desvetllant una especial sensibilitat per adonar-se que allò que passa a un dels seus afecta tot el grup familiar. Això proposa un nou concepte d'estalvi familiar i de solidaritat, tot pensant menys en el demà, a canvi d'invertir en unes realitats personals dels fills en el qual l'única garantia és l'afecte. La família pot ajudar a superar a un nivell concret una part de la crisi, potser la més dolorosa.

Saber escoltar

«Blue jeans»

L'any 1985 es reuní, a Roma, convocat pel Sant Pare, el Sínode Extraordinari dels Bisbes. S'esqueien vint anys de la celebració del Concili Vaticà II. I, per això, es volgué fer balanç d'aquesta temporada. La reunió va ser molt interessant. Mirar enrere, amb lleialtat, per millorar el present i el futur, és sempre un acte de lucidesa i valentia.

El primer dia del sínode, va tenir lloc una anècdota significativa. El cardenal Bernard Law va ser un dels primers a prendre la paraula. La seva intervenció durà vuit minuts. Tanmateix va ser molt original i encara és simpàtica —i realista— avui. «Hem d'aprendre la fe en un món que s'està convertint, cada vegada més, en "el veïnatge universal"». El cardenal argumentava en llatí aquesta transformació. «*Juvenes Bostoniensis, Leningradensis et Sancti Iacobi in Xile induti sunt "bleu jeans" et audiunt et saltant eandem musicam.*» Els escriptors de la llatinitat clàssica, si haguessin sentit aquesta frase, tan macarrònica, haurien posat molt mala cara. La traducció és aquesta: «Els joves de Boston, els de Leningrad i els de Santiago de Xile duen texans, escolten i ballen la mateixa música.»

El món, és cert, s'ha tornat petit, es converteix cada vegada més en un món. De fet, una visió, per exemple, d'un carrer de qualsevol ciutat del món, sembla un carrer de la

nostra ciutat. La manera de vestir i de fer són similars. Una pregunta: el món és més unitari, la unitat serà una mena d'uniformitat de la civilització tècnica occidental? I, encara una altra: la força de la fe única podrà ser el ferment d'una unitat multiforme entre els pobles i els homes? L'Església, diu un autor, fa novament memòria de la seva fe en el context d'un món que s'ha reduït a un veïnatge universal.

El Credo ens fa dir que l'Església és «una, santa, catòlica i apostòlica». La fe és única. Tenim en comú *un sol* baptisme i *un sol* Senyor. Ho diu sant Pau. Sabeu què va suscitar aquest sínode dels bisbes? La convicció unànime que havia arribat el moment de redactar el Catecisme de l'Església catòlica. Així tota l'Església, va dir el Concili, apareix com «un poble reunit en virtut de la unitat del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant».

Transcriu la finalitat del Catecisme: «Aquest Catecisme vol presentar una exposició orgànica i sintètica dels continguts essencials i fonamentals de la doctrina catòlica tant sobre la fe com sobre la moral, a la llum del Concili Vaticà II i del conjunt de la Tradició de l'Església. Les seves fonts principals són la Sagrada Escriptura, els sants Pares, la Litúrgia i el Magisteri de l'Església. És destinat a servir com de "punt de referència per als catecismes o els compendis que es componguin en els diversos països"» (Catecisme de l'Església catòlica, número 11).

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

A propòsit de...

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Una altra vegada el gall

Els que per oportunitat, vocació, o qui sap per què, escrivim periòdicament, sigui en paper o a la xarxa, necessitem algun contacte amb els lectors. Ben diferent és la redacció d'un llibre, en el qual hom no es veu limitat a un nombre determinat de línies, o un dia fix de lliurament. Escriure cada setmana és una aventura que jo he viscut, em penso, més de 700 vegades.

Rebo poques comunicacions, però, de tant en tant, en rebo alguna. He rebut, amb respecte i afecte, un correu que em recorda que fa temps em vaig preguntar alguna cosa pel que fa a la prohibició que a la Jerusalem de temps bíblics hi haguessin galls. La pregunta pot semblar fútil, però al Google i a la Vikipèdia no se'ls escapa res. Doncs sí, és cert i en parla la Misnà i una obra de Joaquín Jeremías que vaig llegir fa temps i que recomano: *Jerusalén en tiempos de Jesús*.

L'autor planteja aquesta qüestió, a la qual dedica 17 línies; començo per l'aspecte més anecdòtic. Tenir un galliner estava prohibit perquè potser aquests animals, quan esgarrapen a terra, podien alliberar animals impurs i contaminar espais sants. D'això se n'ocupen textos rabínics, llegeixo en un altre lloc, i per a més barrila per part nostra, resulta que l'autor del tercer llibre de Baruc, diu que era el fènix el que despertava el gall, perquè no faltés a la cita del ressorgiment del sol. La tradició jueva i cristiana, es diu en un altre lloc, ha identificat l'expressió «quan canta el gall» amb «molt d'hora».

A tots els que coneixem una mica els evangelis, ens sona això de fariseus i saduceus. Aquest primer nom ens sona malament, encara que els sequaços estaven més a prop de la doctrina de Jesús, que el que deien i practicaven els segons (passa una cosa semblant al fet que si a un l'anomenen animal es pot ofendre i, si l'anomenen vegetal, segurament es queda tan tranquil). M'explico.

Paral·lelament als textos sagrats, primer en tradició oral, més tard posat per escrit hi havia una sèrie de normes que van acabar formant el Talmud. Els saduceus, la Llei, els profetes i els escrits, els interpretaven amb molta laxitud. L'àmbit espiritual els interessava ben poc. Es tractava de viure bé i santes pasqües. Els fariseus, en canvi, eren gent seriosa, recordeu sant Pau, que ho va ser. Als textos sagrats hi havien afegit un sens fi de precisions, aproximacions i detalls, als quals atorgaven la categoria més gran que els podien donar, per això Jesús els fustiga. Generalment, el poder civil i polític es trobava en mans dels saduceus. Les intrigues intel·lectualoides eren més pròpies dels fariseus. El poble senzill, evidentment, passava dels uns i dels altres.

Situem en aquest context la qüestió del gall. I fem una transposició al nostre temps. I plantejem, per exemple, la celebració del matrimoni. Observeu que ara hi ha més preocupació per complir les normes tradicionals de preparació de la festa, vestit, banquet i viatge, que no pas per preparar-se per conèixer i viure la Gràcia sacramental. No us estranyeu, doncs, dels fracassos.

Els saduceus també van fracassar i van desaparèixer. Un final semblant tindran tots aquests muntatges superflus que envolten els casaments i que amaguen el compromís humà i el favor diví, que es concedeix als esposos. M'oblidava consignar i, amb això acabo, que els autors estan convençuts que a Jerusalem hi havia galls i que la frase del Senyor a Pere, anunciant-li la traïció, no anava errada.

Finestra a la vida

Victòria Molins,
s.t.j.

Ni pàtria ni nom

Quan observo les coses que passen a prop nostre, des d'una postura de justícia social, em trobo tantes coses que vull denunciar que no dono a l'abast.

Però, la setmana passada els diaris em van treure de polleguera per una d'aquelles notícies que es comenten a la perruqueria i al mercat... La meua indignació aniria, però, cap a un altre sentit una mica diferent del que sento comentar.

Sabem que a Barcelona, en la nostra gran metròpoli, hi ha persones —i no pas poques— que no tenen ni pàtria ni nom? Generalment la seva procedència és un gentilici tan general com el de «subsaharianes», que és com si diguéssim de nosaltres que som «subpirinencs». Són dones que, fugint d'un món de supervivència i de misèria, han vingut a casa nostra amb el desig legítim de millorar el seu futur.

Sovint han passat moltes dificultats per arribar i han hagut de sacrificar moltes de les seves riqueses familiars i culturals. I no em refereixo a riquesa en el sentit econòmic a què estem acostumats, sinó en el sentit de valors i estimació.

Però les coses no han estat com havien somniat. I una de les primeres riqueses que han perdut, bé per voluntat pròpia, víctimes de la por, bé per voluntat de les màfies que les han dominat, és el seu nom i el del poble que les va veure néixer. Senzillament han perdut els documents.

Ara, la nit és el seu horari. El carrer, el seu territori. La venda del seu cos, el seu ofici.

Els comentaris d'indignació —que d'una banda s'entenen— giren entorn de la degradació d'un carrer tan emblemàtic com la Rambla. Però jo no em resigno a

mirar només aquest vessant. I el d'aquestes dones sense nom que no tenen cap altra sortida que fer el que fan? És veritat que són un problema per a la Justícia, perquè sense nom no les poden «fitjar». Però, no és molt més greu el que tenen elles mateixes, atrapades en un món del qual és molt difícil que puguin sortir?

He de dir que alguns diaris catalans —que sempre he estimat— aquests dies m'han produït una gran indignació. Sembla que ens agrada el morbo i les imatges de misèria humana encara que per aconseguir-les es faci servir una càmera oculta des d'un balcó.

I tampoc no es tracta de posar el semàfor vermell a una regidora que precisament treballa pels nostres barris amb una dedicació extraordinària; de més amunt vénen els problemes i també haurien de venir les solucions.

Cercar les causes d'aquest tràfic de persones —l'esclavatge del segle XXI— és una de les coses que correspon a un Govern que està més atent a cultivar la seva imatge i a sortir a la foto del G-20 que a reconèixer humilment que si les nostres societats no fan un tomb de 180 graus, cada vegada el capitalisme liberal portarà un panorama semblant.

Jo ara només crec en aquelles accions altruistes que fa molta gent. Per exemple, la dels cineastes que aquesta setmana es troben en un camp de refugiats del Sàhara. Una finestra solidària al món. Asseguts a la sorra davant la gran pantalla, artistes i cineastes solidaris entremig de centenars de joves sahrauís que poden veure cine per primera vegada.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
(llserrall@gmail.com)

Un punt clau

El tema dels preservatius, esmentat indirectament pel Papa en el seu viatge al Camerun, ha produït una allau de reaccions que no es corresponen a la seva intervenció. La seva resposta a la pregunta d'un periodista francès apuntava cap a «una humanització de la sexualitat, és a dir, una renovació espiritual i humana que impliqui una nova manera de comportar-se l'un amb l'altre». Quin paper té, aleshores, el preservatiu en aquest context? Per a mi, es tracta d'un tema secundari, encara que important. Cal veure quin és el punt clau. Intento argumentar-ho des de l'òptica cristiana i amb els matisos que convingui.

L'ús del preservatiu es pot produir en dos contextos diferents: a dins o a fora del matrimoni. En aquest segon cas, contemplat des de la moral cristiana més estricta, les relacions sexuals (prematrimonials, adulteres, ocasionals...) no responen als criteris ètics, perquè es produeixen fora del matrimoni, que és l'únic àmbit reconegut com a tal. Si algú manté aquesta mena de relacions sexuals i fa servir preservatiu, el punt reprovable des de l'òptica moral no és tant el preservatiu com la relació en si. Enfocar sobre el preservatiu significa apuntar a un aspecte secundari. El més important és la relació. Encara més, caldria matisar entre relacions prematrimonials i adulteres. Unes i altres no mereixen la mateixa valoració. Com també no té el mateix significat fer servir el preservatiu en el si d'un matrimoni, que té sentit d'obertura a la vida i un projecte compartit en fidelitat i amor, que en un àmbit de promiscuïtat i de consum sexual. Crec que hem d'enfocar molt més, com va fer Benet XVI, sobre la humanització de la sexualitat. Caure a la trampa de reduir-ho tot al preservatiu implica perdre la font de sentit, que se sustenta en la renovació espiritual i humana. En alguns casos, convindria potser aplicar el criteri del mal menor (el preservatiu) enfront del mal major (l'avortament). Un mal menor, en si mateix, encara que sigui menor, tampoc no és desitjable, però sempre és menor enfront d'un de gran. Amb aquests plantejaments, la pastoral cristiana se centrarà molt més en allò que és essencial: el foment de relacions responsables i compromeses per viure la sexualitat en l'àmbit de l'amor. La proposta de la humanització de la sexualitat no resulta gens fàcil perquè en l'entorn mediàtic els missatges es distorsionen. És més fàcil redactar un titular sobre preservatius que explicar el sentit i la profunditat d'un model de comportament fonamentat en valors de gran profunditat. Vivim en un món en el qual conflueixen diferents models. En aquests moments, el model cristià resulta minoritari. No hem d'oblidar tampoc que en el tema dels preservatius hi ha grans marques comercials que defensen els seus interessos crematístics i que prefereixen concentrar-se sobre els seus productes, encara que sigui en detriment de la humanització de la sexualitat.

El preservatiu, fora de les relacions no compromeses, té un risc evident: elimina les conseqüències i afavoreix la promiscuïtat. Aleshores hauríem d'analitzar les característiques d'aquest model i els efectes personals i socials que produeix. No tot és innocent ni tots els models tenen el mateix valor antropològic, ètic i social.

Dos punts finals. Primer, una bona educació moral implica revelar les fonts que donen sentit a les normes i als manaments, ja que si es desvinculen d'allò que els proporciona valor es redueixen a prohibicions sense sentit. A això va apuntar Benet XVI en aquesta famosa roda de premsa, concretada en la renovació espiritual i humana. Segon, el cardenal Martini, quan va discutir obertament entre els cardenals sobre les qüestions a les quals s'hauria d'afrontar el nou Papa i a les quals ha de donar noves respostes, va esmentar la «relació amb la sexualitat» (*Col·loquis nocturns a Jerusalem*, pàg. 68). Dues tasques apassionants i necessàries per a l'Església d'avui.

Agustí Codinach

Zoom

Eduard Brufau

Fins al proper 27 de setembre, el Museu Frederic Marès de Barcelona acull l'exposició «La bellesa ideal. Antoni Solà (1780-1861). Escultor a Roma». Antoni Solà va ser un dels artistes més prestigiosos del seu temps, un gran escultor del Neoclassicisme. Sempre va defensar la imitació dels grecs i la recerca de la bellesa ideal, visible en les seves escultures —com ara «La matança dels innocents» (1835), a la fotografia—, discursos acadèmics i lliçons adreçades als seus deixebles.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informe-vos-en al telèfon: **934 092 810** Fax: **934 092 775**,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@atalunyacristiana.cat

CARTES DEL LECTOR

■ «És sorprenent que el Parlament vulgui jutjar el Papa»

Avui ja no ens sorprèn res, però és increïble la iniciativa presentada davant la mesa del Congrés dels Diputats per ICV, perquè el Parlament reprovi les declaracions que va fer el Papa sobre l'ús massiu del preservatiu i la propagació de la sida a Àfrica. És clar que per a això hi ha hagut dos motius: primer, la manipulació de les paraules de Benet XVI, i en segon lloc, el suport de les dues diputades del PP. I és que si aquests mitjans laïcistes s'haguessin pres la molèstia de llegir íntegrament les declaracions del Papa —cosa que no han fet— haurien comprovat que el que va afirmar sobre la sida va ser que aquesta malaltia «no se superarà amb la distribució de preservatius» que no fan altra cosa que «incrementar els problemes».

Una altra mostra de sectarisme i al mateix temps de profunda ignorància que arriba a l'escàndol. De moment, he escrit un correu a les senyores Pastor i Villalobos manifestant-los el meu descontentament i decepció.

Si s'arribés a admetre aquesta proposta, s'atemptaria contra els drets humans fonamentals, com és la llibertat religiosa i la llibertat d'expressió.

RITA VILLENA
Màlaga

■ Déu, la crisi i la joventut

Segons les enquestes, el 65% dels joves espanyols està altament preocupat per la crisi mundial, mentre que un 60% no s'interessa gens per la religió. Si l'àmbit material preval sobre l'espiritual és, potser, perquè la nostra Església catòlica no aconsegueix comunicar-se amb aquesta franja de població. La publicitat funciona, i molt bé, a l'hora de remoure les consciències.

L'èxit de la campanya a favor de la vida amb la imatge d'un linx ha estat superat a l'hora de beneficiar l'Església en l'imprès de la renda, i ha aconseguit mig milió d'adhesions noves. També a Phoenix (EUA), quatre anuncis publicitaris han aconseguit que gairebé 100.000 persones tornin a la pràctica religiosa catòlica en aquesta diòcesi.

El missatge de Jesús és tan nou com el seu Evangeli i la seva proposta, trencadora: fer la voluntat de Déu és l'únic mitjà per aconseguir el regne etern de felicitat en el qual totes les aspiracions seran satisfetes. Però un premi necessita un esforç i és en l'Església on trobem la guia i la força espiritual per aconseguir aquesta meta su-

blim. Sense Déu, en canvi, la vida acaba en el precipici infinitament pitjor que el de la crisi financera.

CLARA JIMÉNEZ
Múrcia

■ La humilitat de la veritat

Vaig veure l'entrevista a Puyol, com a representant del Barça, a la televisió. Hi vaig veure alguna cosa més que un jugador de futbol que havia guanyat un partit decisiu. Quan li van preguntar si caldria aprendre's de memòria els noms de la fotografia dels guanyadors —la foto dels «herois de llegenda», com els anomenen en alguns mitjans—, va contestar que en aquesta fotografia no hi eren tots. Que era una fotografia representativa de la tasca d'equip de moltes persones que no van sortir-hi.

Bravo, Puyol! Aquesta és la humilitat de la veritat, que atorga aquesta distinció en la contenció per gaudir sense humiliar.

M. LLUÏSA COLL COLOM
Esplugues de Llobregat

■ Recordant Joaquim Ruyra

El 15 de maig es compleixen setanta anys de la mort de Joaquim Ruyra, un dels millors escriptors de la llengua catalana. Blanenc, de literatura neta com les aigües cristal·lines que banyen la costa catalana, ens descriu les meravelles de la mar i de la seva gent. Cristià de soca-rel, començava els seus escrits amb la jacul·tòria «Ave Maria Puríssima». A partir del 18 de juliol del 1936, en imposar-se a Catalunya la revolució, Ruyra no pogué escriure més de Jesucrist, ni de la Verge.

En els trenta-dos mesos que durà la revolució, Ruyra va veure assassinar els seus millors amics: sacerdots, religiosos, polítics, empresaris, literats; així com cremar les més preuades esglésies. Mai més no va poder anar a missa, ni rebre els sagraments públicament. Uns bergants van cremar l'ermita de la Mare de Déu del Vilar a Blanes, i a dintre, entre els exvots, el famós *Rem de trenta-quatre*, la més bella figura de l'art mariner blanenc. Sols Déu sap com Ruyra es pogué salvar de la mort.

A Joaquim Ruyra, propietari forestal, els comitès, constituïts en cada poble pel govern Companys, li robaren totes les propietats i boscos, i li escuraren les butxaques. Era la llei econòmica i política de la Revolució. Companys, el 27 de desembre del 1936, en un discurs al Palau de les Belles Arts, es declarà partidari

d'una Constitució proletària-marxista. Adéu, doncs, per sempre, a les propietats del mestre Ruyra.

Joaquim Ruyra, pacifista i d'esperit franciscà, abans del 1936 preveia la terrible persecució religiosa que amenaçava l'horitzó de la pàtria. Poeta, és autor de la lletra de l'himne dels avantguardistes de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. L'himne pronostica la persecució d'escollits «catalans i cristians». Els avantguardistes, vailets de 10 a 14 anys, cantàvem l'himne sense entendre el fons dels seus mots fins que veiérem cremar les esglésies, assassinar els nostres vicaris i rectors, els joves fejecistes i excel·lents pares de família, en esclatar la revolució. Les profecies de Ruyra s'havien complert.

Els avantguardistes, en el propi himne, també vàrem aprendre de Ruyra a perdonar les ofenses, com feren els nostres sacerdots i religiosos en ser torturats i assassinats. Joaquim Ruyra fou un mestre de la literatura catalana i també de la doctrina cristiana. Gràcies a Déu, pogué ser enterrat catòlicament i sota l'ombra de la Creu. Morí el 15 de maig del 1939 i Catalunya, a partir de l'onze de febrer, gaudia plenament de llibertat religiosa.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

■ Càritas triplica l'atenció primària

Segons informava el secretari general de Càritas, aquesta entitat ha hagut de triplicar la seva activitat en atenció primària (alimentació, habitatge, subministaments) a causa de la crisi econòmica. Demanen més col·laboració de la societat espanyola perquè, tot i que els donatius s'han incrementat, «no són suficients».

També s'han incrementat en els darrers mesos les demandes de suport psicològic, motivades sobretot per situacions d'atur. «Quan una persona no porta un sou a casa, la família es converteix en un lloc de tensió de pressió i d'ansietat», deia el secretari general.

I és que la societat espanyola «respon i és solidària» en situacions de necessitat i en la crisi econòmica. «Amb tota claredat, hi ha una resposta favorable, però no n'hi ha prou. Necessitem molt més.» Recordem que aquesta entitat de l'Església té la base a les parròquies catòliques i que, de moment, és, dins del seu àmbit, l'entitat no governamental més eficient de la nostra societat. Quan pensem que va estar proscripita pels governs progressistes!

JOSÉ MORALES MARTÍN
Palafrugell

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Verí a la xarxa

—Recentment m'han ensenyat unes pàgines d'internet on suposadament s'hi tracten assumptes eclesials. Hi vaig entrar per curiositat i amb sorpresa vaig constatar que estaven plenes de xafarderies sobre bisbes i sacerdots. En algunes col·laboracions s'hi deien coses molt greus d'alguns bisbes, també del nunci a Espanya. I el que em va cridar més l'atenció és que els autors, alguns d'anònims, s'anomenen catòlics i amants de l'Església... Jo crec que tot això fa més mal que bé i que certes coses, encara que siguin certes, el més caritatiu i prudent és no airejar-les als quatre vents.

—Vostè té tota la raó. He rebut moltes consultes sobre aquest tema. Fa poc jo mateix vaig llegir en una d'aquestes pàgines web una semblança del meu bisbe en la qual qualsevol semblança amb la realitat era pura coincidència. Certs escrits que es publiquen en aquestes pàgines només contribueixen a crear confusió i alegren molt als enemics de l'Església. Comprenc molt bé el plaer i la satisfacció que poden experimentar els enemics de l'Església deixant com un drap brut els seus pastors, però em resulta incompreensible que algú que s'anomena catòlic es dediqui a escarnir públicament bisbes i sacerdots. No cal dir que aquest no és l'estil de la correcció fraterna que ens va ensenyar Jesucrist. No tot val per a un cristià. I si hi ha una forma evangèlica d'exercir l'autoritat en l'Església (...que no sigui així entre vosaltres...), també hi ha una forma evangèlica d'informar, criticar sanament i expressar l'opinió en el si de l'Església. Pel que fa als anònims, personalment no em mereixen cap consideració. La dosi de covardia que els encoratja és inimaginable.

Un bon amic, nunci del Papa, em deia assenyalant la paperera del seu despatx: «Mira, Joan Antoni, les denúncies anònimes van a parar aquí.» La informació que a consciència creiem que hem de donar cal donar-la a les persones a qui correspon i mai dedicarnos a proclamar les febleses i misèries del proïsme. De vegades, amb bona voluntat, es fan veritables atrocitats. En temps de sant Pius X, un monsenyor de Roma, encoratjat per un fals zel, va fundar una institució anomenada La Sapinière que, acceptant denúncies anònimes, va fer un dany irreparable a moltes persones bones. Jo crec que les coses veritables cal dir-les amb valentia i amb la cara per davant. I si cal pagar un preu, es paga. I parlo per experiència i prou que ho saben els que em coneixen.

• Si voleu enviar les vostres consultes al
Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

■ Recerca de documentació

Per a la biografia del seminarista de primer curs de teologia Domènec Biosca i Giral, que estic enllestint, em caldria poder documentar els darrers moments de la seva vida. Morí de peritonitis a causa d'una ferida penetrant a l'abdomen, causada per un comissari polític de la unitat militar, en la qual servia, a l'Hospital Militar de Girona el 21 o 22 de novembre del 1938.

L'assistí en els darrers moments, ajudant-lo a ben morir, un jove amic seu. Amb plena consciència, en Biosca repetí la consagració al Sagrat Cor de Jesús, que havia fet tres o quatre

anys abans i oferí la seva vida per les vocacions sacerdotals i la pau.

M'interessaria poder identificar aquell jove amic, que romangué al capçal del llit i recollí els darrers moments de la vida d'en Biosca i la seva actitud davant la mort i el perdó dels seus botxins.

Qualsevol informació sobre en Domènec Biosca la podeu adreçar a: Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, Causes dels Sants, Mn. Àlvar Pérez i Marquès, plaça de la Vila, 11 1r 1a - 08980 Sant Feliu de Llobregat, tel. 936 327 630.

Mn. ÀLVAR PÉREZ i MARQUÈS
Sant Feliu de Llobregat

Els ritus de la Confirmació (2)

Pere Tena

bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Signació-Unció-Imposició de la mà

Després de la pregària amb imposició de mans general sobre els candidats a la confirmació, invocant sobre ells l'Esperit Sant (durant la qual, si és possible, s'agenollen com és habitual en la litúrgia quan s'invoca l'Esperit Sant sobre alguna persona), cadascun d'ells s'acosta, acompanyat del padrí o la padrina, davant del bisbe. Aquest, després d'anomenar el candidat pel seu nom, el signa al front amb el Crisma mentre diu: Rep el signe del Do de l'Esperit Sant. Aquí la paraula «signe» té el sentit de «segell», empremta. És la traducció de la fórmula clàssica de la confirmació a la litúrgia oriental. (*Sfraghís thes doreas tou pneumatos aghiou*). El batejat és «segellat» com a tal amb el Do de l'Esperit Sant que el santifica, i li comunica la bona olor de Crist (vegeu 2 Corintis 2,14-16); per això la signació es fa amb l'oli perfumat, el Crisma. Fins i tot, en el gest de la mà del bisbe fent la signació es conserva un vestigi de l'antiga imposició de mans que practicaven els apòstols.

És cert que aquests gestos rituals es troben, de diverses maneres, en altres celebracions sacramentals. La imposició de les mans en les ordenacions, la signació al front al començament de la iniciació cristiana, tant en els adults com en els pàrvuls (un senyal que ja són de Crist, diu sant Agustí), la crismació en la dedicació dels altars i de les esglésies, o en l'ordenació dels preveres (unció de les mans) i dels bisbes (unció del cap), etc.

L'originalitat del gest de la confirmació és la de reunir la signació i la crismació precisament en el front del batejat, és a dir, en la part més noble i visible de la persona: el rostre! Si pensem que al començament de la iniciació ja s'ha fet una signació en el front, ens adonem del caràcter perfectiu d'aquesta signació amb crismació i imposició de mans, que confirma tot el que ha estat el procés sacramental constituït del cristià: és de Crist, perquè porta el signe de la seva creu; és Crist perquè Ell l'ha ungit amb el seu Esperit.

La resposta del confirmat és simple i sublim: «Amén»! Sí, jo crec que Déu em confirma amb el do de l'Esperit, jo us dono gràcies, i us demano de mantenir-me fidel a l'acció de l'Esperit Sant Defensor, i de ser un testimoni valent de Crist en l'Església.

La salutació de pau

A cadascun dels confirmats el bisbe adreça una salutació de pau, que el confirmat correspon. És la forma d'expressar per part del qui té l'autoritat apostòlica en l'Església que aquell cristià ha entrat plenament en la comunió eclesial, tot augurant-li que visqui sempre en aquesta «pau» que el Senyor ha donat als seus deixebles. La resposta del confirmat és el retorn d'aquest auguri per al bisbe. Si el bisbe desitja la pau (=vida en Crist) per al confirmat, aquest desitja el mateix per al bisbe en el seu ministeri (el vostre esperit).

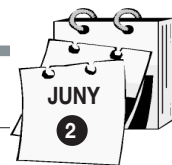
Aquest diàleg tan breu, i l'abraçada amb cadascú, és un moment ple d'emoció per al bisbe. És l'experiència d'ésser ministre/instrument personal d'un do que està per damunt de les pròpies forces, un do que edifica l'Església i marca tota la vida de la persona. D'altra banda, què pot haver-hi més joiós per a un pastor que poder escoltar el desig dels fidels que sigui un bon pastor? «I amb el teu esperit.»

La pregària universal dels fidels

A la iniciació cristiana dels adults és ben clar que allò primer que fan els neòfits, un cop confirmats, és participar en la pregària universal dels fidels. El ritual de la Confirmació ha mantingut aquest lligam, àdhuc en el cas que no hi hagi celebració de l'Eucaristia. És el moment d'experimentar i visibilitzar allò que l'apòstol Pau diu de l'acció de l'Esperit: «Nosaltres no sabem com hem de pregar, però el mateix Esperit intercedeix per nosaltres, amb gemecs que no es poden expressar... L'Esperit intercedeix a favor del poble sant, tal com Déu vol» (Romans 8,26.27). La pregària universal dels «fidels» (ho són amb tota propietat els batejats-confirmats) és ben bé un acte d'intercessió, i en aquest sentit, un acte sacerdotal, que posa els fidels en sintonia amb Crist, que viu per sempre intercedint pels homes davant del Pare, i que en l'Eucaristia ens atorga de celebrar i participar en el seu misteri pasqual.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ **Nascut a Roma cap a l'any 600**
- ☐ **Escollit Pontífex l'any 654**
- ☐ **Es va oposar a les tesis herètiques de l'emperador bizantí**
- ☐ **Va morir a Roma l'any 657**

Aquest Papa va pujar a la càtedra de Pere en una època difícil per a l'Església per diversos motius. D'una banda, l'expansió incipient però imparable de l'islam per Orient absorbia algunes de les comunitats cristianes més actives del moment. De l'altra, les dissensions dins de l'Església mateixa per raons doctrinals i polítiques amenaçaven la unitat dels creients i el poder del Papa es veia afeblit davant dels governants.

Eugeni I va viure de primera mà totes aquestes tensions quan era l'home de confiança del papa Martí I. Aquest pontífex es va veure obligat a exiliar-se a la llunyana Crimea, on va acabar morint, a causa de la seva oposi-

Sant Eugeni I

ció a les idees herètiques del poderós emperador bizantí. Quan Eugeni I va ser escollit com a nou Papa va mantenir la mateixa postura de defensa de la doctrina veritable i la tensió amb l'emperador va continuar. Aquest fins i tot el va arribar a amenaçar amb la foguera, però sant Eugeni I es va mostrar fidel a la fe de l'Església.

A part de la seva lluita contra el poder imperial i les heretgies, aquest Papa també va destacar per la seva dedicació als més necessitats de la societat, per la seva generositat amb els pobres i per la seva gran pietat religiosa. El seu pontificat va durar uns tres anys i va ser enterrat a la basílica de Sant Pere del Vaticà.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(Cicle litúrgic B; ferial I) **TEMPS DE PASQUA** (Salteri: setmana 3)

MAIG

24. DIUMENGE

L'Ascensió del Senyor (S), Blanc. Lectures: Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 (o bé: Efesis 4,1-13) / Marc 16,15-20

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Vicenç de Lerins, prev.; Genadi, b.; beat Joan Prado, prev. i mr.; Santes, Susanna i Afra, mr.

25. DILLUNS

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 19,1-8 / Salm 67 / Joan 16,29-33. Si es vol: *Sant Beda (MLI), Blanc; Sant Gregori VII (MLI), Blanc; Santa Magdalena Maria de Pazzi (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Urbà I, p. i mr.; Santes, Magdalena-Sofia Barat, rel. i fund.; Vicenta-Maria López Vicuña, rel. i fund.

26. DIMARTS

Sant Felip Neri (MO), Blanc. Lectures: Fets 20,17-27 / Salm 67 / Joan 17,1-11a. Sant Feliu de Llobregat: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), *Blanc.* ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Zacaries, b.; Quadrat, mr.; Eleuteri, p. i mr.

27. DIMECRES

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 20,28-38 / Salm 67 / Joan

17,11b-19. Si es vol: *Sant Agustí de Canterbury (MLI), Blanc; Sant Feliu de Llobregat: Sant Felip Neri (MO), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Juli, mr.; Berenguer, monjo.

28. DIJOUS

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 22,30;23,6-11 / Salm 15 / Joan 17,20-26. Lleida: Dedicació de la Catedral (catedral, S / diòcesi, F), *Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Germà, b.; Emili, mr.; Santes, Maria-Anna de Jesús Paredes, rel.

29. DIVENDRES

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 25,13b-21 / Salm 102 / Joan 21,15-19. Urgell (MO) i Solsona (MLI): *Sant Just, Blanc; Tortosa, Sant Pere Sans (MLI), Blanc.* ALTRES CELEBRACIONS: Sants, beat Feliu de Nicòsia, rel.; beat Ramon Escrivà i comp. mr.

30. DISSABTE

Fèria, *Blanc.* Lectures: Fets 28,16-20.30-31 / Salm 10 / Joan 21,20-25. Si es vol: *Sant Ferran (MLI), Blanc.* Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa: *Beat Pere Tarrés (MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Joana d'Arc, vg.; Emília; beata Baptista de Varano, vg.

Comentari de la PARAULA

Enric Benavent Vallès Pare de família

Per què us esteu mirant al cel?

Després d'haver viscut amb Jesús, d'haver-lo seguit i escoltat, després de l'experiència de les aparicions pasquals, ara Jesús se'n va. Jesús desapareix de la vista dels qui l'havien conegut directament. I ara què? Com ens ho farem?, devien pensar els deixebles. Jesús els promet que rebran l'Esperit Sant que els donarà força per ser testimonis seus a tot el món.

Els deixebles s'havien quedat mirant el cel. Entre l'ascensió de Jesús i la seva tornada al final dels temps, els seguidors de Jesús hem de trobar-lo mirant a la terra, mirant al voltant nostre. Aquesta és la raó de ser de l'Església. L'Església és el Cos de Crist perquè fa present Jesús en el món.

Pau fa aquesta pregària: «Li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat.» És molt important, ara que no podem veure Jesús directament, poder tenir una comprensió profunda del que ens diu i del que ens demana. La comunitat dels cristians som, ara mateix, la imatge visible de Crist. L'Església és qui té la missió de donar esperança al món. Això només ho podem fer amb l'ajuda de l'Esperit Sant.

El darrer manament de Jesús és molt clar: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangel·li.» Les bones notícies porten alegria, conviden a l'esperança, ajuden a créixer interiorment. Aquest és el repte que tenim els cristians, fer que la paraula de Jesús ressoni en el nostre món com una paraula d'esperança i d'alegria, que ajudi a fer fora el mal de l'egoisme.

LECTURES BÍBLIQUES

L'Ascensió del Senyor

Lectura primera

Fets 1,1-11

S'enlairà davant d'ells

Lectura dels Fets dels Apòstols:

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven units li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

Salm responsorial

46

Aplaudiu pobles de tot el món,
aclameu Déu amb entusiasme.

El Senyor és l'Altíssim, el terrible,
rei de reis a tot el món.

R. Déu puja enmig d'aclamacions
al so de corns puja el Senyor.

Déu puja enmig d'aclamacions,
al so de corns puja el Senyor.
Canteu a Déu, canteu-li,
canteu al nostre rei. **R.**

Que és rei de tot el món,
canteu a Déu un himne.
Déu regna sobre les nacions,
Déu seu al tron sagrat. **R.**

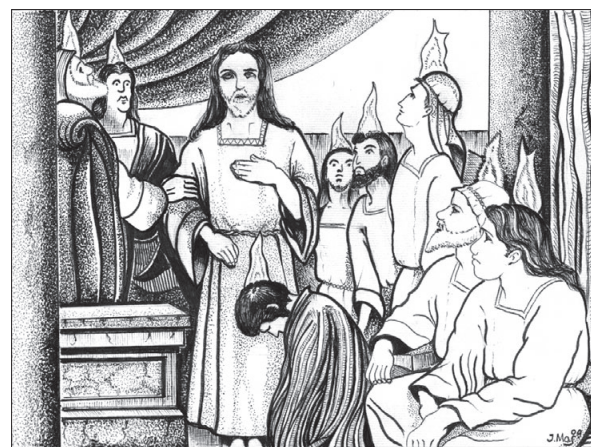
Lectura segona

Ef 1,17-23

El féu seure a la seva dreta dalt del cel

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt del cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església que és el seu

Josep M. Mas.

cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

Al·leluia

Mt 28,19,20

*Aneu a convertir tots els pobles;
jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.*

Evangel·li

Mc 16,15-20

Jesús fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu

Acaba l'evangel·li segons sant Marc:

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangel·li. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposat les mans, es posaran bons.» Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar per tot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.

Barcelona

diòcesis

Barcelona rebrà la Mare de Déu de Bonaire

■ Els arquebisbes de Barcelona i de Càller presidiran una processó i una Eucaristia a Santa Maria del Mar

Redacció / Barcelona

Entre els dies 21 i 26 de maig Catalunya i Sardenya refermaran una mica més els seus lligams històrics, culturals i religiosos, gràcies a la peregrinació de la Mare de Déu de Bonaire a Barcelona. Es tracta d'una iniciativa impulsada pels Pares Mercedaris del santuari de la Mare de Déu de Bonaire i que s'emmarca en el primer centenari de la proclamació d'aquesta advocació com a patrona principal de Sardenya.

La imatge de la patrona dels sards sortirà cap a Barcelona el dia 21 de maig a bord de la nau *Moby Dream*, cedida gratuïtament pel seu armador per a aquest viatge de sis dies. L'arribada a Barcelona està prevista per al dia 22 i la imatge de la Mare de Déu serà portada en processó fins a la basílica de Santa Maria del Mar, on el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, juntament amb Mons. Giuseppe Mani, arquebisbe de Càller, i amb el qual l'uneix una gran amistat, celebraran a les 11.30 una solemne eucaristia amb la participació dels pelegrins vinguts de l'illa de Sardenya així com dels fidels catalans que s'hi vulguin sumar. Després de la missa a Santa Maria del Mar, la imatge es traslladarà a la basílica de la Mercè, on romandrà fins al diumenge 24 de maig per a la missa de cloenda que se celebrarà al port de Barcelona. Al llarg dels dies d'estada de la imatge de la Mare de Déu de Bonaire a Barcelona, es faran diverses celebracions litúrgiques, exposicions, concerts i exhibició de productes i treballs típics de Sardenya. Per això el

pelegrinatge és obert a la participació de tots aquells que vulguin viure aquesta experiència de fe i d'agermanament.

Per parlar dels detalls de la peregrinació, l'arquebisbat de Barcelona va acollir una roda de premsa el 12 de maig passat en què van intervenir el P. Florenci Rosselló, provincial dels Mercedaris a Aragó i Catalunya; el P. Salvatore Mura, mercedari i rector del santuari de Bonaire, i Antonio Esposito, responsable de l'organització dels actes.

Barcelona és una ciutat importantíssima per a la història de Sardenya i de la Mare de Déu de Bonaire. Va ser a Barcelona on Pere Nolasc, fundador dels Mercedaris, va començar a dedicar-se al rescat i l'alliberament dels captius cristians deportats a terres sarraïnes. La nit de l'1 d'agost del 1218, il·luminat per la Mare de Déu, va convertir el seu grup de laics redemptors en l'orde dels Mercedaris. El jove rei d'Aragó Jaume I i el bisbe Berenguer de Palou van acollir la proposta de Pere Nolasc, i el dia 10 d'agost a la catedral de Barcelona va ser oficialment constituït el nou orde.

Jaume I va donar a l'orde l'Hospital de Santa Eulàlia de Barcelona i va ser el primer convent dels religiosos mercedaris. La nau que portava la caixa amb la imatge de la Mare de Déu de Bonaire va sortir de la ciutat de Barcelona en el llunyà 1370, i va naufragar a les costes de Càller. Per tant, aquesta peregrinació representa un viatge de retorn: i aquest és el missatge oficial que acompanyarà aquest esdeveniment.

PROGRAMA DE L'ESDEVENIMENT

✓DIVENDRES 22 DE MAIG

08.00 h Arribada de la nau *Moby Dream* al Port de Barcelona (WTC - Terminal Nord) i reunió amb les autoritats espanyoles.

08.30 h Desembarcament dels pelegrins i de la imatge de la Mare de Déu de Bonaire acompanyats pel Grup Folklòric, per les Launeddas i per un duo vocal / instrumental.

10.00 h Processó religiosa (Port de Barcelona Terminal Nord - basílica de Santa Maria del Mar) amb el suport del Grup Folklòric, de les Launeddas i per un duo vocal / instrumental.

11.30 h Basílica de Santa Maria del Mar - missa celebrada per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, l'arquebisbe de Càller, Mons. Giuseppe Mani, i el seu auxiliar, Mosèn Marcia.

16.00 h Port de Barcelona (moll Bosch i Alsina): obertura oficial del *Villaggio Sardegna-Barcellona*, mostra d'artesanía i de productes típics de la Sardenya.

16.30-19.00 h Port de Barcelona (moll Bosch i Alsina): exhibició d'*Is Fassonis*, barques típiques de la Llacuna de Santa Giusta (Oristano).

17.00-19.00 h Port de Barcelona Terminal Nord: visita de les exposicions a bord del vaixell.

18.00-19.30 h Animació a la Rambla i/o al Port de Barcelona amb el Grup Folklòric, amb les Launeddas i amb el duo vocal / instrumental.

✓DISSABTE 23 DE MAIG

10.00-12.00 - 16.00-

19.00 h Basílica de la Mare de Déu de la Mercè: consagració dels infants a la Mare de Déu de Bonaire. Port de Barcelona Terminal Nord: visita de les exposicions a bord del vaixell (fins a les 17 h).

10.00-21.00 h Visita al *Villaggio Sardegna-Barcellona*.

10.30-12.00-16.00-

18.00-19.30 h Animació a la Rambla i/o al Port de Barcelona amb el Grup Folklòric, amb les Launeddas i amb el duo vocal / instrumental.

11.00-12.30-16.30-19.00 h Port de Barcelona: exhibició d'*Is Fassonis*.

✓DIUMENGE 24 DE MAIG

10.00-12.00 h Port de Barcelona Terminal Nord: visita de les exposicions a bord del vaixell.

10.00-21.00 h Visita al *Villaggio Sardegna-Barcellona*.

10.30-12.00-16.00-17.30 h Animació a la Rambla i/o al Port de Barcelona amb el Grup Folklòric, amb les Launeddas i el duo vocal / instrumental.

11.00-12.30-16.30-18.00 h Port de Barcelona: exhibició d'*Is Fassonis*.

19.00 h Port de Barcelona (moll de Bosch i Alsina): missa de cloenda de la peregrinació.

Jornada per a mestres i professors de Religió

Redacció / Barcelona

Més de 400 professors i mestres de religió van participar el 25 d'abril en la tercera Jornada de Mestres i Professors de Religió Catòlica que va acollir educadors de Catalunya i d'Andorra, de l'àmbit de l'escola pública i de la concertada. Aquesta jornada de treball i formació va estar organitzada pel Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió Catòlica (SIERC) i la Fundació Escola Cristiana de Catalunya.

El programa d'activitats es va iniciar a La Salle Bonanova a Barcelona amb la salutació del president del Secretariat Interdiocesà d'Ensenyament de la Religió Catòlica dels Bisbats amb seu a Catalunya (SIERC), Mons. Jaume Pujol, el qual va

explicar el sentit de la Jornada i la seva satisfacció perquè ja s'ha consolidat. Mn. Norbert Miracle, director del SIERC, va exposar els aspectes organitzatius i els orígens de la Jornada.

Tot seguit, es va desenvolupar la primera ponència a càrrec de Santiago Arellano, antic director general d'Educació del Govern de Navarra, que va parlar sobre *Necesitados de entusiasmo, necesitados de encuentro*. La seva dissertació, molt sentida, va presentar molts exemples de com a partir de petites coses o de la contemplació de la natura es pot conduir una persona a la fe. També va presentar el Projecte Aula Cristiana.com, una eina per compartir experiències en el camp de l'ensenyament, tot aprofitant les noves tecnologies.

Després, els participants van visitar les

diferents parades sobre novetats pel que fa a llibres i material didàctic divers, adequat per a l'ensenyament de la Religió catòlica en els diferents nivells educatius, que havien presentat diferents editorials. Tot seguit, els participants es van repartir entre setze tallers. Entre els tallers que es van fer amb motiu d'aquesta III Jornada n'hi va haver de diversos estils i temàtiques: sobre intel·ligències múltiples, la dimensió simbòlica de l'arquitectura cristiana, sant Pau, les competències bàsiques en l'àrea de religió, el joc i el cant com a transmissor d'espiritualitat, la imaginació i els valors cristians, el cinema i els valors en l'aula de religió i molts d'altres.

Després d'un àpat de germanor, a la tarda, va tenir lloc la segona ponència, que va tractar sobre la identitat cristiana del

professor de religió, a càrrec del Dr. Francesc Torralba. La seva va ser una intervenció modèlica, perfectament estructurada i molt didàctica. En el decurs de la seva conferència va demanar una mostra de reconeixement de la tasca, sovint incompresa, dels mestres i professors de Religió. L'arquebisbe de Tarragona i president del SIERC va cloure la part acadèmica de la III Jornada felicitant els organitzadors i encoratjant els mestres i professors de Religió a continuar amb entusiasme la seva tasca en favor d'una dimensió transcendent de l'educació.

Una solemne eucaristia, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, va posar punt final a una trobada que va deixar un regust molt agradable, garantia de continuïtat d'una lloable iniciativa.

TARRACONENSE

Reunió dels bisbes de la Tarraconense

■ «La nostra societat ha d'avançar vers una conversió sincera de major austeritat i solidaritat»

Redacció

Tarragona

Els dies 5 i 6 de maig va tenir lloc la reunió n. 190 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), al santuari de la Mare de Déu de Loreto de Tarragona. La reunió va ser presidida per Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona, que va donar la benvinguda a Mons. Sebastià Taltavull Anglada, nou bisbe auxiliar de Barcelona, que en aquesta reunió es va incorporar als treballs de la Conferència Episcopal Tarraconense. Mons. Taltavull va agrair la benvinguda, així com l'assistència dels bisbes a la seva recent ordenació episcopal, i es va posar a disposició de tots per col·laborar en el treball conjunt dels bisbes catalans. Així mateix, Mons. Pujol, en nom dels bisbes, va felicitar Mons. Jaume Traserra, bisbe de Solsona, en el 50è aniversari de la seva ordenació sacerdotal, i Mons. Josep Àngel Saiz, bisbe de Terrassa, que celebra el 25è aniversari. Els bisbes van passar després a tractar els diversos temes de l'actualitat eclesial i social, i en relació amb ells manifesten:

1. «Els bisbes de Catalunya, juntament amb tota l'Església, ens disposem a acompanyar espiritualment el Sant Pare Benet XVI en el viatge a Terra Santa, la terra de Jesús, del 8 al 15 de maig. Al mateix temps fem plenament nostres els seriosos esforços de reconciliació que està duent a terme Benet XVI: amb una porció de l'Església catòlica recentment esquinçada, amb els germans cristians ortodoxos i reformats, i ara, amb els nostres germans grans en la fe d'Abraham, el poble hebreu, i també amb els musulmans.»
2. «Volem agrair de cor al papa Benet el seu coratge d'obertura als altres, de cercar sempre l'aclariment de tot malentès i d'intentar superar, amb l'ajuda de Déu i de la raó humana, els més grans conflictes històrics, culturals, religiosos... que divideixen avui els homes. Caldrà més perspectiva històrica per a valorar els efectes d'aquests grans esforços de reconciliació que Benet XVI estén a àmbits no cristians i, fins i tot, no religiosos, com ara la cultura laïcista occidental.»
3. «Davant les polèmiques que han sorgit, els bisbes de Catalunya volem remarcar que l'actitud del Sant Pare ha estat en tot moment, i des de l'inici del seu pontificat, de plena franquesa, humilitat i transparència. El seu exemple reviu al nostre món la figura del Bon Pastor, sempre mansuet: Jesús. Alhora, com Jesús, defugint tota intolerància, no deixa mai de tenir un pensament lliure, fidel a ell mateix i a la seva missió i lleial amb els homes, pensament que topa sovint amb el nostre món fortament mediatitzat per interessos de diferents signes. La seva veu,

La reunió va tenir lloc al santuari de Loreto.

«Volem agrair de cor al papa Benet el seu coratge d'obertura als altres, de cercar sempre l'aclariment de tot malentès i d'intentar superar, amb l'ajuda de Déu i de la raó humana, els més grans conflictes històrics, culturals, religiosos...»

però, ha estat i és, en tot moment, una veu de pau. Ha trobat sovint, en canvi, la resposta de la intolerància, del pensament excloent i tancat al diàleg, de la reacció desproporcionada. D'acord amb els drets a la llibertat d'expressió i a no ser discriminat, drets que són cabdals en la nostra societat moderna, els bisbes de Catalunya reclamem per al Sant Pare, si més no, l'obsequi d'una mateixa resposta: el respecte.»

4. «I a tots els fidels, els bisbes els demanem un acompanyament proper i confiat a qui ara és el nostre Pastor; en primer lloc, amb la pregària a Déu Nostre Senyor, però també amb l'atenció als seus gestos i paraules i amb l'afecte.»
5. «Així mateix, els bisbes de Catalunya, seguint de prop la situació econòmica difícil que està vivint el nostre país, hem reflexionat amb especial atenció sobre el sofriment de tantes persones i famílies en atur i de petites empreses amb una gran inestabilitat, que són fets que colpegen i que han de fer reflexionar i avançar la nostra societat vers una

conversió sincera de major austeritat i solidaritat. Cal promoure una reflexió a fons de les causes que ens han dut a aquesta crisi tan profunda i tan injusta, sense deixar d'adonar-nos de la seva dimensió moral i espiritual. I fem una crida a les diverses Administracions i als actors econòmics i socials, perquè facilitin ajuts i sortides justes a la crisi.»

«Creiem en la capacitat de reacció i regeneració de la nostra societat catalana, amb l'ajuda de Déu. Serà des de l'austeritat i la solidaritat que podrem afrontar camins de sortida i d'esperança per als més afectats, amb una redistribució més justa de la riquesa i un exercici de les virtuts econòmiques, com ara l'austeritat, la solidaritat i la promoció d'activitats econòmiques veritablement productives i respectuoses amb la dignitat de la persona humana. Els bisbes valorem i agraïm tot el que s'està fent des de les comunitats parroquials, des de Càritas i altres institucions d'ajuda, amb tants voluntaris mobilitzats i tantes persones, que estan posant els recursos pastorals i d'assistència que l'Església té al seu abast, al servei dels afectats per aquesta crisi. I demanem que es mantingui aquest treball caritatiu envers els més afectats,

amb noves iniciatives que promoguin la solidaritat i la justícia i amb activitats empresarials per mantenir i ampliar els llocs de treball.»

6. Els bisbes van tractar també altres qüestions relacionades amb la litúrgia, l'ensenyament i la catequesi. En aquest darrer àmbit, i amb la presència de Mn. Joan M. Amich, de Girona, i de Montserrat Oriol, directora del Secretariat Interdiocesà de Catequesi (SIC), van ser informats de la preparació dels materials complementaris —quadern d'activitats i guia didàctica— per treballar el nou catecisme d'iniciació cristiana *Jesús és el Senyor*, que serà presentat el proper dia 1 de juliol en l'inici de les Jornades per a responsables de la Catequesi organitzades pel SIC. El nou Catecisme conté l'exposició íntegra de la fe cristiana, adaptada als infants de 6 a 11 anys, està estructurat al voltant del Credo i s'articula segons les quatre dimensions de la vida cristiana: creure, celebrar, viure i pregar, tenint com a centre Jesucrist, el Senyor. El nou Catecisme, que es començarà a utilitzar a les diòcesis catalanes, amb caràcter normatiu, el pròxim curs 2009-2010, introdueix l'infant en l'experiència de la vida cristiana, inicia a la celebració dels sagraments i ofereix el llenguatge comú de la fe que ens transmet l'Església.

7. En el capítol de nomenaments, els bisbes van nomenar Mn. Josep Lluís Calvís Comangés, de Barcelona, consiliari de la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Esplai, i Andreu Iburo Otero, president de la Joventut Cristiana Obrera de Catalunya i les Illes (JOC). Així mateix, i a proposta de Mons. Pujol, van donar el seu parer favorable per al nomenament, per part de l'arquebisbe de Tarragona, de Mn. Joan Magí i Ferré com a president de l'Associació Bíblica de Catalunya, i de Mn. Josep Lluís Arín Roig com a vicepresident de la mateixa entitat, per a un període de quatre anys.

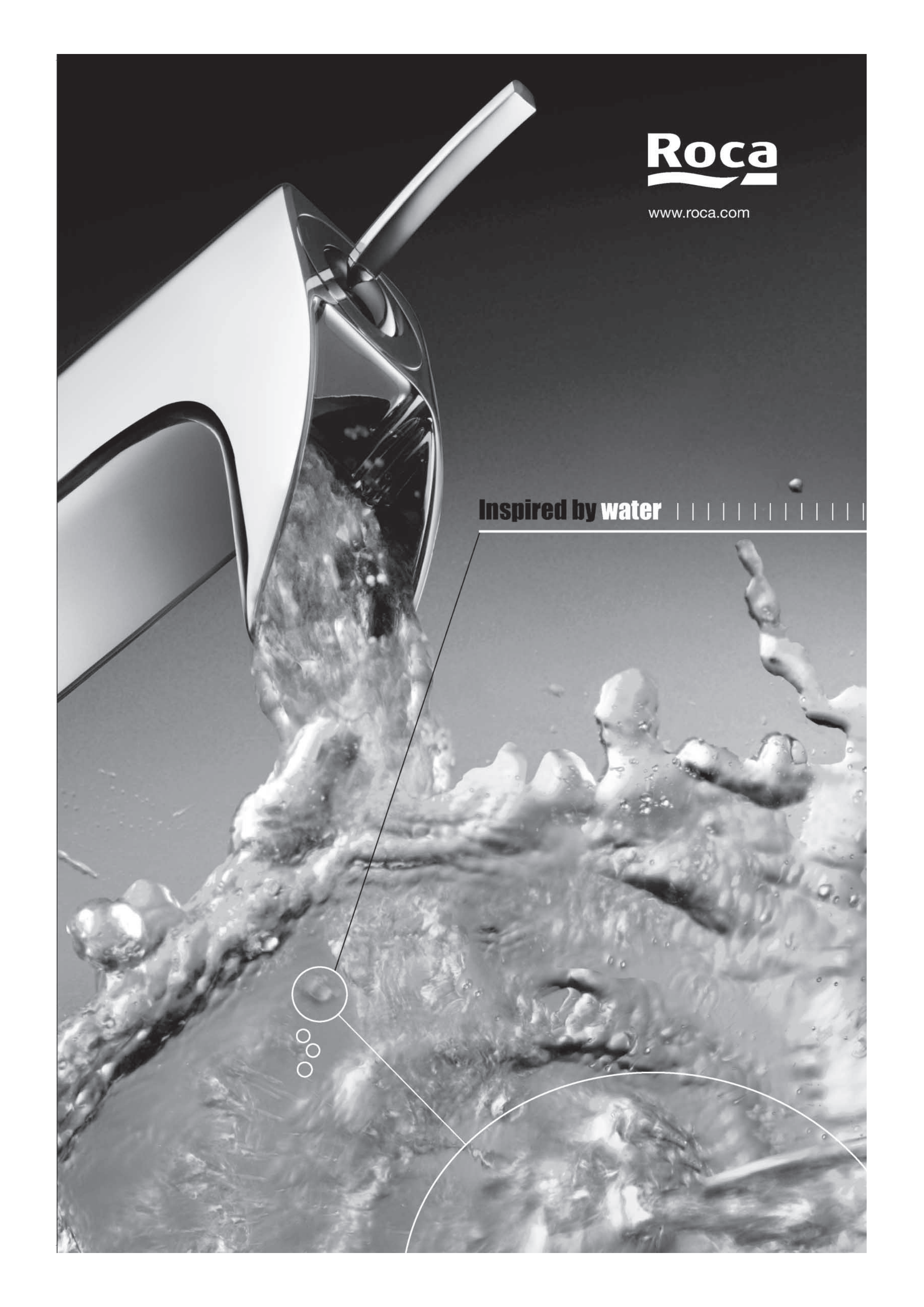
8. Finalment, i a proposta de Mons. Vives, bisbe secretari de la CET, van aprovar el pressupost del fons comú interdiocesà per al present any 2009.

Celebrat el Jubileu de Siurana

Redacció / Siurana

El 10 de maig van tenir lloc a Siurana els tradicionals actes del Jubileu de la Mare de Déu de Siurana, presidits per l'arquebisbe de Tarragona. El Jubileu, lluny de desaparèixer, és una jornada viva per a molta gent de les nostres contrades que encara avui pugen a Siurana a celebrar-lo. És una festa religiosa amb un gran vessant popular: dia de festa, d'aplec, de convivència, de menjar plegats, de bon veïnatge, de

pelegrinatge. Els pobles que pugen al Jubileu tradicionalment són: Cornudella de Montsant, Albarca, Arbolí, Poboleda, Ulldemolins, Prades, la Morera de Montsant i la Febró. La celebració eucarística a l'església parroquial de Santa Maria de Siurana va omplir de fidels el temple. En el decurs de la seva homilia, Mons. Pujol va remarcar la importància de la devoció a la Mare de Déu i la força de la seva intercessió. A la tarda, va tenir lloc la solemne processó eucarística.

Roca

www.roca.com

Inspired by water | | | | | | | | | | | | | | | |

VICENÇ ES VA FER CAPELLÀ DELS MARINERS I DELS PRESONERS QUE TREBALLAVEN ALS VAIXELLS. ALLÍ VA DESCOBRIR L'HORROROSA VIDA DELS GALIOTS. EN AQUELLS TEMPS COL·LOCAVEN A LA PART BAIXA DELS VAIXELLS UNS GRANS REMS PERQUÈ AVANCESSIN MÉS RÀPID. ALS SOTERRANIS DE L'EMBARCACIÓ HI HAVIA ELS POBRES PRESONERS OBLIGATS A MOURE AQUELLS REMS PESATS. EN MIG DE LA PUDOR, AMB FAM I SET, EREN FUETEJATS CONTINUAMENT PELS CAPATAÇOS PERQUÈ NO DEIXESSIN DE REMAR. VICENÇ, HORRORITZAT EN VEURE AQUELLA SITUACIÓ, VA ACONSEGUIR QUE ELS GALIOTS FOSSIN TRACTATS AMB MÉS BONDAT I AMB MENYS CRUELTAT.

MÉS TARD LI VINGUÉ LA IDEA DE FUNDAR LA COMUNITAT DE PARES VICENCIANS I DE GERMANES VICENCIANES, QUE ES DEDICAREN A INSTRUIR I A AJUDAR LA GENT MÉS NECESSITADA.

VICENÇ RELINIA LES SENYORES MÉS RÍQUES DE PARÍS I ELS PARLAVA AMB TANTA CONVICTIÓ SOBRE LA NECESSITAT D'AJUDAR ALS QUE ESTAVEN A LA MISERIA, QUE ELLES LI DONAVEN TOTS ELS DINERS QUE TROBAVEN A MÀ. LA REINA, QUE EL TENIA PER CONFESSOR, LI DIGUÉ UN DIA: "NO EM QUEPEN MÉS DINERS PER DONAR-LI". I EL SANT LI RESPONGUÉ: "I AQUESTES JOIES QUE PORTA ALS DITS, AL COLL I A LES ORELLES?" LA REINA ES TRAGUÉ LES JOIES I LES DONÀ ALS POBRES.

SEMPRE VESTIA MOLT POBRAMENT I EXCLAMAVA: "JO SÓC UN POBRE PASTOR D'OVELLES; VAIG DEIXAR EL CAMP PER VENIR A LA CIUTAT, PERÒ SEGUEIXO SENT UN CAMPEROL SIMPLE I ORDINARI".

EN ELS SEUS ÚLTIMS ANYS, ENCARA QUE LA SEVA SALUT ESTAVA MOLT DETERIORADA, NO DEIXAVA D'INVENTAR I DIRIGIR NOMBROSOS OBRES DE CARITAT I DEIA: "NO ÉS SUFICIENT QUE JO ESTIMI DÉU. CAL QUE ELS MEIS PRÒXIMS TAMBE L'ESTIMIN".

VICENÇ DE PAÏL VA MORIR EL 27 DE SETEMBRE DE 1660, ALS 80 ANYS.

Converteix-te en un extraordinari, estimant els altres!

Sant Vicenç de Paül

Nom: Vicenç de Paül

Data de naixement: 2 d'abril de 1580

Lloc de naixement: França

ELS EXTRAORDINARIS

SANT VICENÇ FOU UNA PERSONA EXTRAORDINÀRIA PERQUÈ VA ESTIMAR EL PRÒXIM FINS A L'HEROISME.

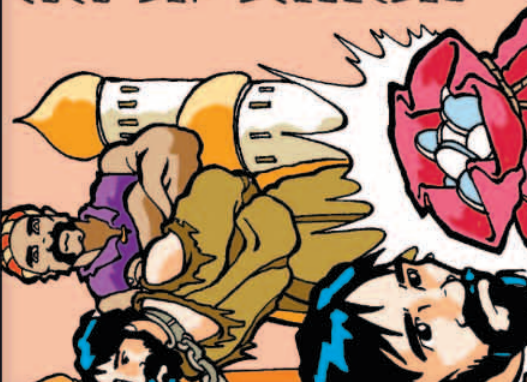
VICENÇ VA VIURE AL CAMP, AJUDANT ELS SEUS PARES A CUIDAR LES OVELLES. DES DE PETIT ERA MOLT GENERÓS AMB ELS POBRES I MAI NO DESAPROFITAVA OCASIÓ PER RESAR.

ALS 12 ANYS, ELS SEUS PARES EL VAN ENVIAR A ESTUDIAR AMB ELS FRARES FRANCISCANS I DESPRÉS A LA UNIVERSITAT DE TOLOSA. AMB MOLT D'ESFORÇ VA ACABAR ELS ESTUDIS, I L'ANY 1600, ALS 20 ANYS D'EDAT, VA SER ORDENAT SACERDOT.

AL PRINCIPI DEL SEU SACERDOCI L'ÚNIC QUE LI INTERESSAVA ERA PER UNA CARRERA BRILLANT, PERÒ DÉU LI ENSENYÀ, AMB UNS QUANTS PATIMENTS, A BUSCAR ESTIMAR-LO EN ELS SEUS GERMANES, ELS HOMES.

VIATJANT PER MAR, A L'ANY 1605, VA CAURE EN MANS D'UN PIRATA TURC, QUE EL PORTAREN COM A ESCLAU A TUNÍSIA. ALLÍ VA ESTAR TRES ANYS EN CONTINU PATIMENT.

VA ACONSEGUIR FUGIR DEL CAPTIVERI I ARRIBAR A FRANÇA. ALLÍ ES VA INSTAL·LAR A CASA D'UN AMIC. UN DIA L'AMIC VA PERDRE 400 MONEDES DE PLATA, I VA ACUSAR VICENÇ DE LADRE. EL SANT CALLAVA I NOMÉS RESPONIA: "DEU SAP QUE NO VAIG SER JO EL QUE ROBÀ ELS DINERS". ALS SIS MESOS APAREGUÉ EL LLADRE I ES VA SABER LA VERITAT. VICENÇ, QUAN EXPLICAVA ALS ALUMNES AQUEST CAS, ELS DEIA: "ÉS MOLT PROFITÓS TENIR PACIÈNCIA I SABER CALLAR I DEIXAR QUE DÉU PRENGUI LA NOSTRA DEFENSA".

"EM VAIG ADONAR QUE TENIA UN TEMPERAMENT VIOLENT I ASPRE I EM VAIG CONVÈNCER QUE SENT SEC I DUR ES FA MÉS MAL QUE BÉ EN EL TREBALL DE LES ÀNIMES. LLAVORS VAIG DEMANAR A DÉU QUE EM CANVIÉS EL COMPORTAMENT PER UN MÉS AMABLE I BONDADÓS, I EM VAIG PROPOSAR CANVIAR DIA RERE DIA PER TRANSFORMAR EL MEU CARÀCTER". HO VA ACONSEGUIR, DE TAL MANERA QUE UNS ANYS MÉS TARD, UN GRAN ORADOR EXCLAMAVA: "OH! DÉU MEU, SI EL PARE VICENÇ DE PAÏL ÉS TAN AMABLE, COM SERÀS TÚ?"

Última publicació del

Tots ELS EVANGELIS DOMINICALS del CICLO B IL·LUSTRATS en còmics

Inclou les SOLEMNITATS

Tfn: 93 2042433

PANINI DISTRIBUEIX A L'ESTAT ESPANYOL UN CÒMIC JAPONÈS BASAT EN LES SAGRADES ESCRIPTURES

Bíblia manga per als més joves

Samuel Gutiérrez

La darrera i agosarada novetat en l'aggiornamento de la Sagrada Escripura al món contemporani acaba d'arribar a l'Estat espanyol de la mà de l'editorial Panini. Es tracta de la primera Bíblia manga publicada al nostre país, obra del britànic Ajinbayo Akinsiku, l'objectiu principal del qual, segons afirma el mateix autor, és «difondre el missatge bíblic i apropar la Paraula de Déu als joves i adolescents». La proposta és absolutament insòlita a l'Estat espanyol, tot i que compti ja amb el precedent britànic, on aquesta versió tan peculiar de la Bíblia ha venut més de 30.000 exemplars. Des de l'editorial Panini, tot un referent en la publicació de cromos, revistes i còmics, s'ha apostat fort per «una història gràfica plena d'acció i personatges interessants, marcada per la força del compromís cristià que l'autor destil·la a l'obra i que es nota en totes i cadascuna de les vinyetes», tal com afirma Alejandro Martínez, director editorial de còmics.

Al més pur estil manga, tan estès avui entre els joves, però amb molt de respecte i fidelitat als textos originals, la nova Bíblia proposada per Panini ofereix al llarg de 200 pàgines una selecció dels capítols més importants de tota la Sagrada Escripura, començant pel Gènesi i acabant amb l'Apocalipsi. «No pretén explicar la totalitat de les històries ni donar a conèixer tots els ensenyaments de la Bíblia —explica Martínez—, però sí proporcionar un valuós primer pas per oferir als lectors una anticipació dels temes i personatges de més rellevància, així com una idea bàsica de la història en el seu conjunt.» Per això, juntament amb les vinyetes, moltes de les seves pàgines inclouen referències bíbliques que guiaran el lector fins al text bíblic original.

Herois actuals

Els joves que s'introdueixin en aquesta aventura es trobaran amb personatges històrics com Moisès, David o Saule de Tars transformats en herois que parlen un llenguatge actual i vesteixen seguint les tendències de l'última moda beduïna. D'entre tots ells, el més destacat és, òbviament, Jesucrist, protagonista de tot el Nou Testament i eix sobre el qual bascula tota la Sagrada Escripura. Per a Akinsiku, més

« És una història gràfica plena d'acció i personatges interessants, marcada per la força del compromís cristià que l'autor destil·la en l'obra i que es nota en totes i cadascuna de les vinyetes »

conegut en el món manga com Siku, «Crist és el meu heroi, el meu superheroi», la presència del qual en el còmic recorda sovint un jove samurai, que parla amb autoritat i mor finalment per salvar la humanitat. «Per a mi —revelava Siku al diari britànic *The Times*— Jesús és l'autèntic Superman! Per això el dibuixo d'aquesta manera: esbossat i apareixent a escena amb moviments heroics...» L'artista britànic d'origen nigerià explica sense embuts que es va convertir al cristianisme als 11 anys i assegura que en l'elaboració de la Bíblia manga s'ha sentit

fortament guiat per l'Esperit Sant. Està convençut, a més, que la Bíblia és un «llibre fascinant, el *best-seller* més gran de tots els temps, i pot aportar guiatge, assossec i saviesa» a la vida de moltes persones. Siku s'ha llicenciat recentment en teologia i aspira a esdevenir algun dia pastor anglicà.

Malgrat que davant d'una iniciativa d'aquest tipus, tan agosarada i contemporània amb un text amb tanta història com la Bíblia, sempre hi haurà veus discrepantes, el cert és que al Regne Unit, on s'ha convertit en la novel·la manga més venuda de tots els temps, les autoritats cristianes s'han mostrat molt favorables. El mateix Rowan Williams, arquebisbe de Canterbury, ha assegurat que aquesta publicació «transmetrà l'emoció i la frescor de la Bíblia d'una manera única», amb «brillantor i intel·ligència». I és que davant dels nous temps, calen noves formes i llenguatges d'evangelització. Tampoc no és el primer cop que Jesús de Natzaret apareix com un superheroi, com passa al

MÉS INFORMACIÓ A:
<http://www.theartofsiku.com>

musical *Jesucrist Superstar*, i en tots dos casos el més important és que el missatge evangèlic arribi als joves.

Com tota obra artística, la Bíblia manga creada per Siku compta també amb les seves llicències. «Hi ha detalls gràfics propis del manga —assenyalen des de Panini—, però un cop dins de la història, el missatge evangèlic flueix amb tanta força que aquestes llicències es queden en això, en llicències, i no desmereixen el missatge.» Alejandro Martínez creu que «els joves gaudiran molt amb la figura de Jesús» i que la compatibilitat entre manga i Bíblia és perfectament possible: «El fet que sigui manga no és un fi, sinó simplement un mitjà. *Manga és còmic* en japonès, ni més ni menys. I per tant esdevé un mitjà, molt creatiu en aquest cas, per transmetre el missatge evangèlic als joves d'avui.»

Amb l'èxit que la Bíblia manga ha tingut al Regne Unit, i mogut per una clara vocació evangelitzadora, Siku ja treballa en un nou projecte manga marcat per la seva fe: El Jesús Manga. Sens dubte, el gran superheroi d'ahir, d'avui i de sempre.

ràdio estel

*la ràdio amable
al seu servei*

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- ■ Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

CATALUNYA

Reunió de rectors i formadors dels Seminaris

■ Mons. Saiz també va presidir una trobada de delegats de Pastoral Vocacional

Redacció / Barcelona

El dijous dia 30 d'abril va tenir lloc la reunió de rectors i formadors dels Seminaris de Catalunya i Balears a la ciutat de Barcelona. La reunió va ser presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe de Terrassa, president de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats i encarregat de Seminaris de la Tarraconense.

Entre altres temes, es va fer una valoració positiva de la celebració del Dia del Seminari i dels actes realitzats a cadascuna de les diòcesis, com són les vetlles de pregària vocacional o els testimonis vocacionals per part de seminaristes a parròquies, grups i comunitats. També es van tractar altres temes de calendari, com són la trobada de seminaristes de Catalunya amb motiu del dia de Sant Jordi o l'excursió del dia 1 de maig a la ciutat de Tortosa.

Una part de la reunió es va dedicar a la

La reunió va tenir lloc al Seminari Conciliar de Barcelona.

preparació de la reunió d'estiu de rectors i formadors, que tindrà lloc a finals del mes de juny, els dies 25 i 26, i a les informacions sobre les Jornades de Rectors i Formadors que organitza la Comissió Episcopal entre els dies 7 i 9 de setem-

bre. Pel que fa als exercicis espirituals dels seminaristes d'etapa pastoral de Catalunya, tindran lloc a començaments del mes de setembre i en aquesta ocasió seran predicats per Mons. Francisco Pérez, arquebisbe de Pamplona i bisbe de Tudela.

A la reunió es va reflexionar al mateix temps sobre la importància del període d'estiu en la formació dels seminaristes, les diverses propostes a treballar i el seguiment i acompanyament durant aquest temps des dels respectius seminaris.

El mateix dia, va tenir lloc també la reunió amb els delegats de Pastoral Vocacional de Catalunya i Balears, que també va ser presidida per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses. En aquesta reunió es va tractar sobre les iniciatives previstes amb motiu de la Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, que va tenir lloc el dia 3 de maig, i les activitats vocacionals previstes per a l'estiu des de cadascuna de les delegacions. Es va dedicar una part important de la reunió a la reflexió sobre l'atenció vocacional a la pastoral d'infants, adolescents i joves i l'elaboració de materials catequètics i formatius per afavorir la presentació de la proposta vocacional en aquestes edats tan importants.

La Federació Catalana de Benedictines visita Sant Pau del Camp

Redacció / Barcelona

Amb motiu de l'Any Paulí, el dia 15 d'abril la Federació Catalana de Benedictines van fer la visita a la parròquia de Sant Pau del Camp de Barcelona. A l'atri de l'església, la cinquantena de monges van rebre la benvinguda del rector, Mn. Francesc Tort. Tot seguit les religioses van entrar al temple, on van fer la pregària a sant Pau que la diòcesi ha preparat per guanyar el jubileu.

A continuació un col·laborador de la parròquia, en Jordi-Xavier Romero, els va fer la visita comentada de les diferents dependències monàstiques: l'església (segle XII), el claustre (segle XIII) i la sala capitular (segle XIV). Les monges van escoltar encuriosides totes les explicacions i van prestar especial atenció a la

rèplica de la talla romànica de la Mare de Déu de Sant Pau del Camp (segle XII-XIII), l'original de la qual es conserva al Museu Diocesà de Barcelona, i que es venera en una de les absidioles. També la llosa sepulcral del comte Guifré II de Barcelona (fill de Guifré el Pilós), mort el 911, qui possiblement va ser el fundador del monestir, i que actualment es troba a la sala capitular. També els va cridar força l'atenció la tomba de Fra Josep Sastre i Prats, abat de Sant Pere de la Portella i de Sant Pau del Camp, i alhora 109è president de la Generalitat de Catalunya entre els anys 1680 i 1683, que es conserva al claustre, al peu de l'escala que duia al cor superior de l'església.

Tot seguit van passar a la sala noble del palau abacial del monestir, on la parròquia va obsequiar les monges amb un petit re-

frigeri, estona que es va aprofitar per mantenir una distesa conversa sobre aquesta petita joia del romànic amagada al barri del Raval de Barcelona.

Finalment van tornar a l'església per fer la pregària de vespres, presidida per la presidenta de la Federació, la mare abadessa Maria Montserrat Viñas de Sant Benet de Montserrat, acompanyada al presbiteri per la germana Gertrudis Nin, abadessa de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona, de la germana Assumpció Pifarré, priora de Sant Daniel de Girona, i la germana Rosa Julivert,

priora de Santa Maria de Puiggraciós de l'Ametlla del Vallès. Fou un moment íntim de recolliment, alhora que memorable, ja que des del 1835 (data de la desamortització) era el primer cop que ressonaven cants monàstics sota les voltes del temple de Sant Pau del Camp.

TERRASSA

El bisbe presideix el 50è aniversari de l'Associació de Sords de Sabadell

Redacció / Sabadell

El dissabte dia 2 de maig Mons. Saiz Meneses va presidir la missa amb motiu del cinquantè aniversari del naixement de l'Associació de Sords de Sabadell. La celebració va tenir lloc a la parròquia de Sant Fèlix, a Sabadell. Hi va assistir un gran nombre dels membres de l'Associació, amb els seus òrgans directius i representants d'altres associacions i de l'Associació Nacional de Sords. La celebració va ser molt participativa per part dels assistents. En l'homilia el bisbe Josep Àngel Saiz va convidar a tenir una mirada agraïda pel camí recorregut al llarg de cinquanta anys de treball, una mirada apassionada en el moment present cercant l'atenció

Foto de família al final de la celebració.

concreta a cada persona, a imatge de l'actitud del Senyor envers totes les persones, i una mirada esperançada en el futur, continuant la tasca de l'associació en la promoció, acompanyament i defensa de la persona humana en la seva

realitat concreta.

En acabar la celebració el bisbe diocesà va fer públic el nomenament d'Elena Mateu com a primera assessora espiritual de l'atenció pastoral a les persones sordes a la diòcesi de Terrassa.

Tres-cents joves participen en la trobada diocesana a la Salut

Redacció / Sabadell

El dissabte dia 9 de maig va tenir lloc al santuari de la Mare de Déu de la Salut, patrona de la diòcesi, a la ciutat de Sabadell, la tercera trobada diocesana de joves, organitzada per la Delegació Episcopal de Pastoral de Jovenut. Els actes van ser presidits per Mons. Josep Àngel Saiz Meneses, bisbe diocesà, acompanyat d'un bon nombre de preveres que treballen en la pastoral juvenil, els responsables de grups i un nombre important de joves provinents de totes les zones del bisbat.

Els actes es van iniciar al vespre amb l'acollida i la presentació. Seguidament va tenir lloc la vetlla de pregària al santuari. El lema de la trobada es va inspirar en les paraules de sant Pau als Corintis: «Com Maria, sou una carta que ve de Crist» (2 Co 3,1). A través de la lectura de fragments de textos bíblics que presenten la figura de la Mare de Déu llegits per joves dels arxiprestats de la diòcesi i els cants, es va crear un veritable clima de pregària.

URGELL

Actes d'homenatge a sant Josep Manyanet a Tremp

■ El bisbe d'Urgell va beneir l'estàtua del sant

Redacció / Tremp

El dissabte dia 9 de maig la ciutat de Tremp va viure un sentit i càlid homenatge al seu fill il·lustre i universal, sant Josep Manyanet i Vives, nascut a Tremp el 7 de gener de 1833 i mort a Barcelona el 17 de desembre de 1901, que va ser canonitzat pel papa Joan Pau II el 16 de maig de 2004, i que va ser profeta de la família, i inspirador de la construcció del temple expiatori de la Sagrada Família de Barcelona.

Dos actes van marcar aquesta data important en l'escaiença del 150è aniversari del l'ordenació sacerdotal de sant Josep Manyanet i en el cinquè aniversari de la seva canonització.

Primer a la basílica de la Mare de Déu de Valldeflors de Tremp, va tenir lloc un concert per part de la Banda de Música de

l'Escola dels Pares de la Sagrada Família de Reus, i després el bisbe d'Urgell, acompanyat pel pare general dels Fills de la Sagrada Família, Lluís Picazo, i l'arxiprest de Tremp, Mn. Joan Antoni Mateo, així com el pare vicari Josep M. Blanquet, s.f., i el secretari general del bisbat d'Urgell, Mn. Ignasi Navarri, va beneir un reliquiari amb relíquies autèntiques del sant, que es va instal·lar a la seva capella de la basílica, per a devoció dels fidels.

Hi van participar també la mare vicària general de les Missioneres Filles de la

La imatge va ser beneïda enmig d'una gran alegria.

Sagrada Família de Natzaret, Ramona Gabarró, també fundades per sant Josep Manyanet, així com l'alcalde, Víctor Or-

rit, regidors, i altres autoritats.

Seguidament a l'exterior del temple i al davant de la casa natal de sant Josep Manyanet, va tenir lloc la benedicció i inauguració del monument que li ha dedicat la ciutat de Tremp amb motiu de la seva canonització, obra de l'escultor reusenc Ramon Ferran, i que va ser ofrenat pel seu alcalde. El bisbe d'Urgell va beneir l'estàtua del sant i va tenir lloc un concert de la Cobla Pare Manyanet de Reus.

A través d'aquests actes es va tornar a valorar la figura profètica de sant Josep Manyanet, trempolí universal, seminarista i prevere d'Urgell, secretari particular del bisbe d'Urgell, Josep Caixal, que va fundar les congregacions dels Fills de la Sagrada Família i de les Missioneres Filles de la Sagrada Família de Natzaret, i que va sentir la crida a dedicar-se a la família, san-

tuari de l'amor i de la vida, i a proposar l'exemple de la Sagrada Família de Jesús, Josep i Maria, a totes les famílies del món.

Aplec pasqual de les parròquies d'Andorra

David Codina / Canillo

Al santuari de la Mare de Déu de Meritxell al Principat d'Andorra, el diumenge 3 de maig es va celebrar l'aplec pasqual de les parròquies, units amb l'arxiprestat del Sabartés i la Confraria de Fàtima de l'Ariège. L'Eucaristia joiosament concelebrada pels mossens de les parròquies andorranes i pels de Sabartés va ser presidida per l'arxiprest, Mn. Ramon Sàrries. L'ofrena i pregàries a la Mare de Déu i els cants de tots plegats feien sentir que dins d'aquest

embolcall de vidres, arcs i pedra, hi havia uns cors que batejaven i que feien arribar els seus sentiments de joia i agraïment cap a la Mare de Déu —invocada a Meritxell i a Sabart, dues invocacions de la Mare de Déu que es miren d'un extrem a l'altre, cara a cara. Finalitzada la missa es va continuar la festa amb els balls de la Confraria de Fàtima i berenar per a tots els assistents, acompanyats per una tarda magnífica de sol que s'anava ponent mentre els darrers passos de la dansa acabarien amb la festivitat d'aquest primer diumenge de maig.

● RECONCILIEM-NOS! EN ELS 70 ANYS DE LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA

L'església clandestina a la zona republicana durant la guerra civil (2)

Nadal havia estat declarat dia laborable, però es va celebrar amb tot el fervor des de les catacumbes, com si fossin els primers cristians. Després de la guerra civil interna (maig del 1937) que va significar la derrota dels anarquistes i del POUM, partit marxista dissident, la persecució va baixar molt. És clar que ja hi havia hagut molts assassinats i els preveres supervivents havien trobat amagatalls més o menys segurs. Pel gener del 1937 el ministre de la República, Manuel de Irujo, catòlic practicant i membre del Partit Nacionalista Basc, va enviar un memoràndum al seu govern on cruament descrivia i condemnava la persecució religiosa: «*Todas las iglesias han sido cerradas al culto y una gran parte de los templos de Cataluña se incendiaron (...) Sacerdotes y religiosos han sido detenidos, sometidos a prisión y fusilados sin formación de causa por*

miles. La opinión del mundo observa con extrañeza la conducta del gobierno de la República.» L'intent d'Irujo, que no va tenir èxit al llarg de la guerra, era a poc a poc normalitzar el culte públic. Ho he explicat en el meu llibre *L'Església clandestina durant la guerra civil. Els intents de restablir el culte públic* (Abadia de Montserrat 1984), publicat en col·laboració amb Josep Raventós i Giralt.

Després dels Fets de Maig, quan manaven sobretot els comunistes i el SIM (Servei d'Informació Militar), la tolerància s'estengué, però de vegades hi havia detencions de persones que celebraven una missa en un domicili perquè els confonien amb l'anomenada Quinta Columna, o sigui, els que treballaven clandestinament per la causa de Franco. Però el vicari general de Barcelona, Josep Maria Torrent, es va establir al carrer de Balmes, a casa de l'advocat Josep

Vilardaga. El seu domicili era conegut per les autoritats republicanes i algunes el visitaven. La xarxa, més tolerada, va créixer i hi van destacar els jesuïtes, que comptaven amb «brigades motoritzades», ja que es movien per part del territori català i fins arribaven a Tortosa.

Mentrestant Irujo deixava anar centenars de sacerdots que eren a les presons catalanes sense cap judici pendent. Alguns no en volien sortir per por, ja que dins se sentien més segurs. A la presó Model hi havia la galeria dels antifeixistes (FAI i POUM), la dels delinqüents comuns, la dels franquistes (anomenada «*de los caballeros*») i la de clergues i religiosos que rebia el nom d'«el monestir» i on no sols deien missa, sinó que resaven el Rosari, feien hores santes, etc.

Vidal i Barraquer va nomenar vicari general Salvador Rial (acabat de sortir d'un vaixell-presó) i ell i J.M. Trias

i Peitx foren els qui més treballaren per restablir mínimament el culte públic. En canvi, Torrent s'hi oposava perquè considerava que no hi havia seguretat, ja que la premsa anarquistista continuava amenaçant l'Església, tot i que no tenien influència política. Però Trias, comissionat amb un informe, s'entrevistà amb el cardenal Verdier, de París, el cardenal Vidal i Barraquer, que vivia refugiat a Suïssa, i també anà al Vaticà. Aprofitant una certa bonança, Torrent feia petites pastorals per als fidels i, a través de Vila-Abadal i l'escriptor Maurici Serrahima, es repartien, ja el 1936, els diners que enviava el cardenal Vidal i Barraquer perquè poguessin subsistir els capellans. El 1937 es va crear a Barcelona un «*Consultorio Bibliográfico*», que era una tapadora perquè els preveres tinguessin contactes i poguessin rebre estipendis econòmics.

Albert Manent
Escriptor i
historiador

GIRONA

La catedral fa balanç

Víctor Gay / Girona

«La catedral, com a església del bisbe, és el temple on se celebren els esdeveniments més solemnes i significatius de la vida diocesana. El Capítol de Canonges és l'encarregat de la celebració i atenció al culte diari i de l'atenció pastoral.» Amb aquests termes s'enceta la Memòria corresponent a l'any 2008 de la seu de Girona. Un any d'especial significació, amb la celebració extraordinària de l'ordenació episcopal (cal anar fins al 1973 per trobar-ne una altra, la del bisbe emèrit, Mons. Jaume Camprodon), el 19 d'octubre. Però a Girona, com en altres seus episcopals del país, la catedral és un referent artístic, urbanístic, cultural, històric i sentimental que acompanya la vida, les famílies, els sentiments i fins i tot la manera d'entendre la ciutat. Si Girona té un *sky line* és precisament el format pel perfil de la seu que domina la gran extensió urbana i que, combinat amb les cases de l'Onyar, dona imatge gironina arreu.

Fins a trenta-nou celebracions litúrgiques s'assenyalen en la Memòria del Capítol, dues d'extraordinàries (l'esmentada de l'ordenació episcopal del bisbe Francesc Pardo i la d'acció de gràcies pel pontificat del bisbe Carles Soler), sis de caràcter diocesà, setze de solemnes i quinze més del calendari litúrgic i conventual. La catedral, en la seva qualitat d'església mare de la diòcesi, acull habitualment les celebracions dels sacraments, especialment els del Baptisme, 74 el darrer any, la Confirmació, que van rebre 162 persones, i el matrimoni, amb 26 casaments celebrats.

El paper de la catedral en la vida cultu-

La catedral de Girona és el perfil que defineix la ciutat que s'emmiralla en l'Onyar.

ral de Girona no el discuteix ningú. Ho demostra el nombre de visitants. Més d'un quart de milió, exactament 251.316, serien 686 visitants diaris. Gairebé el 20% d'aquesta xifra van fer la seva visita gratuïtament. No s'hi inclouen els fidels que en participar de les celebracions litúrgiques fan també la corresponent visita cultural. Especial atenció mereixen les activitats didàctiques, la catedral esdevé una gran aula pel la qual van passar fins a 78 grups d'estudiants, sis dels quals van fer-ho tot seguint l'activitat didàctica *Descobrim la catedral*, per mitjà del Centre de Recursos Educatius de l'Ajuntament gironí. També els formadors van ser formats per mitjà d'un curs especial sobre el tema amb la participació de setze mestres.

La catedral és el monument immoble de referència en les visites artístiques de la

ciutat i assoleix una projecció exterior de gran importància, ja que la meitat dels seus visitants són estrangers (18,8% francesos, 8,4% britànics, 8% italians, 7,1% alemanys, 5,4% holandesos, 3% russos...). En aquest mateix àmbit es col·labora amb el Patronat de Turisme, amb la Facultat de Turisme de la Universitat de Girona i s'ha col·laborat en els passos previs de prepa-

ració d'un projecte d'itineraris dels elements patrimonials de l'Església a Catalunya. Es tracta d'una iniciativa del Secretariat Interdiocesà per a la Conservació del Patrimoni Sacre en col·laboració amb la Direcció General de Turisme de la Generalitat i l'aportació tècnica de l'esmentada Facultat de Turisme.

També el darrer any la catedral va acollir cinc concerts a banda dels inclosos en el festival de Músiques Religioses i del Món.

L'Església que és a Girona assumeix

la seva responsabilitat pel que fa a conservar i restaurar el patrimoni artístic, que és el llegat dels fidels gironins en el decurs dels segles. Fins a onze accions d'envergadura diversa s'han portat a terme, iniciat o projectat l'any 2008 a la Catedral. El pressupost total va pujar fins a 353.665,40 euros, dels quals 202.667,36 han provingut de subvencions o esponsoritzacions i 150.988,04 del Capítol. Aquestes xifres no compten els treballs de conservació i restauració del mur nord (inclòs en el *Plan Catedrales* de l'Estat).

Mereixen ser destacades les restauracions de diverses capelles de la seu (70 mil euros) i els treballs d'il·luminació de la nau i les capelles amb més de 73 mil euros de pressupost.

Un projecte de gran impacte va ser el que va cedir l'artista irlandès Sean Scully per al vitrall (actualment cegat) del mur nord. La seva construcció anirà a càrrec del Ministeri de Cultura.

El 7 de juny del 2008 el Capítol Catedral va decidir aplegar l'Arxiu Capitular i el seu fons bibliogràfic amb l'Arxiu Diocesà i la Biblioteca Diocesana del Seminari en unes noves instal·lacions arxivístiques previstes en aquest darrer edifici, per tal d'oferir uns serveis més eficaços de cara als investigadors i estudiosos. Mentrestant, han seguit els treballs de catalogació i digitalització del fons musical (conveni amb la Universitat Autònoma) i es porten a terme, d'acord amb la documentació de l'Arxiu Capitular, mitja dotzena de treballs de recerca i tesis doctorals.

SOLSONA

Els monjos de Montserrat visiten la Segarra

Ramon Estany / Cervera

El 16 d'abril, la comunitat dels monjos de Montserrat va visitar la Segarra i els indrets d'interès o de caire benedictí que formen part de la seva història, en la seva sortida anual. Una cinquantena de monjos

encapçalats pel seu abat, Josep Maria Soler, van arribar a Cervera i van resar les laudes a l'església de Santa Maria. Tot seguit van fer una visita guiada per la mateixa església a càrrec de Maria Teresa Salat. Van fer especial atenció a la capella de la Moreneta, que és el punt de partida del pelegrinatge que fan els cerverins fins a Montserrat el dia del sant de la patrona.

També van pujar al campanar els més joves per veure el conjunt de campanes i la nova matracca recent estrenada durant la Setmana Santa. El campaner major, Xavier Joan, i actual personatge de Jesús de la Passió, els va fer una breu explicació dels tocs i de l'habilitat necessària per dur-los a terme, així com part de la història del campanar. Van aprofitar l'estada a Santa Maria per visitar l'església annexa dels Dolors, cedida a la comunitat dels ortodoxos coptes, on van ser rebuts pel seu bisbe i bona part de la comunitat. Després d'unes paraules de salutació van fer una pregària comunitària. Van deixar Cervera per acostar-se al santuari del Miracle, on van dinar amb la comunitat benedictina d'allà. Van passar per Ivorra a visitar el santuari del Sant Dubte, on Mn. Fermí Manteca els n'explicà la història del miracle i el projecte de celebració del mil·lenari que faran l'any vinent, el 2010. Van seguir cap a Sant Ramon, on van ser acollits pels frares mercedaris. Van veure el monestir i el seu entorn i van resar les vespres conjuntament com a acte final abans de retornar a Montserrat.

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera al Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

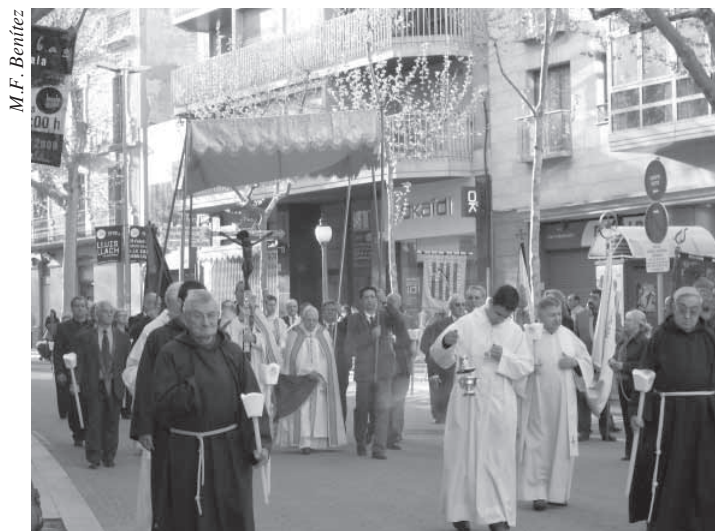
VIC

Igualada honora de forma multitudinària la prodigiosa imatge del Sant Crist

Xavier Bisbal
Igualada

Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, va presidir el dia 14 d'abril un any més la «Pasqua Igualadina», la festa en què la capital de l'Anoia honora de forma especial la prodigiosa imatge del seu Sant Crist, lloada per Torras i Bages i Verdader, recordant amb amor la suor de sang ocorreguda l'any 1590. Un ofici solemne a la basílica de Santa Maria i la multitudinària processó pels carrers de la ciutat van ser els actes més destacats.

El bisbe va estar acompanyat a l'ofici per 18 sacerdots i tres diaques. Les ofrenes van anar a càrrec de diferents grups i associacions: Associació de Veïns del Barri del Sant Crist —que aquest any van estrenar una bandera que en el mateix ofici el bisbe va beneir—; portadors del tàlem; voluntaris de Càritas; Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes; Mans Unides; grup de Pastoral de confirmació i germanes dels Ancians Desemparats. Els cants van anar a càrrec de la Schola Cantorum, dirigida per David Andújar i acompanyada a l'orgue per Lluís Victori. En la postcomunió va ser el mateix Victori i el

La processó va recórrer els carrers d'Igualada.

trompetista Juan Diego Granados els qui van interpretar l'Ària de Henry Purcell.

El bisbe va afirmar en una basílica plena a vessar que «Jesús atreu tots els homes cap a ell en ser enlairat en la creu. La creu és fecunda, dona fruits de vida i d'eternitat. El Sant Crist d'Igualada, imatge del Crist mort i ressuscitat, ha atret i segueix atraient, generació rere generació, el cor dels igualadins i igualadines.

Grans fruits d'amor i de pau, de reconciliació i de justícia s'han donat al llarg dels segles en el cor dels qui amb fe i agraïment han contemplat el Sant Crist amb fe i amor».

Al final de la seva homília, Mons. Romà Casanova es va referir a diverses qüestions d'actualitat: «Els qui creiem en Crist

mort i ressuscitat som —i ho hem de ser sempre— defensors de la vida humana en tot moment de la seva existència. Som defensors de la vida humana en el si de la mare, lloc de la vida i no pas lloc de la mort. Som defensors de la vida humana en el llit del dolor. L'únic amo de la vida és Déu, ningú no pot privar a ningú el dret de viure, ni negar-li l'aliment i la beguda. Som defensors de la dignitat de la vida humana de tota persona de qualsevol llengua, cultura, raça, religió, i per tant, defensors de la vida amb dignitat, posant sempre les persones per damunt del treball i del capital. Hem de recordar el que ens diu sant Pau: «L'amor al diner és una idolatria» (Col 3,5). Som defensors de la vida humana i per això

hem de viure amb sobrietat, justícia i solidaritat —en aquests moments econòmics i sempre— perquè el món creat és per a tots els homes de la terra i per a totes les generacions futures.»

Al vespre, la processó d'homenatge al Sant Crist d'Igualada pels carrers de la ciutat va començar puntualment i hi van assistir, com ja és costum, les banderes i estendards d'associacions, gremis i entitats de l'Anoia. A la plaça de l'Ajuntament es va cantar el *Crec en un Déu* i la imatge, sota tàlem, va fer l'habitual estació a l'església del Roser, indret del prodigi. Durant tot el recorregut de la processó, ressonaven pels altaveus instal·lats les notes de la *suite* de la processó del Sant Crist d'Igualada del jove compositor Jordi Marcé i Nogué.

Prop d'un miler de persones van poder venerar la imatge del Sant Crist d'Igualada un cop es va acabar la processó. Durant la veneració, que va durar tres quarts d'hora, la Coral de Santa Maria oferia els seus cants i les campanes tocaven a joia.

Acabada la veneració de la imatge, Mn. Manuel Valls i Serra, rector de Sant Vicenç de Sarrià, va presidir una altra missa. Mn. Valls, encara que nascut a Barcelona, té arrels igualadines. El seu avi patern, l'igualadí Jaume Valls, casat amb Raimunda Font, l'any 1931 es va fer càrrec, tant professionalment com econòmicament, de les pintures que decoren la capella del Sant Crist, restauració que es va inaugurar el dia 25 de juliol d'aquell any.

TORTOSA

Trobada dels seminaristes de Catalunya

Redacció/Tortosa

El dia primer de maig, els seminaristes de Catalunya, acompanyats dels seus rectors i formadors, es van aplegar a Tortosa per fer una jornada de joiosa fraternitat i iniciar junts el mes de Maria, que a la diòcesi tortosina es venera especialment sota l'advocació de la Cinta. Van ser rebuts pel bisbe de la diòcesi, Mons. Xavier Salinas, al temple de la Reparació, on reposen les despulles del beat Mn. Manuel Domingo Sol, prevere tortosí, fundador de la Germandat de Sacerdots Operaris Diocesans, a qui el papa Pau VI va definir com «el sant apòstol de les vocacions».

Precisament, enguany que s'escau el centenari de la seva mort, els seminaris de

Catalunya van voler encomanar-se a la intercessió de Mn. Sol. Mons. Salinas, acompanyat dels rectors dels seminaris i de Mn. Andreu Salvatella, capellà del temple de la Reparació, van celebrar l'Eucaristia que s'esqueia en la memòria de Sant Josep, obrer. En acabar la celebració eucarística, es traslladaren a la catedral, on el degà del capítol, Mons. Josep Maria Tomàs, els va fer una interessant i extensa explicació de la història i la vida d'aquella seu, així com també visitaren l'exposició permanent que, des de fa poc, s'hi ha instal·lat.

Seguidament, es van traslladar a l'edifici del Seminari de Tortosa per compartir un agradable dinar de germanor, i acabaren la jornada amb la pregària del Sant Rosari a la capella major del Seminari.

VIGÍLIA

"Durant la celebració de la diada

de Pentecosta

Es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se senti del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells."

Fets 2, 1-3

2009

Dissabte 23 de Maig,
22h

T' hi esperem

Parròquia Sant Ramon de Penyafor, Rbla. Catalunya 115
Org. Espai Jesús Amic - <http://jovenescatolicosbarcelona.jimdo.com/>

Testimoni

En record de Mn. Joan Alemany, fundador de l'Escola de Periodisme de l'Església

■ Durant 34 anys va ser rector de la parròquia de Sant Ildefons de Barcelona

Redacció / Barcelona

Amb motiu de la celebració, el pròxim 24 de maig, de la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, recordem la figura de Mn. Joan Alemany i Esteve (Sant Sadurní d'Anoia, 1920 – Barcelona, 2008), mort l'11 de desembre passat i fundador a Barcelona de la reconeguda Escola de Periodisme de l'Església. Rector durant més de 30 anys de la parròquia de Sant Ildefons de Barcelona, Mn. Alemany ha estat per a molts «un dels grans representants de l'Església catalana del Concili Vaticà II». En paraules d'Oriol Domingo, responsable de la informació religiosa de *La Vanguardia*, «mossèn Joan ha deixat una petjada pregonera en els seus tres principals àmbits d'actuació: la pastoral parroquial, el periodisme i l'educació. Són petjades marcades per l'esperit renovador del Concili Vaticà II, per un estil lliure i dialogant, i per un compromís cívic i de catalanitat».

Mn. Joan Alemany i Esteve va néixer l'any 1920 a Sant Sadurní d'Anoia. Va estudiar al Seminari Conciliar de Barcelona i quan va acabar la guerra civil espanyola es va llicenciar en Filosofia i Teologia a la Universitat Pontifícia de Comillas (Santander). L'any 1948 va rebre l'ordenació presbiteral. Empès sempre per una clara vocació intel·lectual, Mn. Alemany es va llicenciar en Estudis Socials a la Universitat Catòlica de Lovaina, on va establir contacte amb el legendari fundador de la JOC, Joseph Cardijn. A la seva tornada a Barcelona va exercir com a professor de l'Escola d'Assistents Socials del CIC i de l'escola Betànica. Va col·laborar l'any 1954 en la fundació de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona i, juntament amb l'escriptor Emili Teixidor, va ser un dels fundadors de l'escola Patmos, que més tard es fusionaria amb l'escola Betànica. L'any 1964 va fundar l'Escola de Periodisme de l'Església, de la qual va ser director i *alma mater*, del 1964 al 1974. D'aquesta escola van sortir destacats professionals com ara Josep Maria Sòria, Manuel Campo Vidal o Antonio Franco, entre d'altres.

Juntament amb la seva intensa activitat intel·lectual i social, Mn. Joan Alemany va exercir el ministeri presbiteral a les parròquies de Sant Medir, Sant Fost de Campsentelles i Sant Ildefons, de la qual va ser rector durant 34 anys, fins a la seva jubilació. Va ser també vicari episcopal de l'arquebisbat de Barcelona durant el pontificat del cardenal Narcís Jubany. L'any 1982 va ser un dels fundadors d'Acció Solidària contra l'Atur. La Generalitat de Catalunya li va concedir el 1994 la Creu de Sant Jordi «en reconeixement a la seva tasca educativa, encaminada sempre al foment dels valors humanístics de la joventut», i l'any 2003 l'Ajuntament de Barcelona li va atorgar la Medalla d'Honor.

El testimoni i el carisma ofert per Mn.

Testament espiritual

El Full Informatiu de la parròquia de Sant Ildefons de Barcelona, de la qual Mn. Alemany va ser rector durant més de 30 anys, recollia l'estiu del 2007 unes reflexions que, a la llum del seu recent traspàs, han esdevingut per a molts un autèntic testament espiritual:

«Sense perdre la serenitat, intentant observar i reflexionar sobre la realitat del nostre món i procurant posar-me al dia de la nova teologia, en un ambient de pregària, la meua vida de fe va fent el seu procés, centrat cada vegada més en l'amor de Déu manifestat en Jesucrist. «Allà on hi ha amor, allà hi ha Déu», ja que «Déu és amor». Un amor confiat i esperançat. Un Déu que és Pare i estima, que ens coneix tal com som, amb les nostres limitacions i febleses, que perdona i dóna sempre possibilitats d'obrir-nos més i més al l'amor solidari i universal. Als meus vuitanta-set anys, arribant al cim de la vida, en l'amor trobo l'arrel i el sentit de la meua fe, un amor compartit i celebrat en una comunitat que intenta, amb sinceritat i senzillesa, fer present en el món d'avui aquest Amor.

Ara més que mai, en un món que, amb totes les riqueses que ha aconseguit en tots els camps de la tècnica i de la ciència no és capaç de descobrir i fer realitat un món millor, més fraternal i més solidari, i sense cap altra alternativa, les paraules de l'Apocalipsi ressonen amb força: «Un cel nou i una terra nova», és a dir, el Regne que Jesucrist va iniciar, un regne de vida, de veritat, d'amor i de pau, tal com llegim en el llibre dels Salms: «La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la bondat i la pau».

Joan Alemany en la seva llarga trajectòria vital ha deixat un gran record en moltes persones i comunitats. Així es va posar en relleu el 13 de desembre amb motiu de la seva missa funeral a la parròquia de Sant Ildefons de Barcelona. Presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, la cerimònia va omplir l'església de gom a gom. Destacava la presència nombrosa de familiars, amics, periodistes que en van ser alumnes i fins tot de l'expresident de la Generalitat Jordi Pujol. En el *Full* extraordinari de la parròquia amb motiu del seu traspàs, Josep Maria Puigjaner escrivia convençut: «Home de personalitat profunda i rica en matisos de l'esperit, es constituïen pastor d'un cristianisme atractiu, permanentment renovat, que ensenyava a pensar sobre la condició de cristià i sobre el capteniment que els cristians hem de tenir davant la vida. Ens impulsava cap a la vivència d'un cristianisme sense pors,

sense constreyniments dogmàtics, sense subjeccions legals gratuïtes, caduques i inservibles.» I afegia: «Mestre en humanitat, Mn. Joan era home de gran capacitat de comprensió i un incomparable comunicador de pau per a l'esperit, aquella pau interior necessària per abordar solucions en els moments de trasbals i d'adversitats.»

També Mn. Lluís Saumell, actual rector de Sant Ildefons i successor de Mn. Joan Alemany, va tenir paraules de reconeixement i admiració cap a una persona que va configurar a Sant Ildefons una comunitat cristiana acollidora, oberta i renovadora: «La seva bondat tenia arrel teològica. L'amor, que és Déu Pare del qual ell s'ha sentit fill, l'ha projectat sobre tots nosaltres. Per això ens hem sentit acollits, estimats i escoltats per ell. Quan un dia li vam preguntar: «Com és que la gent t'estima tant?» Ell va respondre: «Perquè sempre he escoltat tothom.»»

I ARA TAMBÉ US PODEU SUBSCRIURE A L'EDICIÓ DIGITAL PER NOMÉS 65 EUROS L'ANY

DONEU-VOS D'ALTA A WWW.CATALUNYACRISTIANA.CAT

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
per només 111,30€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 111,30€ per any

☐ Amb dos pagaments semestral de 55,65€

☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors, Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La veu del metge

Dr. Ferran L. Tognetta*

*Membre del consell consultiu de l'Acadèmia de Ciències Mèdiques de Catalunya i Balears (22324fia@comb.es)

La grip A

Prevenció

Les malalties humanes infeccioses són una part perillosa de la vida natural, basada en el fet que compartim el planeta no només amb els altres éssers vius visibles, sinó també amb els microscòpics. No es concep la vida sense ells. Fins i tot són una part imprescindible del nostre sistema digestiu per poder metabolitzar els aliments a l'intestí. La lluita per l'espai biològic de cadascun d'ells es juga des de sempre i d'aquí neixen moltes normes culturals d'educació i d'higiene, com també els procediments mèdics d'asèpsia, antibiòtics i vacunes.

En el fons, és una guerra pel territori entre éssers de més de 50 quilos contra éssers unicel·lulars o que només són cadenes de gens intel·ligents (virus). Els virus necessiten els hostes infectats per sobreviure. Al virus de la verola ja el vam eradicar del planeta el 1980.

El cos humà no n'és una víctima passiva. El sistema immunològic se'ls manté a ratlla, aprèn i memoritza els perfils antigènics dels bacteris i virus que l'ataquen per defensar-se més bé en la infecció següent. Aquesta memòria biològica contra els bacteris i els virus —anomenada immunitat— és la que es fa servir per al diagnòstic (serologies) o per a la prevenció (vacunes).

Psicosi

A més, hi ha una altra memòria que manté a ratlla els microbis: és la memòria col·lectiva. Des de l'antiguitat, una generació ensenya a la següent formes d'evitar infeccions i les seves malalties. Aquest ensenyament es dona, de vegades, a nivell inconscient mitjançant pors, costums o hàbits i d'altres, a través de mètodes científics mèdics (vacunació obligatòria, xarxa sanitària, etc.).

Però no sempre els mantenim a ratlla. Cada cert temps la humanitat ha hagut de fer front a epidèmies globals. Al voltant de l'any 500 dC, l'anomenada *plaga de Justinià* es va iniciar amb l'Imperi bizantí i es va estendre a l'Imperi romà, en el qual va reduir la població al 50%.

L'alarma davant de la grip A s'ha desencadenat en alguns països.

El 1346, el comerç per vaixell va portar una nova epidèmia als ports de la Mediterrània que va infectar Gènova, Venècia i Sicília. Més tard, tot Europa. La *pesta negra* va durar vuit anys. Es calcula en uns 25 milions de víctimes a Europa, entre el 25% i el 50% de la població. A l'Estat espanyol va entrar per l'illa de Mallorca, d'on va passar a València, Catalunya i Aragó. Mallorca gairebé es va despoblar en un mes. A Aragó, entre el 1342 i el 1385 la població va disminuir gairebé en un 40%.

El 1918 i el 1919 una pandèmia d'un nou tipus de grip molt agressiva va afectar el 20% de la població de la Terra d'aquell temps i va matar el 2,5-5%, és a dir, entre 50 i 100 milions de persones.

Episodis així han deixat una *empremta psíquica* que fa que les reaccions davant les alarmes d'epidèmia es visquin amb la racionalitat força afectada, malgrat que la situació sanitària no s'assembla gens la que hi havia el 1918 o a l'edat mitjana. Recordem els titulars sobre la malaltia de les vaques boges, la SAR o la grip aviària i els seus efectes psicològics a la població.

Epidèmia

Els virus de la grip fan, periòdicament,

petits canvis en la seva composició, per la qual cosa el sistema immunològic de les persones ja no els reconeix. L'abril del 2009 s'han detectat casos gripals causats per una nova variant del virus de la grip anomenat Grip A (H1N1). Amb aquesta variant s'han detectat casos confirmats a Mèxic, Amèrica del Nord i altres països del món a partir de persones que fa poc (10 dies) han estat a les zones afectades o de persones molts properes a elles. Malgrat això, avui dia, la capacitat de transmissió de persona a persona és molt baixa, i per això els contagis secundaris han estat mínims.

Els casos confirmats a Europa, fins ara, són lleus i cursen com un procés de grip comuna, sense hospitalització. És a dir, els símptomes són els propis de la grip: febre superior a 38°, malestar general, tos, mal de coll, augment de la secreció nasal i també pot produir diarrea.

Què podem fer-hi?

1. Si no presentem símptomes i venim de viatge de les zones afectades (Mèxic i Amèrica del Nord) en els darrers 10 dies, només hem de seguir observant la nostra salut durant aquests 10 dies des que vam sortir de viatge i comprovar que no apareix febre o la resta de símptomes. Acudir a la consulta mèdica sense símptomes no té utilitat.

2. Si presentem els símptomes descrits i venim de viatge de les zones afectades en els darrers 10 dies o convivim amb algú que sí que hi ha estat, cal trucar al telèfon d'Informació i Atenció al Ciutadà d'Espanya: 901 400 100 o al d'informació del nostre país de residència.

3. Si no tenim símptomes, no hem estat a les zones afectades o no convivim amb ningú afectat, és convenient continuar informat diàriament sobre les notícies i tenir cura de la nostra salut com sempre. Sense símptomes no s'ha d'acudir a consultes mèdiques ni a urgències per recaptar informació, perquè només aconseguirem que se saturin els serveis d'atenció de pacients.

Neix a Madrid el Centre d'Orientació Familiar Joan Pau II

SIC / Madrid

El Centre d'Orientació Familiar (COF) Joan Pau II, especialitzat en l'atenció integral a la família en totes les seves dimensions, va inaugurar recentment una seu a Madrid per oferir el seu servei en l'aprofundiment de l'estudi i la recerca multidisciplinària «de diferents temes relacionats amb el matrimoni, la família i l'educació».

El COF Joan Pau II pretén l'orientació i el desenvolupament de la família en tots els moments de la seva existència per mitjà de cursos d'orientació familiar. Els objectius són els següents: l'ajuda als pares en l'educació dels fills; la formació de la joventut,

propiciant la seva participació en la vida familiar i social; la promoció, millora i defensa del matrimoni, i l'aprofundiment en l'estudi i la recerca en temes de matrimoni, família i educació.

Tot això, basat en la filosofia i antropologia cristianes, fonamentada i amb total respecte en el Magisteri de l'Església, però, alhora, oberta a participants de tot tipus de creences. Segons precisa el sacerdot José María Marín, un dels impulsors de la iniciativa, «el COF ofereix orientació a matrimonis i famílies en situacions de crisi, assessorament jurídic matrimonial, regulació natural de la fertilitat, educació afectivosexual dels fills, escola de pares, orientació moral i espiritual, cursets de promeses i diferents cursos al llarg de l'any».

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

al kilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

cultura

Presentació de la col·lecció Clàssics Cristians del Segle XX

■ S'han publicat tres volums dels vint de què constarà aquest projecte editorial

Miquel Àngel Codina / Barcelona

«Aquesta rellevant col·lecció, de dimensió ecumènica, fa palesa les arrels cristianes d'Europa.» Són paraules del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i gran canceller de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), que va pronunciar el dimarts 12 de maig a l'aula magna del Seminari Conciliar de Barcelona amb motiu de la presentació de la col·lecció Clàssics Cristians del Segle XX.

El cardenal va presidir un acte, en què també hi van intervenir el Dr. Armand Puig, degà-president de la FTC; el Dr. Sebastià Janeras, director de la col·lecció; Fèlix Riera, director editorial del Grup 62, i el Dr. Josep Castanyé, director de Publicacions de la FTC. Al llarg de la presentació, el Cor Irini va oferir al públic assistent quatre peces musicals, sota la direcció de Josep Torras.

Ara fa vint anys sortien a la llum els dos primers volums de la col·lecció Clàssics del Cristianisme, publicada per la FTC i la Fundació Enciclopèdia Catalana a través d'Edicions Proa, que comprenia autors dels segles II al XIX. Aquesta col·lecció, que va arribar a la fita prevista de cent volums el maig del 2005, «va gaudir i gaudeix encara d'un prestigi notable i va ser premiada, el 1988, amb la Creu de Sant Jordi i amb el Premi d'Honor Jaume I de la Fundació Carulla», va afirmar el Dr. Sebastià Janeras.

La nova col·lecció, Clàssics Cristians del Segle XX, és preparada per la FTC i publicada per l'Editorial Pòrtic, del Grup 62, i compta, com l'anterior, amb el suport de la Conferència Episcopal Tarraconen-

Agustí Codinach

El cardenal Lluís Martínez Sistach, Fèlix Riera i el Dr. Sebastià Janeras, durant l'acte.

se. «Aquesta col·lecció és filla de l'anterior, consta de vint volums i es concreta en autors del segle XX», va comentar Janeras. I va afegir: «Té una triple dimensió ecumènica: catòlica, protestant i ortodoxa.»

Diàleg amb el món de la cultura

«La nostra facultat té vocació acadèmica, però també de diàleg amb el món de la cultura. Volem ser un pulmó d'iniciatives culturals i ser presents, així, a la societat catalana», va manifestar el Dr. Armand Puig. Així mateix, va assenyalar que «volem explicar i explicar-nos què és la teologia, la qual va néixer de Déu, i també de l'home». Va qualificar el segle XX com «un segle de contrastos, amb molta violència, totalitarismes, genocidis..., però també amb una gran eclosió de

corrents teològics».

Fèlix Riera va opinar que «el factor clau que permet lligar la continuïtat de la nostra cultura és, sens dubte, el fet cristià; no és cap anacronisme, sinó una realitat moderna i contundent». Va definir el segle XX com «el segle de la barbàrie, la columna vertebral del qual és la violència i la decadència moral». Davant d'aquesta situació, Riera va ressaltar que «el pensament és l'eina més útil per lluitar contra aquest sentit tràgic».

Estudi dels tres primers volums

El Dr. Josep Castanyé va analitzar el contingut dels tres primers volums de la col·lecció. Per la seva profunditat ètica i el seu valor moral, els textos de *Cartes de la presó* han esdevingut fonamentals en el

pensament europeu del segle XX. L'autor, Dietrich Bonhoeffer, professor de Teologia a la Universitat de Berlín, va ser detingut per la Gestapo el 1943. Ja no va sortir més de la presó. L'abril del 1945 va ser executat en un camp d'extermini. El llibre, que conté reflexions punyents sobre l'absurd de les dictadures, va ser escrit durant la seva estada a la presó. «La fe viscuda per Bonhoeffer es caracteritzava per la seva radicalitat i transparència», va explicar el ponent.

El segon llibre és *Un poble messiànic*, d'Yves Congar. A partir de l'expressió «poble messiànic», en la qual oposa l'autèntic messianisme encarnat en la vida de l'Església a altres messianismes seculars, el cèlebre teòleg dominic ofereix en aquestes pàgines «una visió de l'Església oberta, compromesa i ecumènica», va dir el director de Publicacions de la FTC. «Congar va renovar l'eclesiologia cristiana. Per a molts estudiosos, és el més gran eclesiòleg del segle XX», va constatar el Dr. Castanyé. Yves Congar va ser un dels artífexs del Concili Vaticà II.

Pensament cristià i Catalunya és el títol del tercer volum. S'hi recull una antologia de textos de quatre autors catalans: Joan Maragall, Carles Cardó, Joan B. Manyà i Bartomeu Xiberta, «catalans per naixença i per vocació», va posar en relleu el Dr. Castanyé. Maragall expressava el sentiment religiós a través de «la bellesa de la paraula». Castanyé va dir que els eclesiàstics Cardó, Manyà i Xiberta tenen en comú «la reflexió teològica centrada en tres eixos: l'antimodernisme, el neotomisme i la neoescolàstica».

El cardenal Lluís Martínez Sistach va cloure l'acte. Va mostrar la seva «enorme satisfacció» davant d'aquesta nova col·lecció de llibres, «complementària de l'anterior, Clàssics del Cristianisme». L'arquebisbe de Barcelona va subratllar que totes dues col·leccions «enriqueixen el nostre pensament, tot evitant el pensament únic». També va recordar que tots els autors de la col·lecció Clàssics Cristians del Segle XX són d'origen europeu.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Adreça

Codi postal Població

Província / Comarca

Tel. Correu-email

Núm. compte corrent (20 dígit)

SUBSCRIPCIÓ DE TOTA LA COL·LECCIÓ (20 VOLUMS)

☐ **Pagament anual:** país: 80 euros durant cinc anys

☐ Estranger: 100 euros durant cinc anys

☐ **Pagament en una sola vegada:** 380 euros

Data i signatura

En projecte un documental sobre el Gaudí de la fe

■ El sacerdot i director de cinema Massimo Manservigi compta amb l'estreta col·laboració del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

Samuel Gutiérrez
Barcelona

Passionat des de fa molts anys per Antoni Gaudí i la seva obra, el sacerdot italià Massimo Manservigi, també director de cinema i promotor d'iniciatives audiovisuals, somiava des de feia temps dur a la gran pantalla la figura del genial arquitecte. Era un desig viu, però llunyà, que cada cop que trepitjava Barcelona tornava a encendre's i a agitar-se amb força. Fins que a la seva darrera visita a la Ciutat Comtal, convidat per l'associació Cinemanet per presentar el Festival Religió Today, del qual era president, el desig va prendre forma i en contacte amb Peio Sánchez, director del Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona, el que fins llavors només era una possibilitat llunyana va passar a ser una possibilitat real. El suport incondicional de Peio Sánchez i la seva oferta de col·laborar-hi per facilitar-li la feina va ser l'impuls decisiu perquè el projecte comencés a caminar.

Manservigi va ser recentment a Barcelona localitzant exteriors i entrevistant-se amb especialistes en Antoni Gaudí. «L'objectiu —explica el director italià— és reflectir amb claredat que l'obra de Gaudí no pot entendre's sense la seva dimensió espiritual. Ell és, abans que res, un home de fe i només des de la vivència a fons d'aquesta fe es pot comprendre tota la seva obra.» Aquest aspecte de Gaudí, tan desconegut avui dia pel gran públic, representa per a Manservigi la veritable clau interpretativa de l'arquitecte català, que des de fa anys compta fins i tot amb una associació que en promou la causa de beatificació. No obstant això, el director italià deixa clar que el documental projectat, que comptarà amb entrevistes, imat-

Manservigi, amb Mn. Lluís Bonet, rector de la Sagrada Família.

«L'objectiu és reflectir amb claredat que l'obra de Gaudí no es pot entendre sense la seva dimensió espiritual»

ges de la seva obra i recreacions històriques, no serà una hagiografia que entri en el debat sobre la santedat de Gaudí: «El nostre desig és plasmar en imatges què és el que ell vivia i entenien quan afrontava la seva obra... Què és allò que realment el movia? Perquè estem convençuts, tal com asseguren els seus principals biògrafs, que

el va atendre en els últims temps i que pot aportar un testimoni revelador. Fins i tot s'espera comptar amb la participació del cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona, que s'ha mostrat molt interessat a donar a conèixer la faceta més espiritual de Gaudí.

Juntament amb entrevistes i les imatges de l'obra gaudiniana, que molts cops parlen per elles mateixes, Manservigi té pensat a més, com a fil conductor, recrear històricament la figura del Gaudí dels darrers anys. Un Gaudí misteriós, amb una presència no del tot explícita, que anirà introduint l'espectador en els secrets de la seva obra. «La idea —afirma Manservigi— és començar des de la seva mort i des d'allí, des de la insignificança de la mort, gairebé com un captaire, anar fent el recorregut fins a la seva significació actual.» I afegeix: «Volem insistir en els petits detalls, en els gestos de quotidianitat de Gaudí. Volem fer un retrat quotidià i íntim, presentar un laic consagrat a Déu a través de l'art.»

Al centre del documental, com no podia ser d'una altra manera, hi haurà la Sagrada Família i les seves set portes, que simbolitzen els set accessos de l'home per a la unió amb Déu. «Gaudí sempre havia pensat en la Sagrada Família, és la seva gran història —explica el director italià— i tota la resta d'obres són per a ell capítols d'aquesta mateixa història.» Atrapat per la genialitat de la Sagrada Família, Manservigi assegura fins i tot que «a la història de la cristiandat hi ha tres grans compendis en els àmbits de la literatura, la teologia i l'art: *La Divina Comèdia* de Dante, la *Summa Theologica* de sant Tomàs i la Sagrada Família de Gaudí.»

Procés creatiu

Després d'una primera aproximació feta el mes de març, Massimo Manservigi té previst començar a enregistrar entrevistes entre el juliol i el setembre. Per això espera comptar

amb dos bons col·laboradors: el director de fotografia Cesare Bastelli i el muntador Paolo Cottignola, tots dos amb enorme experiència internacional. El pas següent seria la gravació de l'obra gaudiniana i les recreacions històriques, previstes per a la tardor del 2009, època en què la llum i el color de Barcelona assolirà la seva màxima bellesa. Tot això es gravarà i muntarà en alta definició per a una durada prevista d'uns 50 minuts. Com que és possible que el material obtingut sigui molt valuós i abundant, existeix també la possibilitat de fer diferents muntatges.

Si tot va segons els plans previstos, la idea és estrenar el documental a la primavera-tardor del 2010, tot coincidint precisament amb la cobertura total de la nau central de la Sagrada Família. Serà un moment decisiu per al temple, que aspira a ser la catedral d'Europa, i una gran oportunitat per donar a conèixer el Gaudí de la fe. Per a Massimo Manservigi, que ja ha realitzat documentals sobre figures tan rellevants com santa Teresa d'Àvila o Edith Stein, la possibilitat de traslladar Gaudí a la gran pantalla «és un somni fet realitat». «Per a mi és realment un honor, una delícia —afirma—. Entrar a la vida d'algú com Gaudí és ja tot un privilegi.»

La Sagrada Família condensa tota l'espiritualitat gaudiniana.

rere tota l'obra de Gaudí hi ha una mirada inequívocament transcendent. Això no és una conjectura sinó que és una realitat.»

Molta feina avançada

Un dels motius que ha dut Manservigi i el Departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona, amb col·laboració amb altres entitats i congregacions religioses, a emprendre aquesta aventura cinematogràfica és la convicció que ja hi ha molta feina avançada. «Les circumstàncies són realment propícies. Hi ha un grup de persones a Catalunya, vinculat al procés de beatificació, que coneix molt a fons el Gaudí de la fe —afirma Peio Sánchez—. S'han escrit alguns llibres i articles, però no s'ha fet res a nivell audiovisual. Per això el projecte ha estat molt ben acollit i estan disposats a col·laborar-hi estretament.» A la llista de possibles entrevistats per al documental hi ha, entre d'altres, José Manuel Almuzara, president de l'Associació Probeatificació d'Antoni Gaudí; Etsuro Sotoo, escultor japonès convertit al cristianisme; Josep M. Tarragona, biògraf de Gaudí, o els germans Bonet, tan vinculats a la Sagrada Família. També se segueix la pista a una de les carmelites que

Pelegrinatge a Roma presidit pel cardenal LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH, arquebisbe metropolità de Barcelona, amb motiu de la cloenda de l'Any de Sant Pau

DEL 24 DE JUNY A L'1 DE JULIOL

PER A MÉS INFORMACIÓ
Associació d'Amics de Catalunya Cristiana
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona,
Tel. 934 092 700
Fax 934 092 775

Presentada la col·lecció «Beber de la Roca»

■ La Llibreria Paulines proposa 18 títols d'espiritualitat bíblica

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

Recentment la Llibreria Paulines de Barcelona va acollir la presentació de la col·lecció «Beber de la Roca», editada per San Pablo. A l'acte van intervenir Quique Fernández, laic i animador bíblic, i els biblistes Justino Martínez (missioner combonià) i Javier Velasco (laic).

Quique Fernández va destacar que amb els 18 títols que formen la col·lecció «es pot fer tot un recorregut per la Paraula de Déu». Aquest animador bíblic va fer un repàs dels diferents llibres i va remarcar que es tracta «d'una espiritualitat bíblica oberta perquè la puguí llegir qualsevol persona. A partir de la Paraula de Déu, anar endinsant-s'hi, que esdevingui el motor de la nostra vida. Tots nosaltres podem llegir aquests llibres. Són paraules fàcils d'entendre i ens ajudaran en la nostra vida i en la nostra pregària». Per això, va felicitar l'editorial San Pablo per «fer aquest tipus de llibres que poden estar a l'abast de tothom».

Javier Velasco va ser l'encarregat de presentar un dels títols d'aquesta col·lecció: *En el corazón del apóstol. A la escucha de san Pablo*, de Franco Brovelli. Velasco, gran apassionat de Pau, va posar en relleu que aquest llibre «no és una lectura espiritualista dels textos de Pau, sinó espiritual. Pau fa pregària, però és l'apòstol per antonomàsia». Aquest biblista va definir el llibre com a «textos per meditar com una *lectio divina*». El llibre es divideix en nou capítols que parteixen de la vocació de Pau i la nova vida que inicia a partir de la seva trobada amb Jesús.

Un dels aspectes que va assenyalar Javier Velasco és que «el llibre recupera una figura molt bonica de Pau: es presenta com una mare. Ens presenta un Pau que, si bé en moltes ocasions apareix com a pare, per a les seves comunitats és com una mare. Pau parla a una comunitat que es troba en els inicis i que vol que s'enamori de la figura de Jesucrist». El llibre contem-

Javier Velasco, presentant un dels llibres.

pla l'actitud de Pau davant la creu, la comunitat de Corint, la crida a viure l'Evangeli amb radicalitat o la feblesa de Pau.

«L'autor subratlla les passions més autèntiques de Pau», deia Javier Velasco: «La Paraula de Déu, que ens porta a interrogar-nos si la Paraula de Déu és una passió en la nostra vida; la comunitat, l'Església, perquè Pau és un home que aprèn de la comunitat, funda comunitats i se'n preocupa d'una manera exquisida; el Senyor, que és un dels títols que més fa servir Pau per parlar de Crist en una doble vessant: respecte i proximitat.» Velasco va acabar la seva intervenció convidant a llegir aquest llibre, perquè «és una lectura orant de la Paraula que empeny a la vida. Pot ser una bona introducció que ens dugui als textos de Pau i a descobrir aquest Pau enamorat de Jesús per a qui la vida, sense Jesús, no tenia cap sentit».

Justino Martínez va presentar un altre títol de la col·lecció: *Una vida diferente*, d'Enzo Bianchi, sobre la primera carta de Pere, i que consta d'un pròleg i nou capítols que segueixen l'ordre de la carta. «Bianchi», deia el biblista, «contempla tota la carta i n'ofereix una visió analiticosintètica mostrant la novetat de la vida cristiana. Amb un llenguatge senzill, clar i directe subratlla l'estil i el tarannà de les comunitats que hi ha darrera de la carta,

provades enmig de l'imperi romà. Provocades per la ideologia de l'imperi romà, que és l'ensuperbiment, l'afany de l'emperador de proclamar-se déu i de voler substituir-lo».

«Bianchi subratlla l'estil alternatiu de l'autor de la carta que es manifesta en la vida i per la vida: manifesta la novetat de la vida cristiana. En un context de persecució i

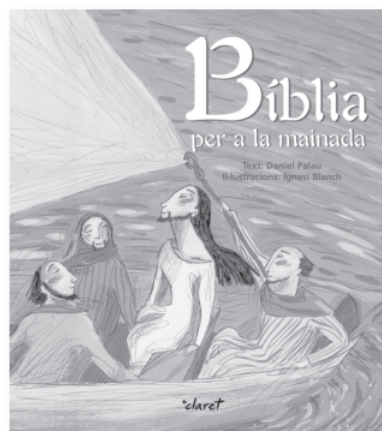
tribulació, l'autor de la carta convida a viure amb audàcia, resistència i amb un tarannà de lluita que no s'adorm ni s'atmoreix davant les adversitats que els toca viure, al contrari, seran convidats i sobretot convidades (les dones) a donar raó de l'esperança que els anima i a guanyar-se per un bon comportament el respecte i la dignitat que els puguin ser negades en la pràctica en aquesta lluita entre el bé i el mal.» Justino Martínez destacava també un himne «meravellós» i el seu teló de fons del servent d'Isaïes (capítol 52-53). «L'au-

tor de la primera carta de Pere convida diferents cops a viure com a pelegrins i estrangers a la diàspora, com a forasters, com a residents en terra estrangera... una actitud de pas per sentir-se en qualsevol lloc com a casa i poder acollir els qui "no tenen casa". Una actitud espiritual, més que d'instal·lació en allò que s'ha aconseguit... una actitud d'èxode, de caminar, oberts, en actitud d'escolta...»

Finalment, va oferir una clau per llegir el llibre tres cops i trobar-hi novetat: «La primera vegada, sense cap pretensió, deixant-se endur pel ritme del text de la carta i de les pistes de lectura capítol rere capítol; la segona, veient quin itinerari formatiu espiritual de vida cristiana proposa: els eixos fonamentals que posen en relleu i que són vàlids per als cristians del segle XXI, i la tercera, captar la sintonia de la carta amb tota l'Escriptura. Aquí copsareu la bellesa d'una simfonia que s'anomena "vida cristiana", una vida diferent, una proposta de seguiment radical de Jesús en els temps que ens toquen viure, diferents de les comunitats a les quals s'adreça Pere, però no per això menys fascinants. També Pere té una proposta per a vosaltres i per a les nostres comunitats d'Europa en aquest any de gràcia 2009!»

*claret

Roger de Llúria, 5 • 08010 Barcelona
Tel. 933 010 062 • Fax 933 174 830 • A/e: editorial@claret.cat
www.claret.cat

Daniel Palau i Ignasi Blanch Bíblia per a la mainada

Una Bíblia infantil gens corrent. Elaborada amb criteris catequètics, amb un llenguatge molt senzill i directe, s'hi han prioritzat els elements narratius dels textos bíblics per fer-los més propers als infants. Les il·lustracions d'Ignasi Blanch, d'una gran sensibilitat i bellesa, són ja una primera lectura del text bíblic, en ordre a posar de relleu el seu missatge i la seva riquesa simbòlica.

Editat també en castellà. 264 pàgines. 23 €

Francesc Torralba Ah, sí?

Com parlar de Déu als infants

L'infant és un forjador de preguntes inquietants. És descarcat, innocent; fa preguntes i no s'accontenta amb qualsevol resposta. Plantejat en forma de diàleg, aquest llibre serà molt útil als pares i mares que s'atreveixen a parlar de Déu als fills.

156 pàg. 12,50 €

Josep Otón Històries i personatges Un recorregut per la Bíblia

Un recorregut pels relats bíblics referents a Abraham, Isaac, Jacob, Josep i Moisés per posar de manifest la sintonia existent entre aquestes narracions tan antigues i les experiències psicològiques, socials, culturals i religioses de la societat moderna. *Premi d'Assaig Bíblic 2008*.

112 pàg. 11,50 €

La bona notícia...

La primera universitat catòlica del Sudan

Francesc Gamissans

El 15 d'abril passat va ser inaugurada la primera universitat catòlica a Juba, capital del sud del Sudan. A l'acte va assistir-hi la ministra de Seguretat Social i Afers Religiosos, Maria Kiden Kimbo, que va lloar l'obertura d'aquest centre superior que té, entre les seves finalitats principals, la de formar agents socials, una figura professional important en un país que té uns 50.000 individus minusvàlids.

El vicecanceller de la universitat, P. Michael Schultheis, jesuïta, ha manifestat que el nou centre d'estudis és un signe d'esperança i un gran al·licient per al jovent del sud del país, després de 25 anys d'una guerra civil cruenta. «Hem vist en els joves un

desig profund d'estudiar i d'aprendre.»

Aquest gran projecte ha estat possible gràcies a la cooperació financera de la institució Ajuda a l'Església Necessitada, que hi ha contribuït amb 40.000 euros, a només a l'inici de les obres. Per als bisbes de la regió, la prioritat amb aquesta universitat catòlica és formar professionals que ajudin les estructures bàsiques del govern a desenvolupar nous camins de justícia i de solidaritat, així com escoles, hospitals i altres serveis fonamentals.

Des del 2 de març passat, 14 estudiants van començar a seguir els cursos de Ciències de la Rehabilitació. Al Sudan l'Església catòlica és coneguda en les àrees de la instrucció i de la sanitat a tots nivells.

«L'Església no ha perdut el tren de la comunicació»

■ José María Gil Tamayo, secretari tècnic de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social

Guillem Farré
Madrid

José María Gil Tamayo (Salamía, 1957) és sacerdot diocesà de Mèrida-Badajoz i periodista. Des del 1998 participa en la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social i fa tres anys que és consultor del Consell Pontifici de les Comunicacions Socials. Malgrat el que se sol dir, l'Església no està desenganxada del tren de la comunicació, i Gil Tamayo ho comprova cada dia.

—L'Església ha entrat a l'era internet?

—Crec que sí. Fins i tot hi ha volums publicats amb milers i milers de pàgines d'Església a la xarxa: diòcesis, congregacions, parròquies... Ha estat una gran eclosió amb una presència molt activa.

—¿Per a què pot servir internet a l'Església?

—Hi ha la difusió d'informació, però també la dimensió de relació social pròpia de la web 2.0 i 3.0, que és important perquè cada vegada més l'exercici de la

ciutadania necessitarà una adequada formació mediàtica, sobretot a internet. I l'Església vol ajudar perquè aquesta formació no sigui només instrumental, sinó també cultural i d'ètica per a un ús responsable.

—Què és el que mai no podrà substituir una comunicació mediàtica?

—La relació personal i comunitària, per la dimensió d'humanitat que hi ha en el contacte directe.

—Però si no fem servir els mitjans, què ens perdem?

—Arribar a molta més gent i en el menys temps possible.

—Els mitjans espanyols tracten bé l'Església?

—Crec que hi ha mitjans que tenen una posició contrària, i d'altres que en la pluralitat existent ens tracten amb respecte.

—I l'Església, sap tractar-los?

—Hem de superar tòpics. L'Església no ha perdut el tren de la comunicació, fins i tot és mestra en comunicació perquè des de fa 2.000 anys té el manament d'anunciar la Bona Notícia. El que passa és que avui la comunicació social s'ha tornat molt més complexa i costosa, i han sorgit també una multitud d'emissors que concorren juntament amb l'Església. Així i tot, tenim la segona cadena de ràdio del país, una cadena de televisió, milers de revistes, una presència qualificada a internet i nou facultats de comunicació amb milers d'alumnes.

—Però encara costa el contacte directe amb els comunicadors...

—Precisament a l'octubre organitzem un taller de comunicació per a bisbes de la Conferència Episcopal, perquè avui dia tot líder o persona que ha de gestionar la relació i un missatge per transmetre necessita actualitzar-se amb mitjans adients. A més, oferim cursos de formació per a sacerdots i seminaristes.

500 programes d'«Amb llum pròpia»

Redacció / Barcelona

El 4 d'abril passat el mític programa de Ràdio Estel *Amb llum pròpia*, presentat i dirigit per Joan Armengol, va celebrar el seu programa número 500 amb una entrevista al prestigiós oftalmòleg barceloní Joaquim Barraquer. El programa va comptar amb les intervencions de la seva filla, la també oftalmòloga Elena Barraquer, i del pintor José M. Bascones, amic i company de col·legi del Dr. Barraquer.

Al llarg dels 500 programes que *Amb llum pròpia* fa que és en antena, han passat pels micròfons de Ràdio Estel personatges il·lustres del món de la cultura, la política i de l'Església, entre altres. L'aventura radiofònica encapçalada per Joan Armengol va començar el 13 de setembre del 1996 amb una entrevista al cardenal Ricard M. Carles, aleshores arquebisbe de Barcelona. Amb motiu del programa número 100 va ser Jordi Pujol, president de la Generalitat, qui va visitar els estudis de Ràdio Estel. L'artista Joan Abelló, el periodista Josep M. Huertas Claveria i el polític Manuel Marín van protagonitzar els programes número 200, 300 i 400, respectivament.

LES RECEPTES DE Joan Villaró

Bombons d'arròs amb llet

INGREDIENTS:

400 grams d'arròs
1 litre i mig de llet
pela de llimona
canyella
sucre
melmelada de maduixa
xocolata

PREPARACIÓ:

Durant mitja hora i, a foc lent, bulliu 400 grams d'arròs rodó en un litre i mig de llet, juntament amb una pela de llimona i un trosset de canyella. Interessa que quedi ben cuit. Després, poseu-hi sucre al gust, juntament amb tres cullerades de melmelada de maduixa. A continuació, passeu aquesta barreja per un colador xinès i pressioneu-la molt bé amb la mà de morter perquè quedi ben seca. Deixeu-ho refredar i després, amb les mans, feu petites boletes i tireu-hi xocolata fondant fosa al bany maria per sobre.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

La sardana, possible tresor del patrimoni immaterial de Catalunya

L'organització Capital de la Cultura Catalana va fer públiques, el 28 d'abril passat, les 100 candidatures que opten a convertir-se en algun dels deu tresors del patrimoni cultural immaterial de Catalunya i Andorra. Aquesta campanya es desenvolupa amb la voluntat de promoure, divulgar, sensibilitzar i salvaguardar el ric patrimoni cultural immaterial català i andorrà. El patrimoni cultural immaterial es manifesta, essencialment, en els àmbits següents: tradicions i expressions orals; arts de l'espectacle, com ara la música tradicional, la dansa i el teatre; usos socials, rituals i actes festius; coneixements i usos relacionats amb la naturalesa i l'univers, i tècniques artesanals tradicionals.

La sardana està inclosa entre les 100 manifestacions que participen en aquesta campanya per determinar aquests deu tresors del patrimoni cultural immaterial i que abasta des de l'Aplec del Pi de les

Tres Branques fins al Via Crucis vivent de Sant Hilari Sacalm. La selecció d'aquests deu tresors es decideix per votació popular, que s'efectuarà fins al 31 de maig, tot i que realment només se n'escolliran nou, ja que la Patum de Berga es proclama automàticament com un dels deu tresors del Patrimoni Cultural Immaterial de Catalunya i Andorra, atès que ha estat declarada Patrimoni Immaterial per la Unesco.

Els interessats a col·laborar que la sardana s'inclogui entre aquests deu tresors del patrimoni cultural immaterial poden votar amb un missatge SMS enviant TRESOR + espai en blanc + 91 (que és el número de la candidatura de la sardana), o tot emplenant un senzill formulari electrònic que es pot trobar a <http://www.ccc.cat/patrimoni.php>, on hi ha inclosa la llista completa de les 100 manifestacions culturals que participen en aquesta campanya. Per votar la sardana cal seleccionar el número 91.

S'inicien les obres de restauració del Rosari Monumental de Montserrat

■ Es recuperarà el primer Misteri de Glòria, dissenyat per Gaudí

Redacció / Montserrat

L'Institut Català del Sòl (Incasòl), en el marc de l'acord entre el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i el Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, ha iniciat les obres de la tercera fase de la restauració del Rosari Monumental de Montserrat.

Les obres permetran recuperar el primer Misteri de Glòria, la Resurrecció de Jesucrist, del Rosari Monumental de Montserrat, situat dins del terme municipal de Collbató. El projecte de restauració preveu actuacions per recuperar els diferents elements que formen el conjunt, seguint el projecte dissenyat per Gaudí. Les obres compten amb un pressupost de 172.000 euros i el termini d'execució és de set mesos.

El Misteri de Glòria, dissenyat per Gaudí, es troba enclavat en el camí de la muntanya de Montserrat que condueix fins a la Santa Cova, un emplaçament de difícil accés i al qual no s'hi pot arribar des de la carretera, fet que obliga a traslladar els materials necessaris per fer l'obra amb helicòpter i a efectuar diverses de les tasques de restauració utilitzant tècniques d'escalada.

Caràcter religiós i simbòlic

El primer Misteri de Glòria, la Resurrecció de Jesucrist, el va projectar inicialment l'arquitecte Antoni Gaudí, marcat per un gran caràcter religiós i simbòlic. Gaudí va excavar una gran cova a la roca

El Misteri de Glòria representa la resurrecció de Crist.

per instal·lar-hi el sepulcre i va efectuar només algunes de les imatges que formen actualment el conjunt.

Les escultures de l'àngel i de Jesús ressuscitat són obres de l'escultor Josep Llimona. Les tres Maries van ser esculpides per Dionís Renart, seguint les maquetes de Llimona. La reixa que el tanca va ser treballada per la casa Ballarín, segons un projecte de l'arquitecte Jeroni Martorell, que va dirigir també l'acabament de les obres del Misteri. El conjunt és coronat per l'escut de Catalunya, fet amb la tècnica gaudiniana de trencadís de rajola trosjada encastat a la roca, elaborat per Jaume Bayo.

El projecte de restauració preveu la reubicació de la figura del Crist ressuscitat, segons el projecte de Gaudí; la rehabi-

litació de l'escultura del Crist; la restitució de la inscripció *Ressurrexit, non est hic* i la neteja de l'àmbit de la cova excavada i l'element de la tomba. També es preveuen restaurar l'escultura de l'àngel, el grup escultòric de les tres Maries, les plaques d'ofrena, l'escut i la reixa de tancament, així com la neteja de l'enjardinament que hi ha entre el camí de la cova i el

primer Misteri de Glòria i se'n farà una nova ordenació. Finalment, també és previst reconstruir el mirador i el banc del conjunt.

Els treballs de restauració es basen en un projecte de l'arquitecte Anton Baraut i els promotors de l'obra són l'Ajuntament de Collbató, el monestir de Montserrat, la Diputació de Tarragona, la Direcció General del Patrimoni Cultural i l'Incasòl dins del programa de l'1% cultural. El monestir de Montserrat finançarà el 38% de l'actuació —canalitzat per la Fundació Abadia de Montserrat 2025 amb recursos facilitats per la Diputació de Tarragona— i l'Incasòl, el 62%.

Els primers treballs de restauració consistiran en el muntatge dels sistemes de seguretat i en la reconstrucció del mur,

que també té funció de banc, que emmarca el conjunt escultòric i que Gaudí va construir amb la pedra que havia extret per fer la cova.

Una altra de les actuacions complexes consistirà a instal·lar un sistema de cablejat que permeti baixar el Crist, una figura de bronze de més de dos metres d'alçada i 400 quilos de pes. La figura serà restaurada per l'escultor Ramon Oms, que també repararà les parts malmeses de l'àngel i de les figures de les tres Maries.

Quan l'escultura hagi estat restaurada, el Crist es col·locarà al punt on l'havia emplaçat Gaudí originàriament, a la part superior de l'entrada de la cova i al costat de l'escut de Catalunya, que també serà restaurat. L'arquitecte encarregat de la restauració, Anton Baraut, explica que Gaudí va situar el Crist al costat de l'escut com a metàfora de la «resurrecció de Catalunya», però, per motius ideològics, li van fer canviar el Crist de posició i va ser aquest un dels motius pels quals Gaudí va abandonar l'obra.

Hi ha altres parts del monument que s'estudia si es deixaran com estan en l'actualitat, i es restauraran únicament les parts malmeses, o es canviaran d'emplaçament seguint el projecte d'Antoni Gaudí. Aquest és el cas de les escultures de les tres Maries, que ara estan situades a la zona de la cova, mentre que Gaudí va descriure que aquestes escultures es trobaven en el camí. Són, però, figures d'esquena, amb la part frontal poc treballada, i Baraut considera que cal estudiar la idoneïtat o no de canviar-les d'emplaçament.

Estil Estel:

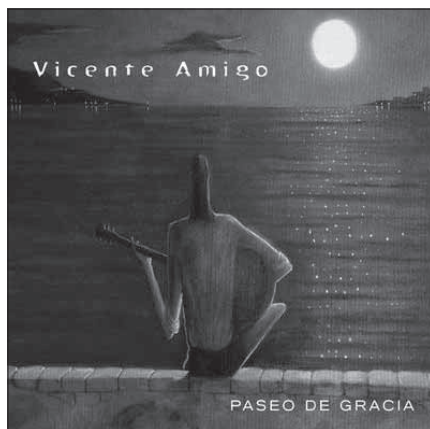
recomanacions discogràfiques

★ Mísia, *Ruas*. Universal Music.

Camins musicals

Ruas és un disc doble que explica històries sobre els camins de la vida, el cor, l'amor o la tristesa. *Lisboariun* és un somni sobre Lisboa, amb els seus sons i la riquesa de la seva mescla de cultures, on tot és possible. Per la seva banda, *Tourist* és un viatge espectacular a través de grans cançons d'altres artistes que Mísia reinterpreta a la seva manera, com ara *Hurt*, de Nine Inch Nails; *Rosa dos ventos*, de Maria Bethânia, o *Como el agua*, de Camarón de la Isla.

★ Vicente Amigo, *Paseo de Gracia*. Sony Music.

Essència de puresa

El 5 de maig passat es va publicar l'àlbum *Paseo de Gracia*. És un treball exquisit de gran projecció popular que manté l'essència de puresa del flamenc, que sempre acompanya Vicente Amigo. Un disc obert i rítmic que troba en la guitarra de l'artista un mitjà d'expressió singular i que s'enriqueix amb arranjaments molt notables. Compta amb nombroses col·laboracions de luxe: Niña Pastori, Alejandro Sanz, Miguel Ortega, la família Morente, etc.

★ Pegasus, *Obres completes*. Picap.

Grup de rock català

A començaments dels anys vuitanta es va començar a forjar la llegenda del grup de rock Pegasus. Noms il·lustres del rock català com ara Josep Mas Kitflus, Max Sunyer, Rafael Escoté i Santi Arisa en són els components. Picap continua amb la tasca d'acostar al públic els grans èxits de tots els temps i ara reedita la discografia completa de Pegasus, composta per nous discos, que coincideix amb la tornada als escenaris d'aquest grup de «culte».

★ Neil Young, *Fork in the road*. Warner Music.

Talent compositiu

El nou disc de Neil Young conté deu cançons noves i es pot adquirir en una completa edició CD+DVD, que inclou set vídeos, tres d'ells en directe. *Fork in the road* és un dels millors treballs en la extensa carrera de Young. Un àlbum inspirat i elèctric d'una de les grans icones del rock de tots els temps, que manté intacte tot el seu talent compositiu. El disc està basat en el viatge que l'artista va fer al gener per Estats Units en un Lincoln Continental del 1959.

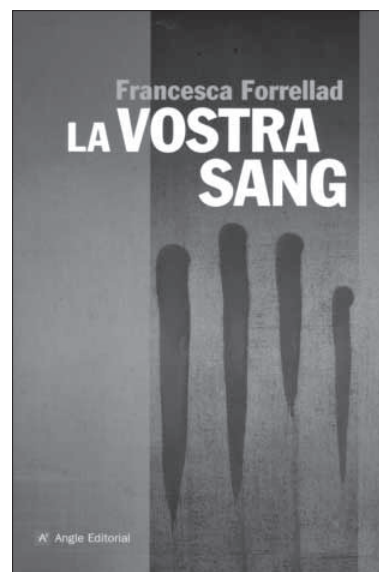
Llibres

Qüestions teològiques

La filòsofa i teòloga Tracey Rowland presenta en aquest llibre el punt de vista de Benet XVI sobre qüestions importants referents a la revelació i la tradició, la litúrgia i l'estructura de l'Església, la teologia moral i la política, així com la interpretació que en fa el Concili Vaticà II. L'autora examina també detalladament la relació del Papa amb altres teòlegs contemporanis i la gran importància que té sant Agustí per a Benet XVI.

Tracey Rowland, *La fe de Ratzinger. La teologia del papa Benedicto XVI.* Editorial Nuevo Inicio, Col·lecció Areópagos, Granada 2009, 330 pàg.

Identitat catalana

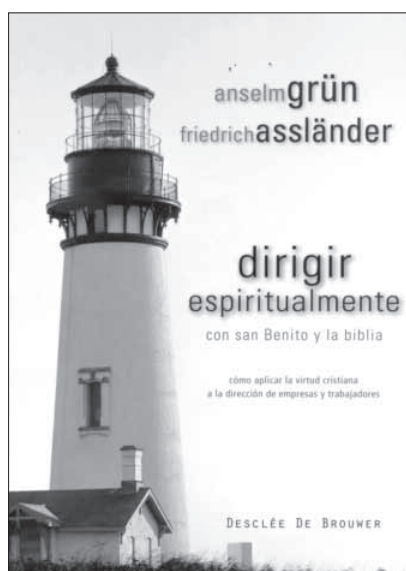
Germana bessona de la cèlebre escriptora Lluïsa Forrellad, Francesca debuta als 81 anys amb una extraordinària novel·la sobre Guifré el Pilós, comte d'Urgell i de Barcelona, que ha passat a la història per haver estat el forjador de Catalunya. Amb un ritme narratiu gairebé musical i un llenguatge molt ajustat a l'època i als personatges, l'autora aconsegueix transportar-nos al segle IX, quan Catalunya era terra de frontera i musulmans i cristians se'n disputaven el domini.

Francesca Forrellad, *La vostra sang.* Angle Editorial, Col·lecció Narratives, Barcelona 2009, 494 pàg.

Guiar amb valors

L'opressió a la qual es veuen sotmesos els treballadors per minimitzar costos i maximitzar beneficis genera en moltes empreses un clima marcat per la inseguretat. Són especialment els directius els qui treballen sota la pressió dels rendiments. Anselm Grün, monjo, teòleg i administrador monàstic, i Friedrich Assländer, assessor empresarial, han escrit aquest volum per mostrar com és possible integrar la virtut cristiana en la quotidianitat laboral dels directius.

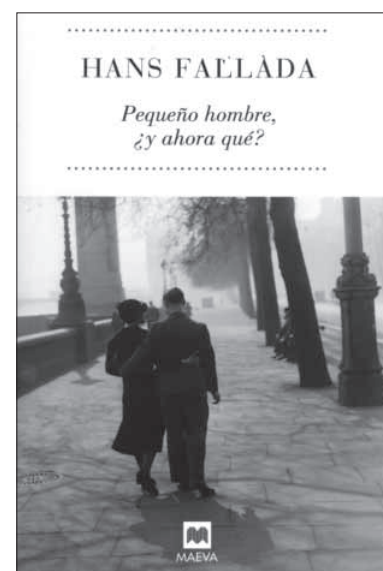
Anselm Grün i Friedrich Assländer, *Dirigir espiritualment con san Benito y la Biblia.* Editorial Desclee de Brouwer, Col·lecció A Los Cuatro Vientos, Bilbao 2009, 242 pàg.

Lluita per la supervivència

Quan Johannes perd la feina en un petit poble, ell i l'Emma es traslladen a Berlín. Allí també han de lluitar per sobreviure. L'arribada del seu tan desitjat nadó portarà moltes alegries, però també noves dificultats, a la vida de la jove parella que, malgrat tot, no perd mai l'esperança i s'alimenta més d'una vegada de l'amor que senten l'un per l'altre. Aquesta notable novel·la de Hans Fallada recrea amb mestratge la crisi econòmica del 1920.

Hans Fallada, *Pequeño hombre, ¿y ahora qué?* Maeva Ediciones, Col·lecció Littera, Madrid 2009, 351 pàg.

Clàssic de la literatura

El *Llibre de contemplació* és una de les obres més significatives i alhora més desconegudes de Ramon Llull. L'autor hi orienta el lector en la contemplació de la divinitat i efectua un ampli i apassionat comentari de tot el món creat. Segons Josep E. Rubio, que s'ha encarregat d'estudiar l'obra, «es tracta del llibre de contemplació en Déu i no de Déu, en la qual Llull ho contempla tot: la creació, la natura, les persones...».

Ramon Llull, *Llibre de contemplació.* Editorial Barcino, Col·lecció Biblioteca Barcino, Barcelona 2009, 382 pàg.

Personatges singulars

Amb la seva extraordinària passió de naturalista i, sobretot, amb un afinadíssim humor anglès, l'escriptor Gerald Durrell ens ofereix en aquesta obra vuit esplèndids relats sobre alguns dels espècimens més curiosos que va conèixer al llarg dels seus nombrosos viatges pel món. Entre aquests exemplars únics i reals de l'espècie humana, destaca l'anciana i estraforària Magnòlia Dwite-Henderson, que residia en una mansió colonial de Memphis.

Gerald Durrell, *Un lloro per al vicari i altres històries.* Viena Edicions, Col·lecció El Cercle de Viena, Barcelona 2009, 256 pàg.

Instrument metodològic

Després d'un període de verificació i experimentació, s'ha editat aquest llibre d'estil amb el propòsit de prestar un bon servei als professors i alumnes de les institucions que vulguin adoptarlo com a propi. Amb el pas dels anys les Facultats de Teologia i Filosofia i l'Associació Bíblica de Catalunya han anat adquirint una experiència notable en l'àmbit de les publicacions i edicions de text. Ara, es publica la normativa que han elaborat.

AA.DD., *Llibre d'estil per a la redacció d'escrits de teologia i filosofia.* Facultat de Teologia de Catalunya, Facultat de Filosofia de Catalunya i Associació Bíblica de Catalunya, Barcelona 2008, 242 pàg.

Cuina tradicional

En aquest llibre podem trobar un recull de les millors receptes de cuina catalana i tradicional (canelons, albergínies farcides, fricandó, conill amb cargols, sípia amb patates, bacallà amb mel, crema catalana, panellets...). Majoritàriament, són receptes casolanes i d'elaboració senzilla. També n'hi ha d'altres de preparació més elaborada. Així mateix, l'autora ofereix unes petites recomanacions per a la utilització de fruita i verdura a la cuina.

Remei Ribas Aguilera, *Els millors plats de l'àvia Remei. Trucs i recomanacions.* Cossetània Edicions, Col·lecció El Rebot, Valls 2009, 130 pàg.

Crítica literària

Cristóbal Sàrrias

L'amistat en la memòria

Malauradament, estem acostumats que, des de l'Afganistan, ens arribin notícies que parlen de guerra i de destrucció. Ho vivim com si fos en carn pròpia, perquè les descripcions de tanta confrontació violenta ens commouen sincerament, i les fotografies que acompanyen aquestes evocacions de vegades són escruixidores. No cal tenir un cor sensible perquè a tots ens resulti angoixant, i ens faci pensar en la repetida frase de la Divina Comèdia, «abandoneu tota esperança els qui entreu».

Per això, precisament, hem experimentat una sorpresa agradable quan hem llegit aquest text de Khaled Hosseini, per la profunda humanitat i per la visió realista i esperançada que manifesta a través d'aquestes pàgines.

És emocionant veure l'evolució d'una amistat infantil, gairebé adolescent, que neix a l'emparedament d'una convivència difícil, purificada inicialment per un joc simbòlic —concurs d'estels, que es re-

Khaled HOSSEINI
El caçador d'estels
Amsterdam llibres, Badalona 2008, 356 pàg.

troba després, a l'exili llunyà amb l'acumulació de records i de remordiments que transforma la saludable evocació de l'amistat.

Hosseini sap recórrer honestament a unes experiències que resulten saludables, en el clima que té els horrors de la guerra com a ambient i teló de fons. Fa pensar que no tot està perdut entre els homes, malgrat l'estat de prostració en què ens submergim quan ens deixen endur pels odis tribals, quan «l'home és un llop per a l'home». Tot el text traspua sinceritat, i d'alguna manera reconforta, ja que ens condueix cap a un horitzó de pau i fraternitat, la qual cosa sembla im-

possible davant d'una realitat tan hostil com ens mostren les cròniques que, cada dia, ens mostren els mitjans de comunicació social. Aquest tarannà general l'apunta en les primeres línies:

«Em vaig convertir en el que sóc avui als dotze anys. Era un fred i encapotat dia d'hivern del 1975. En recordo el moment exacte: estava ajupit darrere d'una paret de tova mig enderrocada, i observava d'amagat el carreró proper al rierol gelat. Ara sé que no és cert el que diuen sobre el passat, sobre com pots enterrar-lo. Perquè el passat acaba ressuscitant.»

Un resum del que és en síntesi aquesta evocació, i que ens dóna, a més, la idea del

que pot passar a través de la memòria, filtrant un passat de vegades inconscient de joventut, retrobat en la maduresa.

Crítica cinematogràfica

Peio Sánchez

Director del departament
de Cinema de l'arquebisbat
de Barcelona

La maternitat transcendida:
«La vida secreta de las abejas»

LA VIDA SECRETA DE LAS ABEJAS

DIRECTORA: Gina Prince-Bythewood.

INTÈRPRETS: Dakota Fanning, Queen Latifah, Jennifer Hudson, Alicia Keys, Sophie Okonedo, Paul Bettany, entre altres.

DRAMA. 110 minuts. / Estats Units, 2008.

Que el melodrama estigui considerat un gènere menor no deixa de ser una apreciació superficial. Hi ha estudis que demostren fins a quin punt les comèdies clàssiques nord-americanes d'emblemàtics matrimonials estan carregades de profunditat antropològica. Pensem que també convé una anàlisi més rigorosa del melodrama com a gènere capaç de profunditat i de sentit. El seu caràcter popular, el limitat realisme i la propensió a l'abús del sentiment no són necessàriament sinònims de superficialitat.

A *La vida secreta de las abejas* conflueixen els elements característics del gènere. Lily (Dakota Fanning), una adolescent que ha perdut tràgicament la seva mare, fuig dels abusos d'autoritat del seu pare (Pablo Bettany). Seguint la pista d'una marededéu negra, record de la seva mare, la jove acompanyada de Rosaleen (Jennifer Hudson), la majordona, arriben a una estranya família formada per tres germanes, la matriarcal Agost (en un dels seus millors papers, Queen Latifah), la rebel Juno i la dolça però desequilibrada Mayo. En l'ambient de l'any 1964 amb els conflictes racials als EUA, Lily cerca l'amor perdut de la seva mare i troba en aquest grup de dones negres l'acollida i la fidelitat que necessita per assumir el seu passat i

mirar cap al futur. Marcada pel to sentimental, la narració es presenta com una faula moral on les casualitats semblen conduïdes per una mà exterior que enfila cap al sentit i la bondat, a pesar de les dificultats.

Basada en l'exitós llibre homònim de Sue Monk Kidd, la realització va a càrrec d'una especialista d'aquest gènere aplicat a

la televisió, Gina Prynce-Bythewood. La directora de *Love & Basketball* (2000) a pesar de ressentir-se de certes cadències del ritme televisiu, que pretén mantenir la tensió puntual sacrificant la cadència global, incorpora aspectes suggeridors de la novel·la.

Aquest exemple d'un itinerari de recuperació personal en el qual l'aspecte familiar i comunitari tenen un paper essencial i que en el fons assenyalava una crítica dels individualismes, més propis del sentit tràgic però no per això més autèntics, és interessant. La complexitat de diferències de la família d'acollida de Lily ens mostra com l'ésser humà per créixer necessita no només referents personals, sinó també un clima-humus, en el qual les diferències aporten relativitat i complementació. En aquest sentit, la metàfora de les abelles funciona com la clau per comprendre la dimensió social de l'existència.

També són suggeridors els camins de redempció i de reconciliació. Els conflictes racials es col·loquen en la perspectiva de l'àmbit personal obrint portes per a la trobada. Les mancances i les ferides psicològiques es presenten al mur de les lamentacions —un altre símbol de sentit— on la queixa s'obre a l'esperança. Fins i tot els grans esculls com les incomprensions, les amenaces i fins i tot la mort són ocasió per créixer en la veritat.

A més, la figura de Maria es presenta com una força desacomunada en el cinema contemporani. Situada a mig de camí entre mare primigènia i referència al misteri de Déu s'ofereix com a font de consol i audà-

cia. La història de la imatge de la Mare de Déu negra rescatada d'un naufragi que s'ofereix com a mare de tots els esclavitzats i força dels abatuts recorda el cant del Magníficat. Ella és enviada per Déu com a mare de Jesús per donar força i esperança als que s'apropen al seu cor.

Aquesta presència dels símbols col·loca el melodrama en una perspectiva nova que redimensiona la història concreta en clau universal i significativa. La Mare que presideix el saló de la casa, la comunitat, és una aliada i medidora que col·loca aquesta comunitat de dones mirant cap al més enllà per vèncer les proves de la vida.

Les coses poden acabar de dues maneres, malament o bé. Encara que sembla que gairebé no podem triar el final, el cert és que Lily tria el seu. Ha fet la tasca costosa d'assumir la seva història, ha integrat les seves ferides i les seves tristeses per aixecar-se un dia com a dona. Ha descobert que compta amb una ajuda transcendent que no només es troba al cel sinó que també es troba dins seu. Una cosa que sembla molt simple, gairebé tan simple com el melodrama, però que resulta una lliçó que no hem d'oblidar.

Els crítics del melodrama poden dir, «fàcil, massa fàcil; bonic però impossible, tendre però irreal». Amb tot, ens preguntem: què ha passat, que ja només expliquem històries sense sentit?, per què el buit és l'única sortida coherent amb el que és real? Tot i això, els éssers humans continuem explicant melodrames, per con-solar. O el que és el mateix, per dir que no estem sols.

Actualitats científiques

L'avi de Charles Darwin

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Com tots sabeu, enguany no tan sols celebrem l'Any de l'Astronomia sinó també l'Any de Charles Darwin. Els diaris n'han parlat i s'han fet conferències i actes commemoratius. El motiu és que fa dos segles del seu naixement (el 1809) i segle i mig de la publicació del seu llibre sobre l'origen de les espècies (el 1859). Però pel que veiem, molts el presenten com l'iniciador (o creador) de la teoria de l'evolució, com si ell hagués estat el gran innovador, i també com si ja hagués deixat una teoria perfectament acabada i impecable. En honor de la veritat hem de dir que no n'hi ha per tant.

A part d'altres científics (com Lamarck, que el 1809, l'any del naixement de Darwin, havia publicat ja tota una teoria evolucionista amb *Philosophie zoologique*, i Alfred Wallace, que se li avançà amb l'explicació de la selecció natural) hem de recordar Erasmus Darwin (1731-1802), l'avi de Charles, que amb el llibre *Zoonomia* (escrit entre el 1794 i el 1796) ja exposava tota una teoria de com podien haver evolucionat els éssers vius.

Creiem que seria injust no recordar-lo. Era un metge que es dedicà a fer també elucubracions científiques i filosòfiques i fins i tot fou inventor i poeta. Aquest llibre que va

escriure *sobre les lleis de la vida orgànica* (així ho diu el subtítol) devia exercir una bona influència en el seu nét, que se sap que el va llegir quan tenia 17 anys. Erasmus havia estat un dels fundadors de la Societat Lunar (anomenada així perquè es reunia mensualment el dia de la lluna plena) que discutia de temes científicofilosòfics. Hi pertanyien, entre altres, Joseph Priestley (el descobridor de l'oxigen) i James Watt (el de la màquina de vapor), i mantingueren relacions amb els americans Benjamin Franklin y Thomas Jefferson. Però potser després no se'ls tingué prou en compte perquè en esclatar la revolució francesa s'hi posaren a favor, cosa que no va plaure gens als anglesos conservadors.

Però és innegable la influència de la *Zoonomia* en el nét. S'hi tractava ja de l'herència biològica, l'adaptació al medi, la selecció sexual i encara altres punts tractats també per Charles. Quan a les illes Galápagos descobrí les diferents espècies de pinsans segur que es recordà del que son avi deia sobre l'adaptació a l'alimentació segons el medi ambient, i així podríem dir d'altres coses.

Que tot sigui per completar el que la història ens diu de l'evolució de les teories evolucionistes.

La intimitat de la matèria

Es diu habitualment que la filosofia va néixer a Grècia, si bé avui dia seria potser més adequat dir que va ser tot el que en diem «ciència» el que s'hi originà. Però, reconeguem-ho, en el sentit que començà a utilitzar-se el mot *filosofia* sí que es pot mantenir que començà a la civilització grega. Perquè entenien per filosofia tot estudi racional de la realitat de les coses. Ben coneguda és l'anècdota de Pitàgores (580-497 aC aprox.) que quan hom li digué que era un *sophós* (savi) respongué que només era un *philó-sophos* (amant de la saviesa). Sembla que d'aquí vingué el mot *philosophia*. I per *sophia* els grecs entenien tot el que fos saviesa, o sigui ciència o coneixement de la natura, de l'home, o del més enllà. I en aquest sentit, abans de la dita de Pitàgores, ja hi hagué *filòsofs*, encara que no es coneguessin aleshores amb aquest nom, però sí que posteriorment els trobem citats com els *filòsofs físics*, entenen per *físics* com els que s'ocuparen principalment de la *physis*, és a dir, de la natura.

Cal dir, però, que abans dels grecs ja hi ha almenys dues civilitzacions que elaboraren alguna cosa de ciència física: els caldeus de Mesopotàmia i els egipcis. Els primers s'ocuparen principalment d'esbrinar les lleis dels astres i els segons de càlculs matemàtics, sobretot per a l'arquitectura, però ni els uns ni els altres ens deixaren res escrit sobre què pensaven de la constitució de la natura i en concret de la matèria. Per això no cal que en parlem.

L'escola jònica s'inicia amb Tales de Milet (630-546 aC aprox.)

Figura en tots els autors com a primer de la llista dels set savis de Grècia. Era, diu Heròdot, de llinatge fenici. Nat a Milet, on exercí fins i tot políticament, va viatjar molt. A Mesopotàmia aprengué astronomia (després va predir l'eclipsi de Sol del 28 de maig del 585 aC) i a Egipte

2 Els primers físics de la història

mesurà l'alçada de les piràmides per la seva ombra i explicà les crescudes del Nil pels vents temporers.

No ens ha arribat cap escrit d'ell. Potser no va escriure res. Però aconseguí fama de *sophós*, sobretot pels seus invents pràctics. Pel que fa al nostre tema sabem pels autors posteriors que ensenyava que la natura, la *physis*, era estable i immutable i que hi havia d'haver un primer principi, una *arkhé*, que sigui el fonament de tot. Quin és? L'aigua, perquè tot està format d'aigua (o bé procedeix de l'aigua) i acaba sempre desfent-se en l'aigua. D'on li vingué aquesta idea? Si llegim les cosmogonies mítiques orientals veiem que totes fan sorgir els éssers d'un caos aquós primordial; i també ho fan Homer i Hesíode; i que «els antics» havien posat l'Oceà i Tetis per pares de tot ens ho diu Aristòtil. Tenim, doncs, que Tales «desmitifica», posant simplement que és l'aigua l'origen de tot, però potser s'ha de dir que l'origen de la seva teoria física es troba precisament en el mite.

Des del punt de vista de la ciència veiem que Tales aplica sense dir-ho el principi de la simplicitat: per molt complicada que veiem la natura hi ha d'haver un component simple a la base de tot. Es pot discutir si volia dir que tot *era* aigua o que tot *provenia* de l'aigua. Però el que és innegable és que ell veia que el fonament de tots els éssers materials havia de ser senzill.

I pel que fa a l'energia, què en deia? Segons ens expliquen ja sabia que la pedra imant atreia el ferro i també que l'ambre (*électron*) fregat ho feia amb petits objectes. No és estrany que en aquests

fenòmens hi veiés una «vida» i per això interpretés que en el món material hi ha una «ànima»; és la teoria que s'anomena *hilozoisme* (matèria vivent). Coneixia les manifestacions de dues forces físiques, la magnètica (imant) i l'electrostàtica (ambre), però no hi trobà cap altra explicació que atribuir-les a quelcom no material. Notem aquí que el mot «electricitat» es derivà modernament del grec *électron* que vol dir ambre, per ser en l'ambre on s'observaren els primers fenòmens d'electricitat estàtica. Poc podia pensar Tales que magnetisme i electricitat eren manifestacions d'una única força purament física, la que anomenem electromagnètica. Cal esperar el 1819 per saber-ho: Hans Christian Oersted ho demostrarà.

Uns altres dos filòsofs milesis també creuen en la simplicitat

Anaximandre (610-547 aC aprox.) i Anaxímenes (585-528 aC aprox.) amb Tales fan la tríada dels primers filòsofs «físics» naturals de Milet. El primer és considerat deixeble de Tales i el segon company o potser deixeble d'Anaximandre. També ells volgueren donar una interpretació senzilla, podríem dir natural, a la constitució del món.

Anaximandre segueix la línia del seu mestre en la recerca de què està fet el món, però en discrepa a l'hora de definir el primer component, o *arkhé*, de tot. El primer principi, diu, no és l'aigua sinó una matèria indefinida, indeterminada, un *apeiron*, que ha de ser homogènia, eterna, incorruptible i generadora de tots els éssers que a ella han de retornar. Si hi

ha coses diferents és perquè, en aquesta substància, s'hi produeixen remolins que separen calent i fred, humit i sec.

I pel que fa a l'energia de la natura diu que els terratrèmols provenen d'uns corrents d'aire causats per l'acció assecadora del Sol que penetren les concavitats de la Terra i tot agitant-se la fan tremolar. En aquesta concepció i en altres coses que explica s'hi veu que vol desmitificar: no són els déus sinó la natura la que actua, però l'explicació que hi dóna té poc de científica en el sentit actual. Pel que fa a l'energia dels éssers vius, diu que l'ànima és de naturalesa aeriforme i prové de l'esperit còsmic, *pneuma*, que impregna tot l'univers, que és com un ésser viu.

Anaxímenes també considera el cosmos com un gran animal vivent dotat del *pneuma* que ho embolcalla tot. Però subratlla tant aquesta idea, que del *pneuma*, que es pot traduir per «aire», en fa l'*arkhé* de tot el que hi ha a la natura. Així, doncs, segons ell ja no és l'aigua de Tales ni l'*apeiron* d'Anaximandre. Però no siguem simplistes de dir que creia que l'aire atmosfèric és el principi de totes les coses. Tal com en parla Anaxímenes, és un element diví (o quasi), vivent, il·luminat, etern, subtil, quasi incorpori, però que per condensació i dilatació pot produir tots els cossos.

D'aquests milesis podem dir que tots tres tenien afany de donar una explicació a la constitució de la natura que coneixem. Tots tres creien que hi havia d'haver un principi generador de totes les coses, que era com dir que la senzillesa d'una primera substància podia explicar-ho tot. Però seguiren camins diversos per establir aquesta *arkhé*. Ara bé, la idea de la senzillesa dels components primordials o fonamentals (un de sol o pocs) és la que regirà el pensament de tots els que s'ocuparan en endavant d'esbrinar la intimitat de la matèria.

RÀDIO

GRAELLA DE PROGRAMES

De dilluns a divendres

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
08.00-09.30 El primer cafè
09.30-13.00 Radiofórmula
13.00-13.08 Cant de la Salve i el Virolai
13.08-17.50 Radiofórmula
14.55-15.00 Espurna d'alba
15.30-15.35 Evangeli
15.00 i 21.00 Comentari general
22.00-23.00 Finestra oberta

Dilluns

19.00-20.00 Vida sana
21.00-22.00 Coneixes Jesús?
23.00-00.00 Planeta blau
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimarts

19.00-20.00 Parlem d'empresa
21.00-22.00 Buscant la llum
23.00-00.00 Paraules d'amor
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dimecres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 De cap i de nou
21.00-22.00 Temps d'escolta

00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dijous

19.00-19.20 Estel solidari
19.30-19.45 Els germans orientals
19.45-21.00 Radiofórmula
21.00-22.00 Mirades
23.00-00.00 Projectes
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
02.00-02.00 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.00-02.10 Música instrumental-Radiofórmula
02.10-06.50

Divendres

18.00-19.00 Amb els ulls de Maria
19.00-20.00 Catalunya sense barreres
20.00-21.00 Radiofórmula
21.00-22.00 A peu de carrer
23.00-00.00 Amb llum pròpia
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

Dissabte

06.50-07.30 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
10.00-10.30 A tota costa
10.30-12.30 Trotamundos
15.00-15.05 Cuina a Ràdio Estel

16.00-16.05 Llibres a l'abast
17.00-17.05 Clip de teatre
18.00-20.30 Vida sana
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

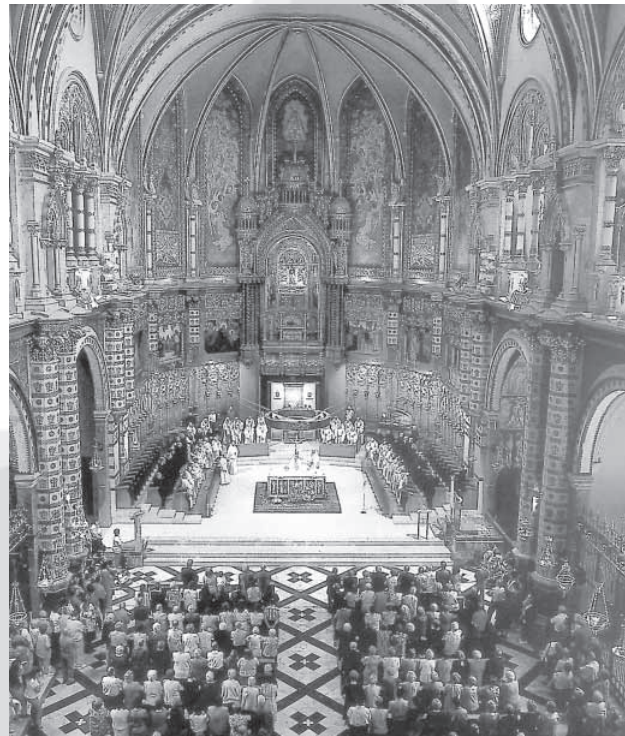
Diumenge

06.50-08.00 Santoral, El tren de les set, Sant Rosari, Evangeli, Laudes des de Montserrat
08.00-09.00 La Cantata i Dietari
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-10.05 Avui és festa
10.30-11.00 La taula de l'Evangeli
11.00-12.30 Missa de Montserrat
12.30-14.30 Rutes per Catalunya
15.00-15.05 Cuina
16.00-16.05 Llibres
17.00-17.05 Crítica de teatre
18.00-18.30 La taula de l'Evangeli
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor amb la carta dominical (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-20.30 Església Viva
20.30-21.00 El campanar
00.00-00.15 Completes des de Santa Maria de Solius
00.30-01.00 Jazz
01.00-02.00 Resson
02.00-02.10 Evangeli, Dietaris, Espurna d'alba
02.10-06.50 Música instrumental-Radiofórmula

«De Montserrat, estel»

us ofereix en directe
des de la basílica de
la Mare de Déu
de Montserrat

de dilluns a diumenge,
a les 7.30 h,
la pregària de Laudes

Cada diumenge,
a les 11.00 h,
la Missa conventual

I ara cada dia, de dilluns a divendres,
a les 13 h, Cant de la Salve i
el Virolai a càrrec de l'Escolania
de Montserrat

■ Barcelona 106.6
■ Tarragona 100.6
■ Catalunya Central 93.7
■ Girona 103.4
■ Lleida 91.5
■ Tortosa 90.1
■ Garraf 96.8
■ Vic 91.3
■ Cerdanya 104.4
■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Andorra 107.5

www.radioestel.com

Desconnexions de Ràdio Estel

Dilluns

09.30 Informatiu matí
20.00 Un dia més

Dimarts

09.30 Informatiu matí
20.00 Un dia més

Dimecres

09.30 Informatiu matí
10.30 2/4 de salut
20.00 Un dia més
23.00 Arsènic per compassió

Dijous

09.30 Informatiu matí
20.00 Un dia més
21.00 La Taula de l'Evangeli

Divendres

09.30 Informatiu matí
10.30 La nostra Església
20.00 Un dia més

Dissabte

12.30 2/4 de salut

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.00 a 23.00h, Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» del Dr. Lluís Martínez Sistach, cardenal-arquebisbe metropolità de Barcelona. (Edita i presenta: J.M. Alimbau.)

TELEVISIÓ

La 2

Diumenge 24

08.35 Shalom

Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

08.50 Islam hoy

Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.05 Buenas noticias TV

Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez.

10.00 Últimas preguntas

«Mons. Enrique Figaredo.»
Avui parlem amb Mons. Enrique Figaredo sobre la seva tasca pastoral a Cambodja, especialment amb els infants i les persones mutilades a causa de les mines.
Directora: M. Angeles Fernández.

10.25 Testimonio

«Comunicar la Buena Noticia.»
Auxi Rueda, responsable de comunicació de la diòcesi d'Àvila, ens dóna el seu testimoni en el dia del seu sant i en la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials que també avui celebra l'Església.
Director: Isidro Catela.

10.30 Santa Missa

Amb la participació d'una coral convidada.
Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra. Coordinador: Ignasi Miranda.

11.20 Els camins de la calma

Programa documental que proposa itineraris per llocs de Catalunya amb les esglésies com a eix central.
Director: Ferran González.

11.30 Pueblo de Dios

Els temes que tracta són, principalment, experiències, iniciatives, activitats o persones compromeses en accions de solidaritat, tant a Espanya com a

l'estranger.

Director: Julián del Olmo.

TV-3

Diumenge 24

09.00 Signes dels Temps

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. Director: Francesc Rosaura.

TVM (televisió de Mataró)

Cada divendres

21.00 Creure avui

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana ofereix també l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i l'espai Temps de reflexió. El programa es repeteix el dissabte a les 13.00 h i el diumenge a les 13.00 i a les 22.00 h.

Canal Català Televisió Tarragona

Als quatre vents

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emet cada diumenge a les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emet pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Camí de Vida, magazín setmanal que produeix la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi de Girona, presentat per Jordi Callejón i Maria del Mar Ribé. S'emet per: Televisió de Girona, diumenges i dilluns, a les 9.30 h; Televisió de l'Escala, diumenges, a les 13.00 h; Televisió de Tossa de Mar, dissabtes, a les 17.00 i diumenges, a les 21.00 h; Canal Nord Televisió, diumenges, a les 11.00 h; Televisió Costa Brava, dilluns, a les 00.30 h; Canal Català la Selva, diumenges, a les 9.00 h; Canal Català Girona (Banyoles), dissabtes i diumenges, a les 8.00 h.

MAIG ÉS EL MES DE MARIA, MARE DEL BELL AMOR

INTERNET

- **GRANADA.**— La Delegació de Mitjans de l'arquebisbat de Granada ha llançat el blog informatiu <http://diocesisgranada.wordpress.com> amb el més destacat de l'arxidiòcesi.

ALTRES BISBATS

- **SANT ISIDRE.**— Fins al **12 de juny** es pot visitar l'exposició «Sant Isidre Llauredor, patró de Madrid», a la sala capitular de la catedral de La Almudena (pl. de La Almudena, s/n – Madrid). Horari: de dilluns a dissabte, de 10.00 a 14.00.
- **TORRECIUTAT.**— Del **10 al 14 de juny**, peregrinació a Fàtima: ruta mariana de sant Josepmaria. Més informació: tel. 687 554 451.
- **MISSIONERS COMBONIANS.**— Del **29 de juny al 31 de juliol** al Museu Africà dels Missioners Combonians organitza tallers d'estiu amb el tema *Soy un niño como tú*, per estimular l'interès dels nens pel continent africà. Els tallers són per a nens de 5 a 11 anys, de 9.00 a 14.00, al carrer Arturo Soria, 101 – Madrid. Més informació: tel. 914 152 412.
- **TROBADES MISSIONERES DE SILOS.**— Cristians Sense Fronteres organitza de l'**1 al 3 de juliol** «Prelevadura», per a animadors i joves responsables. Més informació: www.csf.es.

BARCELONA

- **LA SALLE.**— El **21 de maig**, a les 19.00, Gregorio Luri (autor de *L'esco-*

la contra el món. L'optimisme és possible), parlarà sobre *Pedagogia de la confiança: el remei a l'educació actual*. Pl. del Nord, 14 – Barcelona.

- **CINE-FÒRUM.**— El **23 de maig**, a les 18.30, dins del cicle «Els genocidis del segle XX. Drets humans i dignitat de la persona a través del cinema», es projectarà *Ararat*. Dirigeix el debat sobre el genocidi d'Armènia Josep M. Caparrós, professor d'Història (UB) i director de Film Història. Lloc: Universitat Abat Oliba, c/ Bellesguard, 30 – Barcelona.

- **TIBIDABO.**—El **23 de maig**, tradicional processó de Maria Auxiliadora pel cim del Tibidabo, a les 21.00: celebració eucarística i processó.
- **FUNDACIÓ PER LA PAU.**— Cicle de conferències *En clau de pau. Itineraris vitals marcats per un compromís amb la pau*. La propera xerrada serà el **25 de maig**, a les 19.00, a càrrec de Pepe Beúnza. Serà a la sala d'actes del Col·legi de Periodistes de Barcelona, rambla de Catalunya, 10, principal 1a.

Inscripció prèvia: tel. 933 025 129, web: www.fundacioperlapau.org.

- **AMICS DEL P. PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió), dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. La propera sessió serà el **25 de maig**, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 – Barcelona, tel. 934 576 552, web: www.concepciobcn.
- **CAIXAFORUM.**— El **25 de maig**, a les 19.30, conferència d'Enric Juliana (periodista) sobre *El trencaclosques italià*; el **26**, a les 17.00, tarda de música sobre *Felix Mendelssohn, l'humanista*, amb Pere Andreu Jarrod (realitzador i locutor de Catalunya Música). Més informació: av. Marquès de Comillas, 6-8 - Barcelona, tel. 934 768 635, web: www.laCaixa.es/ObraSocial.
- **FÓRUM ALTAÏR.**— El **26 de maig**, a les 19.30, recital poètic de Ricardo Fernández *Viatge poètic per les illes de l'Egeu*; el **28**, a les 19.30, presentació del llibre *Sistema mèdic d'una societat africana. Els evuzok del Camerun*, de Lluís Mallart. Gran Via, 616 - Barcelona, tel. 933 427 170, fax 933 427 178, web: www.altair.es.
- **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El **28 de maig**, a les 20.00, escola de pregària per a joves a la catedral de Barcelona.
- **«EUROPA I LES ARMES».**— Del **28 al 30 de maig** la Fundació per la Pau i Justícia i Pau organitzen la XIX Trobada de Barcelona amb el tema *Europa i les armes*. Més informació: www.fundacioperlapau.org.
- **FOCOLARS.**— El **29 de maig**, a les

20.30, trobada de Joves per un Món Unit (Cardenal Tedeschini, 72, baixos – Barcelona). Més informació: jpmu.bcn@gmail.com.

- **GRUPS D'ORACIÓ I D'AMISTAT.**— El **30 de maig**, romiatge marirà al santuari de la Mare de Déu de la Font de la Salut (Sant Feliu de Pallders), on tindrà lloc l'eucaristia; a la tarda, al santuari de la Mare de Déu del Far, es resaran les vespres. Més informació: tel. 932 181 005.
- **CATECUMENAT.**— El **30 de maig**, de 18.00 a 20.00, cloenda del temps de mistagògia i Confirmació d'adults, a la catedral de Barcelona.
- **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.**— El **30 de maig**, a les 21.00, vetlla de pregària de Pentecosta. C/ Anglí, 55 – Barcelona, tel. 932 038 915.
- **AMICS DELS ÀNGELS.**— El **2 de juny**, a les 19.00, visita a les instal·lacions de la Reial Acadèmia de Medicina de Catalunya. Conferència *El control dels sentiments* i presentació del llibre *Poemes dels 80 anys*, del Dr. Xavier Balcells. C/del Carme, 47 – Barcelona.
- **ASSOCIACIÓ CIC.**— El **8 de juny**, a les 17.00, aula d'extensió universitària per a gent gran amb la xerrada *Catalunya, un país consolidat*, a càrrec de Jaume Sobrequès (historiador, UB); a les 18.30, eucaristia. Via Augusta, 205, Edif. I.C. del CIC, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es, web: www.iccic.edu/acic.
- **PARRÒQUIA DE BETLEM.**— Cada dijous, de 19.00 a 20.00, adoració del Santíssim. Rambla, 107 – Barcelona.

GIRONA

- **PENTECOSTA.**— El **31 de maig**, a les 10.00, al monestir de Solius, missa de Pentecosta amb cant gregorià.

LLEIDA

- **PARRÒQUIA DE LES BORGES BLANQUES.**— Organitza el **30 de maig**, de 16.00 a 19.30, una jornada de reflexió sobre *Com ser feliç en temps de crisi?* Els ponents seran Rafael Allepuz (professor d'Economia aplicada de la UdL i president de Justícia i Pau de Lleida) i Ramon Baró (director de l'Escola de capacitació agrària de les Borges Blanques i director de Càritas Lleida). Serà al Centre Cívic de les Borges Blanques.
- **PENTECOSTA.**— El **30 de maig**, a

ADOREM LA VIDA «AMAGADA»

40 Hores

CALENDARI DE L'ADORACIÓ CONTINUADA AL SANTÍSSIM SAGRAMENT DURANT EL TEMPS PASQUAL I FINS AL CORPUS CHRISTI (16 d'abril - 14 de juny)

SETMANA DEL 25 AL 31 DE MAIG (7a setmana)

- **Missioneres del Santíssim Sagrament**, c/ Encarnació, 62-64. De 8 del matí del dilluns 25, a 8 del matí del dimarts 26.
- **Missioneres del Santíssim Sagrament**, passatge Camps Elisis, 8. De 8 del matí del dimarts 26, a 21.30 del dimecres 27. Hora santa a les 8.30.
- **Santuari de Sant Josep de la Muntanya**, av. Sant Josep de la Muntanya, 25. Dimecres 27, de 7 a 19 h.
- **Parròquia Sant Joan Maria Vianney**, c/ Melcior de Palau, 56. Dijous 28, de 8 a 20 h.
- **Seminari Conciliar**, c/ Diputació, 231. S'ha sumat a aquesta cadena d'adoració eucarística els dijous, de 20 a 21 h.
- **Parròquia de l'Esperit Sant**, Trav. de Gràcia, 407. Tridu de Pentecosta: del dijous 28 al dissabte 30, de 18 a 20 h.
- **Oratori de la Santa Faç**, c/ Jonqueres, 15, pral. 1a. Divendres 29, de 9 a 13 h i de 16 a 20 h.
- **Parròquia de la Puríssima Concepció**, c/ Aragó, 299. De les 7 del matí del dissabte 30 a les 23 h del diumenge de Pentecosta 31. Hores nocturnes a la capella Montserrat (Roger de Llúria, 70 b).
- **Parròquia de Sant Genís**, de Vilassar de Dalt, pl. de la Vila, 9. Del dissabte 30, a les 21 h, fins a les 9 del matí del 31, diumenge de Pentecosta.

Alba residència d'àvies

Torre de 24 places només per a dones a Sarrià-Sant Gervasi a 10 minuts del centre de la ciutat
Estades curtes i llargues
Centre de dia, també els festius
Visiteu-nos sense compromís!
Tel. 932 039 740, Isabel
web: <http://www.albaresidencia.es>
a/e: info@albaresidencia.es

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

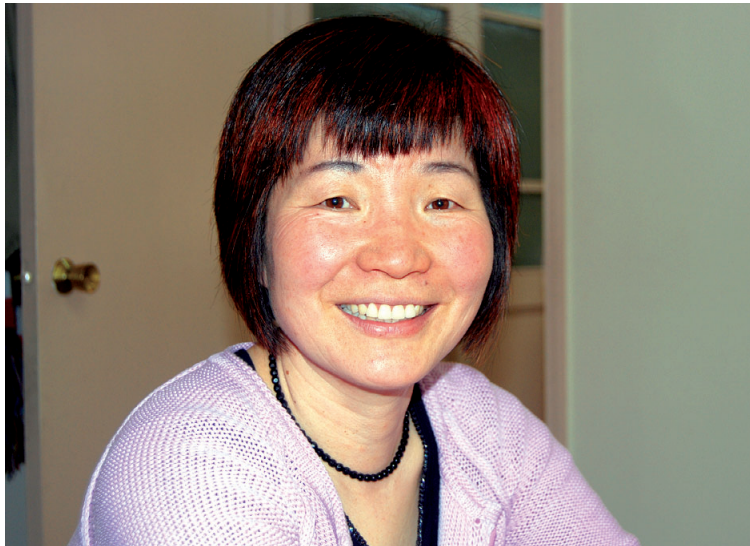
per a grans **persones** grans

El bé de les usuàries és el nostre motor

Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

COLOMBA IN HYE KIM, FOCOLARINA COREANA I MEMBRE DE LA COMISSIÓ HISTÒRICA DE LA CAUSA DE BEATIFICACIÓ D'IGINO GIORDANI

Amb motiu del 50è aniversari de la presència dels Focolars a Catalunya es va presentar recentment a Barcelona el llibre «Eren temps de guerra...» (Ciutat Nova), de Chiara Lubich i Igino Giordani, cofundadors del moviment. L'obra és ocasió per redescobrir un personatge com Giordani, poc conegut a Catalunya, home molt influent en el món cultural i polític italià, el procés de beatificació del qual es troba ja molt avançat.

«Giordani és un model laic de santedat universal»

Samuel Gutiérrez

—Tot i que Igino Giordani va entrar a formar part dels Focolars l'any 1948, per què insistia tant Chiara Lubich a anomenar-lo cofundador del moviment?

—Ell va obrir un camí nou dins del moviment perquè tot i que ell era casat, sentia la crida a donar-se totalment a Déu a través de la vida matrimonial sota l'espiritualitat de comunió. Per això va esdevenir el primer focolari casat. També va ser director de la revista *Ciutat Nova* i el responsable d'un centre dedicat a l'ecumenisme. Quan Chiara Lubich va fundar el moviment Famílies Noves, la responsabilitat de dirigir-lo va ser confiada a Giordani. Va ser per a ella un gran suport en tot moment. Era conegut i estimat per tots en l'àmbit catòlic i cultural, i la seva contribució va ser molt important. Per tot això Chiara sempre el va considerar cofundador.

—Com va ser l'encontre entre tots dos?

—Igino Giordani va conèixer Chiara Lubich quan ell tenia 56 anys. En aquell moment era diputat al Parlament italià i director de diverses publicacions, entre altres la famosa revista

Fides, de l'Obra Pontifícia per a la preservació de la fe. Va ser el primer laic que va dirigir aquesta revista i la tasca realitzada va influir molt positivament sobre la formació de generacions enteres de laics a l'Església. També era un prolífic escriptor, i per aquella època havia publicat una seixantena de llibres. L'any 1948 es va trobar a Roma amb una jove Chiara que hi havia anat per demanar al Papa un lloc per obrir un nou centre dels focolars a Roma. Aquella trobada li va canviar la vida. Passats 20 minuts parlant sobre els orígens del moviment a Trento, tot i que Giordani era un home molt ben format en l'àmbit teològic i intel·lectual, va tenir la sensació que tot el seu coneixement era una teoria, i que en canvi, el que explicava Chiara era com un cos viu. La teoria es feia vida! Com ell mateix va escriure temps després, «en aquell moment l'Esperit Sant va entrar com un foc dins meu». Des del primer moment Giordani va copsar la magnitud del projecte i de la persona de Chiara Lubich. Per això es va implicar tant en la difusió d'aquesta espiritualitat i la seva encarnació en l'àmbit social, polític i ecumènic.

—Què és el que li va atraure tant del moviment?

—Giordani va descobrir en el movi-

ment dels focolars un nova germinació del cristianisme, que es podia sintetitzar d'una manera molt senzilla: viure l'amor recíproc com a camí per aconseguir la unitat.

—En quin punt es troba la causa de beatificació de Giordani?

—La fase diocesana es tancarà molt aviat, probablement a principis de juny. Les comissions teològica i històrica han tingut molta feina perquè ha estat un home molt actiu i prolífic, amb molts llibres i articles publicats.

—Què ha representat per a vostè el fet de col·laborar tan estretament en aquest procés?

—Per a mi ha estat una gràcia haver pogut estudiar bona part de la vida de Giordani, concretament des de l'any 1948 fins a la seva mort, i introduir-me en una documentació inèdita realment fascinant. Fa cinc anys que hi treballa. El que més m'ha impressionat és com aquesta gran personalitat que era Giordani, davant del carisma dels focolars i de la figura de Chiara Lubich, es va transformar en un veritable infant evangèlic. Molts hi han descobert un veritable model de com viure avui el carisma focolari: un model laic de santedat universal.

—Serà el primer focolari sant?

—En l'àmbit del moviment dels focolars hi ha una desena de persones en procés de beatificació, però cap d'aquests processos han estat iniciats per nosaltres, tot i que hi col·laborem en el que calgui. També hi ha una jove italiana que ja ha estat declarada venerable i ja és a l'espera del miracle.

Francesc Xavier Ciuraneta Aymí
Bisbe emèrit de Lleida

El viatge de la vida

La nostra vida és com un viatge. Amb moments agradables i plaents. Però no hi manquen circumstàncies adverses, que s'oposen al desig de felicitat. Així la vida esdevé una cursa d'obstacles, que demana esforç i capacitat de sacrifici. Aquest viatge té la seva peculiaritat: es pot interrompre en el moment més inesperat. És imprevisible. Això li confereix un to dramàtic. Què es pot fer per conviure amb aquest fet que enfosqueix el nostre futur? Alguns, acceptant amb estoïcisme aquesta fatalitat, es llancen a una cursa de diversió i de vici. «Mengem i bevem...» «La vida: quatre dies! Aprofitem-los per divertir-nos!»

El cristià, seguidor del Senyor, troba una resposta lluminosa al fet inquietant i anguniós de la mort en l'anunci joios i vibrant de la resurrecció de Jesús. En la Pasqua de la Resurrecció de Crist recordem i celebrem la «vida per sempre» amb la qual el Déu Pare ha glorificat el seu Fill, perquè ha estimat sense límits, fent-se el servidor de tots els homes i dones, sobretot dels més necessitats.

«Cal que aquest cos corruptible es revesteixi d'incorruptibilitat, que aquest cos mortal es revesteixi d'immortalitat» (1Co 15,53). Vet aquí el fonament de la nostra esperança, que no és un optimisme, fruit d'una sobrevaloració de les nostres possibilitats. L'esperança és fruit de la confiança en el Pare Déu, que va glorificar Jesús i ens glorificarà a nosaltres. Aquesta meta. Cap a ella ens hi impulsa la llum i la força de l'Esperit.

Aquest és l'horitzó, obert al futur definitiu. Com una lluminosa posta de sol que ens assenyalava el ponent. Aquest és el far que ha d'il·luminar el nostre viatge. La destinació condiciona les circumstàncies de tot viatge. No tenir-ho en compte per superficialitat, mediocritat, rutina, esclavitud als béns materials, porta al fracàs, com el d'un grup de joves, als quals la brillantor enganyosa de la cel·lofana amb què s'embolcallen les foteses, va fer fracassar el seu viatge.

Un grup de joves es va assabentar de la preparació d'un gran festival de música rock en una ciutat veïna. Es van posar d'acord per anar-hi. El dia del festival es van trobar a l'estació del tren. Alguns trens estrenats recentment eren una invitació molt temptadora. Es va convertir en forta decepció quan van anunciar el retard del seu tren. Un retard no inferior a una hora i mitja, per problemes de la catenària. I seguien entrant i sortint trens. Alguns membres del grup no van tenir paciència i van pujar en un tren, que, pel seu luxe exterior, prometia comoditat i plaer. Uns altres van caure en el parany de la velocitat, per un tren nou, de gran velocitat. S'imaginaven sensacions noves. El fet és que no van arribar a la seva destinació, que era anar al recital de rock. La celebració de la Pasqua ens ha portat a recordar quina és la nostra destinació definitiva del viatge de la vida: la nostra glorificació amb Crist.

A peu per terres del Cister

Eduard Brufau

La relativa proximitat dels tres grans monestirs cistercencs de Catalunya —Poblet, Santes Creus i Vallbona de les Monges— fa possible que s'hagi establert l'anomenada ruta del Cister. Està plantejada com un recorregut cultural, pensat per gaudir de la bellesa arquitectònica dels edificis. És evident, però, que aquests tres cenobis són més que un conjunt artístic monumental, i que només des de la dimensió espiritual es pot comprendre totalment la bellesa de l'esperit cistercenc i monàstic en general.

En el cas de Poblet i de Vallbona, la permanència

de la vida religiosa ens permet allotjar-nos-hi i compartir les pregàries i els cants de la comunitat en una acollida immillorable. En participar, ni que sigui parcialment i per un temps breu, de la vida diària dels monjos i les monges, ens impregnem d'aquell silenci i ritme pausat que du a la contemplació de Déu. La quietud que regna a l'hostatgeria i l'austeritat de la cel·la també ens hi ajudaran. Si a més fem la ruta a peu, en veure aparèixer davant nostre el monestir després de la caminada diària, la fatiga del camí és veurà recompensada per una joia difícil de descriure. Fer la ruta del Cister amb aquests ulls és més que fer cultura, és fer una recerca espiritual.